

Vampire Kisses 2

Kissing Coffins

Ellen Schreiber

Елън Шрайбер

Нежност в ковчег

Глава 1. Кървящо сърце

Беше като последния пирон на ковчега. Беки и аз се бяхме настанили в тъмната ми стая, погълнати от култовия класически хорър от осемдесетте „Целуващи се ковчези“. Фаталната жена Джени бе тийнейджърка, недохранена блондинка, носеща бяла памучна рокля в размер „-2“, отчаяно бягаше по лъкатушеща каменна пътека към едно изолирано имение. Ярки светкавици гърмяха над нея в изливащия се дъжд.

Предната нощ Джени разкри самоличността на годеника си, когато се натъкна на скритото му подземие и го видя да излиза от ковчег. Зашеметяващият Владимир Ливингстън, известен професор от Англия, се оказа не обикновен смъртен, а безсмъртен, пиещ кръв вампир. След като чу смразяващите писъци на Джени, Професор Ливингстън незабавно покри кучешките си зъби с черно наметало. Очите му останаха неприкрити и втречени в нея с копнеж.

– „Няма да понесеш да ме видиш в това състояние“, – казах заедно с вампира.

Джени не побягна. Вместо това, тя се приближи към годеника си. Вампирът изръмжа, неохотно се върна в сенките, а сетне изчезна.

Филмът събираше готическа публика и до днес. Зрители се събираха в стари кина, облечени в костюми от филма, крещяха репликите заедно с актьорите, и изиграваха различни роли пред екрана. Въпреки че бях гледала филма дузина пъти въкъщи на DVD и знаех всички реплики, така и не бях благословена да участвам в такова театрално шоу. Беки гледаше филма за пръв път. Седнахме в стаята ми, с очи, залепени за екрана, когато Джени реши да се върне в имението на професора и да се изправи лице в лице с него. Беки заби своите изгрязани, лакирани в червено, нокти в ръката ми, а Джени бавно отвори скърцащата дървена врата на подземие, която имаше форма на арка. Наивницата тихо запълзя надолу по масивното извито стълбище, към мазето на Владимир, факли и паяжини висяха от укрепените тухлени стени. Обикновен черен ковчег седеше в центъра на стаята, земя бе пръсната около него. Тя бавно го приближи. Със всичката си воля, Джени повдигна капака.

Цигулки пищяха кулминационно. Тя надникна вътре. Ковчегът бе празен.

Беки въздъхна:

– Няма го!

Сълзи започнаха да извираат от очите ми. Все едно гледах себе си на екрана. Моята любов Александър Стерлинг, бе изчезнал през нощта преди две вечери, скоро, след като бях открила, че той също бе вампир.

Джени се надвеси над празния ковчег и започна да плаче толкова мелодраматично както само една актриса от ниско бюджетен може.

Една сълза тръгна да капе от окоето ми. Избърсах я с опакото на ръката си преди Беки да я види. Натиснах „Стоп“ бутон на дистанционното и екрана стана черен.

– Защо го спря? – попита Беки. Раздразненото ѝ лице бе слабо осветено от няколко свещи, разпръснати из стаята ми. Сълза, търкаляща се по бузата ѝ, отрази една от свещите. – Тъкмо започваше хубавата част.

– Виждала съм я стотици пъти, – казах, грееща, и извадих диска.

– Но аз не съм, – оплака се тя. – Какво става после?

– Ще го довършим някой друг път, – уверих я, като прибрах диска в шкафа.

– Ако Мат бе вампир, – замисли се Беки, отправяйки мислите си към новото си покрито с дрехи в цвят като гадже, – бих му позволила да си отхапва от мен по всяко време.

Нейната забележка ме предизвика, но захапах езика си и замълчах. Не можех да споделям най-тайните си тайни дори на най-добрата си приятелка.

– Наистина, но не знаеш какво би направила, – беше всичко, което можех да кажа.

– Бих му позволила да ме ухапе, – тя отговори сухо.

– Става късно, – казах аз и светнах лампите.

Не бях спала последните две нощи, откакто Александър си тръгна. Очите ми бяха по-черни от сенките ми за очи.

– Да, трябва да звънна на Мат преди девет, – каза тя, гледайки часовника ми на Nightmare before Christmas. – Искате ли с Александър да гледате филм с нас утре? – попита, взимайки джинсовото си и яке от облегалката на стола ми.

– Ъх... не можем – избягнах срещата аз, духайки свещите. – Може би следващата седмица.

– Следващата седмица? Аз не съм го виждала от партито насам.

– Казах ти вече, Александър учи за изпити.

– Е, сигурна съм, че ще ги мине с „Отличен“, – каза. – Рови се в тези книги денем и нощем.

Разбира се, не можех да каза на никого, дори и на Беки, защо

Александър бе изчезнал. Аз самата не бях сигурна за причината.

Не можех да призная пред себе си, че той си бе отишъл. Отричах го. „Отишъл си е“ – тези думи преобръщаха стомаха ми и ме задушаваша. Само мисълта да обясня на родителите си, че Александър бе напуснал Дулсвил, пълнеше очите ми със сълзи. Не можех да успея да приема истината, камо ли да говоря за нея.

Не исках нов слух да се носи из цял Дулсвил. Ако се чуеше и дума за това, че Александър се бе преместил без предупреждение, кой знае до какви изводи щяха достигнат клюкарите.

На този етап исках да поддържам положението такова, каквото е: да запазя благоприятие докато БРР – Бюрото за разследване на Рейвън – получи още няколко дни, за да измисли план.

– Ще си направим двойна среща скоро, – обещах на Беки, докато я изпращах до пикапа ѝ.

– Умирам си да разбера... – каза, качвайки се в пикапа си. – Какво става с Джени?

– Уф... опитва се да намери Владимир.

Беки затвори вратата на колата и отвори прозореца.

– Ако бях разбрала, че Мат е вампир, щях да го потърся, – тя каза уверено. – Знам, че би направила същото за Александър.

Тя стартира двигателя и се придвижи назад към шосето.

Забележката на най-добрата ми приятелка бе като пакет Pop Rocks, падащи от сърцето и изстрелвайки се в мозъка ми. Защо не бях помислила по-рано? Бях прекарала последните няколко дни, мислейки как да прикрия изчезването на Александър. Сега не бях принудена да чакам цяла вечност в Дулсвил, чудейки се дали въобще ще се върне. Нямах достатъчно време, всеки път когато телефона звъннеше, да разбера, че търсеха майка ми.

Помахах на Беки, когато тя тръгна надолу по улицата.

– Права си, – казах си. – Трябва да го открия!

– Отивам до дома на Александър. Няма да е бавя – извиках на майка си, която седеше и разглеждаше, поглъщайки Джей Джил, каталог в хола. Електричен шок се движеше по вените ми, които бяха в покой след изчезването на моето готическо момче.

Хванах палтото си и се затичах към Имението, за да търся улики за местоположението на Александър. Не можех да позволя на истинската си любов да изчезна, без доклад на БРР – Нанси Дрю в черно.

Въпреки че да стана вампир ми бе мечта, когато се изправих срещу това не знаех как да реагирам. Александър вече направи това, които

всички супер вампири правят – той ме трансформира. Жадувах за присъствието му, всяка минута, когато бях будна. Жадувах за усмивката му и бях гладна за докосването му. Трябваше ли наистина да стана Дива на Мрака, за да бъда с гаджето си вампир? Исках ли да прекарам останалия си живот още по-изолирана от преди, когато бях готически аутсайдер? Както и да е, трябваше да го уверя, че го обичам, без значение какво или кой беше.

Бях изживяла живота си като влюбен в нощта бунтовнически облечен в черно аутсайдер в прелено-бялата групичка консервативни граждани на Дулвил. Бях безмилостно закачана и нагрубвявана от футболния сноб Тревър Мичъл. Бях гледана като циркова откачалка от граждани на Дулвил, съученици, учители. Единствената ми приятелка беше Беки, но ние никога не сме имали общо в музикалния вкус или модата, личностите ни бяха на двата противоположни полюса. Когато Александър Стърлинг се премести в Имението на Хълма Бенсън, за пръв път в живота си почувствах, че не съм сама. Бях притеглена към него, преди още да го познавах – когато го видях на тъмното шосе, а фаровете на Беки слабо осветяваха бледата му кожа и секси физиономията му. Тогава дъхът ми спря. После, когато ме хвана в Имението и успях да го видя за малко, се почувствах както никога дотогава. Знаех, че трябва да бъда с него.

И не беше само това, че бе блед носещ кубинки, готически като мен, но като започнахме да се срещаме, разбрах, ще слушаме една и съща музика – Корн, Мерилин Менсън и Баухаус. По-важно от вкусовете, споделяхме едни и същи страсти и мечти. Александър знаеше какво е да си самотен, изолиран и различен. Знаеше от личен опит какво е да бъдеш съден за това, което си облякъл, как изглеждаш, че си на домашно обучение и че се изразяваш рисувайки, а не като играеш футбол.

Когато бях с него, се чувствах, сякаш принадлежа някъде. Не бях съдена, обиждана или закачана заради начина, по който се бях облякла, даже напротив – бях приемана, дори поздравявана, че бях такава отвътре.

Когато Александър го нямаше, а местоположението му ми бе неизвестно, почувствах се по-самотна и отпреди срещата ни.

Магнах тухлата, държаща счупения прозорец отворен и се промъкнах в мазето на Имението. Пълната луна осветяваше огледалата, покрити с измачкани чаршафи, небрежно наредените кашони и масичката за кафе с размери на ковчег. Сърцето ми потъна, когато видях, че пълните със почва сандъци вече ги нямаше.

Последния път, когато претърсвах Имението без покана се надявах да направя смразяващи разкрития. Изрових сандъци с румънски марки и надпис „ПОЧВА“. Намерих антично родословно дърво, включващо името на Александър, без рождени или смъртни дати. Сега бях обезпокоена заради това, което не намирах.

На горния етаж, наредените в линия портретите ги нямаше. Тръгнах по коридора към кухнята, където отворих хладилника. Имаше останала само неизядена храна. Античните китайски чинии и бокали още седяха наредени по шкафовете. Забелязах незапалена свещ и кутия кибрит на черния плот от гранит.

Бродих се из коридорите със свещта в ръка. Дървените дъски на паркета скърцаха, сякаш Имението плачеше.

В дневната лунната светлина светеше през процепите на червените кадифени завеси. Мебелите отново бях покрити с бели чаршафи. Обезсърчена се насочих към голямото стълбище.

Вместо музиката на Смитс, пулсираща през стълбите, чувах как вятърът духаше срещу капациите.

Жестокото Имение не ме вълнуваше, пращаше само студенина по тялото ми. Изкачих се по стълбите и се промъкнах в чакалнята, където веднъж бях посрещната от своя Рицар на нощта, държащ скоро набрани цветя. Сега бе една изоставена библиотека – книги, събиращи прах, нямащи читатели.

Стаята на иконома бе дори по-спартанска и от преди, с едно перфектно оправено легло, а гардеробът на Джеймсън бе изпразнен от всички дрехи, мантии и обувки.

Главната спалня бе обзаведена с легло с балдахин от черна коприна, виещ се около готическите колони. Загледах се в тоалетката без огледало пред мен. Малките гребенчета, четки и лакове за нокти с нюанси на черно, сиво и кафяво, които принадлежаха на майка му, ги нямаше.

Даже не бях имала възможност да се запозная с родителите на Александър. Не бях сигурна дали всъщност съществуваха.

Измъчена, спрях в долната част на стълбите към таванската стая. Зачудих се как Александър е решил да напусне толкова внезапно, след като бе приет от толкова много граждани на Дулвил.

Изкачих се по тясното стълбище и изгасих капещата свещ. Влязох в изоставената му стая, в която ме бе поканил преди две вечери. Неговият двоен дюшек седеше на пода, неоправен. Типично за всеки тийнейджър, вампир или не.

Стативът на ъгъла бе непокрит. Загледах се в наплисканата по пода

боя. Всичките картини ги нямаше, дори тази, която бе нарисувал за мен – мой портрет, облечена за Снежния Бал, държаща кош с формата на тиква и Сникърс, носеща пръстен с паяк и фалшиви вампирски зъби.

Черен плик за писмо лежеше до кървавочервената му чашка за боя, под статива. Повдигнах го към лунната светлина. Беше адресирано до Александър и имаше марка от Румъния. Нямаше обратен адрес и марката беше неясна. Пликът бе отворен.

Любопитството ме надви, протегнах пръсти и извадих червен лист. С черно мастило бе написано:

Александър,
ТОЙ ИДВА!

За съжаление останалата част от писмото беше откъсната. Не знаех от кой беше или какво означаваше. Не знаех каква жизненоважна информация съдържаше – може би свръхсекретно място. Беше като да гледаш филм и да не видиш края. И кой беше „той“?

Отидох до прозореца и се загледах в луната – прозорецът, за който се говореше, че на него е стояла баба му. Почувствах близост към баронесата. Тя бе изгубила любовта на живота си и бе принудена да пази тайната му в изолация. Чудех се дали това е и моята съдба.

Накъде се бе запътил Александър? Към Румъния? Бих купила билет за Европа, ако се наложеше. Бих вървяла от врата на врата, за да го намеря.

Чудех се, ако той бе останал, какво щеше да му се случи. Ако градът бе разбрал самоличността му, щеше да бъде тормозен, отведен за научно изследване, или разнасян наоколо като главен герой в някакво шоу. Чудех се какво би се случило с мен. Можех да бъда разпитвана от ФБР, гонена от таблоиди, или принудена да живее изолирана, позната като Хищната вампирка.

Обърнах се, за да напусна стаята, когато видях малка книжка, подаваща се изпод матрака му. Взех я и заставах до прозореца, за да я разгледам отблизо.

Александър бе забравил паспорта си? Имаше празно място, откъдето снимката му бе отлепена. Докоснах мястото, чудейки се каква снимка би могъл да има вампир.

Прелистих страниците. Печати от Англия, Ирландия, Италия, Франция и Щатите.

Ако в момента държах паспорта на Александър, той не беше в

Румъния. Никой не може да отпътува от страната без паспорт.

Сега имах едно нещо, което няхах преди.

Надежда.

– Намали малко! – каза майка ми, когато нахлух през кухненската врата. – Оставяш следи по целия под.

– Ще го изчистя после – казах прибързано.

– Бих искала да покана Александър на вечеря тази седмица, – предложи тя, настигайки ме. – Не сме го виждали от партито. Държиш го само за себе си.

– Добре... – измърморих. – Ще поговорим после. Имам да уча.

– Учене? Учиш от партито насам. Александър ти влияе положително – каза тя.

Само ако знаеше, че се бях скрила в стаята си и чаках имейли, обаждания и писма, които никога не пристигаха.

Били и баща ми гледаха бейзболен мач в кабинета.

– Кога идва Александър? – Били попита, като минах оттам.

Какво можех да кажа? Вероятно никога?

– Не още известно време. Не искам да го излагам прекалено много на предградията. Може да поиска да играе голф.

– Имаш си пазач, – баща ми ми направи комплимент.

– Благодаря, татко – казах, спирайки за момент, мислейки за всички онези семейни пикници, празници и ваканции, които аз и Александър нямаше да споделим.

– Моля, не ме безпокойте, – наредих, запътвайки се към прилепската си пещера.

– Мислиш ли, че пише домашни? – Били попита баща ми изненадан.

– Правя доклад, – отвърнах. – За вампири.

– Убеден съм, че ще изкараш б, – отговори баща ми.

Заклучих се в стаята си и трескаво започнах да търся из интернет места за вампири, където можеше да бъде Александър. Ню Орлиънс? Ню Йорк? Шест месеца без слънчева светлина на Северния полюс. Би ли искал вампир да се крие сред местното население, или да се изолира, заедно с тези от своя вид?

Разочарована легнах на леглото си с ботушите и се загледах в етажерката с романи на Брам Стокър, постери на филмите Изгубени момчета и Дракула 2000, и горната част на скрина ми, украсен със „Здравей,

прилепче“ фигурки. Но не получих прозрение къде можеше да е той.

Пресегнах се, за да изключа лампата си на Едуард с ръцете ножици, когато забелязах на нощното си шкафче предмета, който ме въввлече в тази бъркотия: огледалото на Руби!

Защо не се бях сетила по-рано за нея? На партито Джеймсън я покани на среща.

Никой не се изправя срещу Руби – дори и немъртвите!

Глава 2. Силата на цветята

На следващата сутрин изтичах до Армстронг Травел още преди да са отворили. Зад мен чух дрънкане на ключове и тропане на токчета. Беше Джанис Армстронг, собственичката.

– Къде е Руби? – попитах, останала без въздух.

– В четвъртък не идва преди следобед, – каза тя, отваряйки вратата.

– Четвъртък? – изстенах аз.

– Между другото, – каза тя, приближавайки се, – знаеш ли нещо за иконома на Александър?

– Зловещия? – попитах. – Имам предвид, Джеймсън?

– Трябваше да имат среща, – призна тя, докато палеше лампите в офиса.

– Как е минала? – попитах наивно.

Джанис сложи чантата си на най-високия шкаф, включи компютъра си и ме погледна.

– Още ли не знаеш? Той не се появи, – каза тя. – А с прекрасен човек като Руби, той е късметлия, че изобщо го е погледнала!

– Каза ли защо е отменил срещата? – настоях.

– Не. Мислех, че Александър е казал на теб, – каза тя.

– Не съвсем.

Тя поклати глава.

– Знаеш, че добър мъж се намира трудно. Но ти имаш Александър.

Захапах черната си устна.

– Ей, ти не закъсняваш ли за училище? – запита тя, докато гледаше часовника в Армстронг Травел.

– Аз винаги закъснявам! Джанис, можеш ли да ми дадеш адреса на Руби?

– Защо не се отбиеш в края на деня?

– Тя си забрави джобното...

– Можеш да го оставиш тук, – предложи Джанис.

Входната врата се отвори и вътре влезе Руби.

Представих си измъчена жена, носеща дънки, държаща цигара и бира, но дори и зарязана, Руби беше стилна. Носеше цялостен грим, бял пуловер с подходящи към него тесни бели панталони.

– Подраняваш, – каза Джанис.

– Имам доста да наваксам, – отвърна Руби с въздишка. – Какво

правиш тук? – попита, изненадана да ме види.

– Имам нещо твое.

– Ако идваш тук от името на Джеймсън, – каза, – можеш да му кажеш, че съжалявам, но трябваше да отменя срещата.

– Ти? Но той беше... – започнах аз.

Руби се настани на бюрото си и включи компютъра си, като без да иска бутна чашата си с химикалки.

– Мамка му! – каза, опитвайки се да събере химикалките, докато падат по пода.

Джанис и аз се затичахме да ѝ помогнем да ги събере.

– Това не се е случвало никога досега! – Каза Руби ядосано. – Сега всички ще разберат.

– Аз събарям неща постоянно, – признах.

– Не, имаше предвид за Джеймсън, – прошепна ми Джанис. – И мен са ме зарязвали няколко пъти преди да срещна моя Джо. Но трябва да призная, че съм изненадана от иконома. Беше изненадващо грубо, след като дойдохме на партито да подкрепим семейство Стерлинг. – Джанис ме погледна така, сякаш аз бях виновна за не-появяването на Джеймсън. – Имам чувството, че все едно е зарязал и мен.

– Не е толкова важно, – каза Руби. – Както и да е, той е по-... по-върхностен, бих казала, егоцентричен, от мен.

– Той е глупак – каза Джанис.

– Това наистина ме изненада. Той беше такъв джентълмен – оплака се Руби. – И този акцент. Предполагам, че това в него ме е привлякло.

– И той те харесва, – казах. – Само че...

Двете жени ме погледнаха така, сякаш щях да разкрия национална тайна.

– Само че какво? – попита Джанис.

– Само че... е трябвало да се обади.

– Напълно си права! Надявам се, че не си казала на никого за това, – каза Руби притеснена. – В малък град като този, да бъда зарязана може да развали репутацията ми.

– Би трябвало да знаеш нещо, Рейвън, – натърти Джанис.

– Да, Александър казвал ли ти е нещо? – попита Руби.

Трябваше да утеша бившата си началничка. Все пак аз бях тази, заради която се бе наложило Джеймсън да не отиде на срещата им. Не можех да оставя Руби да го приеме лично.

– Само че причината да не дойде няма нищо общо с теб, – казах.

– Обзалагам се, че има приятелка, – размишляваше Руби. –

Прочетох в Космополитън...

– Разбира се, че няма приятелка – подкрепих казаното със смях. – Но и аз трябва да знам нещо. Джеймсън планирал ли е някакво пътуване?

– Знаеш ли нещо, което аз не знам?

– Купувал ли е някакви самолетни билети? Искал ли е някаква пътна карта?

– Защо не ни казваш?

Руби и Джанис ме зяпаха напрегнато. Нямахше да им кажа истината – че Александър не се бе отразил в огледалото й.

Огледалото на Руби! За малко да забравя.

Започнах да го вадя от чантата си, когато мъж, облечен в униформа и червено поло, влезе в офиса с букет цветя. Разсеяна, оставих огледалото и затворих чантата си.

– Руби Уайт? – попита той.

– Аз съм Руби, – каза тя, махайки във въздуха, сякаш току-що е спечелила игра на Бинго.

Той подаде на Руби букет от бели рози. Тя се изчерви и пое цветята.

Цветя за Руби? Можеха да са от всеки един костюмар в Дулсвил.

– Какво пише на картичката? – попита Джанис припряно. – Чудя се дали са от Кайл, професионалният играч по голф.

– Съжалявам, че тези трябва да те поздравят вместо мен, – прочете Руби. Тя погледна нагоре учудена. – Фондли, Джеймсън.

– Джеймсън? – попитах, изведнъж ококорила очи.

– Колко мило! – каза Джанис, докато пълнеше една ваза с вода от автомата за вода. – Казах ти, че е страхотен.

– Можеш ли да повярваш? – учуди се Руби на глас, притискайки букета към себе си.

– Какво друго пише? – попитах.

– Това не е ли достатъчно? – каза Джанис, миришейки цветята и слагайки ги във вазата. – Красиви са!

– Няма информация откъде е поръчана доставката? – попитах.

Руби поклати разсеяно глава.

– Но трябва да има някъде тук... – мърморех си. Погледнах през прозореца и видях доставчикът да се качва в бял микробус, на който с маргаритки бяха написани думите „СИЛАТА НА ЦВЕТЯТА“.

Изтичах през вратата, когато микробусът започна да се отдалечава.

– Чакай! – Извиках, тичаща трудно с моите кубинки. – Забрави

нещо!

Но беше прекалено късно. Микробусът зави зад ъгъла.

Останала без въздух и разочарована, се върнах обрано към агенцията. Започнах да отварям вратата, когато забелязах лист, лежащ на тротоара. Беше поръчка за доставка от „Силата на цветята“. Трябваше да е паднала от буса. Бързо я взех, преглеждайки документа за някаква полезна информация. Адресът на агенцията беше изписан изцяло. Но полето за подателя беше празно. Нямахше име. Нито имейл. Нищо.

Тогава, скрит в горния десен ъгъл, забелязах десетцифрен номер.

– Мога ли да използвам телефона ти, Руби? – попитах, след като изтичах вътре. – Трябва ми само за минута.

– Разбира се, – каза тя, подреждайки розите. В този момент можех да се обадя в Африка и изобщо нямаше да я интересува.

Кодът на населеното място ми се стори странно познат. Напънах мозъка си. Принадлежеше на градче на няколкостотин километра, където живееше леля ми Либи.

Набрах. Щеше ли гласът на Александър да ме поздрави? Звън. Или на Зловещия? Звън. Или беше задънена улица? Звън.

– Благодарим ви, че се обадохте в клуб „Ковчег“, – най-накрая ми отговори глас подобен на този на зомби. – Работните ни часове са от залез до изгрев. Оставете съобщение – ако се осмелявате!

Оставих телефона да се изплъзне от ръката ми. Руби още се занимаваше с цветята.

– О, Боже! – прошепнах. Клуб „Ковчег“!

Глава 3. Окончателно заминаване

Сега в училище се радвах на новопридобита популярност. Не беше като да съм станала някаква знаменитост, но съученици които никога преди не бяха поглеждали към мен, сега ме поздравяваха с „Какво става, Рейвън?“

Но освен, че ме поздравяваха, нищо не се беше променило. Никоой освен Мат и Беки не ме канеше да обядваме заедно, не ми предлагаше да ме закара вкъщи, не ме молеше да се присъединя към групата му за учене. Нито един съученик не ми изпращаше тайно бележки или пък си правеше труда да сподели с мен пакетче дъвки. За щастие, бях твърде разсеяна, за да оценя това издигане на статута си и изкарах един ужасно дълъг следобед в библиотеката, търсейки информация за Клуб „Ковчег“ в интернет.

– Искам да посетя леля Либи – казах на родителите си още същата вечер по време на вечерята.

– Леля Либи ли? – попита ме баща ми. – Не сме я виждали от векове.

– Знам. Точно затова. От сряда сме в пролетна ваканция. Бих искала да замина утре следобед.

– Не мога да си представя, че би искала да си далеч от Александър и за минута, а какво остава за няколко дни – каза и майка ми.

– Разбира се, че направо ще умра, ако съм далеч от Александър – възкликнах и завъртях очи. Чувствах как ме гледат изпитателно, очаквайки допълнително обяснение. – Но той ще бъде зает с изпитите си от домашното обучение. Така че си помислих, че мога да се възползвам от възможността да видя леля Либи.

Родителите ми се спогледаха.

– Сигурна ли си, че не отиваш там, за да посетиш концерта на Уикед Уиккас?

– Татко! Те се разпаднаха преди пет години.

– А и, Либи не е най-добрият модел за подражание – отбеляза баща ми. – А и кой знае с какъв невротичен тип се е забъркала този път.

– Татко, вие с нея си приличате повече отколкото си мислиш. Ти просто вече не караш никакъв си хипи автомобил.

– Спомням си посещенията при леля ми, когато бях тийнейджър – каза майка ми. – Тя ме заведе да гледам филма „Коса“.

– Виждаш ли – имам нужда от такива запомнящи се тийнейджърски преживявания, които да дооформят живота ми.

– Либи има същия проблем с приобщаването като Рейвън – призна тя. – Може да се окаже полезно за нея.

– Е, добре – каза с нежелание баща ми. – Ще ѝ се обадя довечера. Но ако все още практикува вуду няма да ходиш.

След вечеря се срещнахме с Беки при люлките в парка Евънс.

– Трябва да говоря с теб спешно – започнах аз.

– Аз също! Животът е направо невероятен. Можеш ли да повярваш, че и двете имаме гаджета?

Дори и Александър да не беше вампир, идеята и двете да имаме гаджета все още си бе доста нереална. И двете бяхме социални аутсайдери от толкова много години, че ни беше непривично да бъдем приемани от други хора освен от самите нас.

– Имам нужда да дойдеш с мен на едно кратко пътешествие – казах ѝ аз.

– Пътешествие?

– Ще посетя леля си Либи и имам нужда да дойдеш с мен! – възкликнах развълнувано.

– Тази събота и неделя ли? Трябва да попитам.

– Не, заминавам утре следобед.

– Мат ме помоли да гледам играта му по футбол след училище.

– Но вие едва започнахте да се виждате! – започнах да протестирам аз.

– Мислех, че ще се радваш за мен. Освен това щях да те помоля да дойдеш и ти.

Мисълта да гледам футболен мач ме караше да искам да вия, но щастието на Беки ме накара да осъзная, че съм голяма егоистка.

– Радвам се за теб, но...

– Не можеш ли да отидеш друг път? – помоли ми се тя. – Имаме цялата пролетна ваканция, за да бъдем с Мат и Александър.

Нямаше смисъл да споря. Така както Беки щеше да отиде да гледа играта на Мат утре, така и аз щях да отида да търся Александър. Никакви молби нямаше да променят намеренията ни. Сега когато Мат беше изоставил най-добрия си приятел – Тревър, моята Немезида и трънчето в петата ми още от детската градина – той щеше да прекарва с Беки всяка секунда. Ревнувах, че Беки имаше гадже, което не бе изчезнало в нощта.

– Защо това пътуване е толкова важно? – попита ме тя.

– Строго секретно е.

– Какво е строго секретно? – появявайки се зад нас попита Мат.

– Какво правиш тук? – зачудих се сепнато аз. – Това е частна среща.

– Беки и аз отиваме до Ace's Arcade. Тя ми каза да се срещнем тук.

Бе достатъчно тежко, че загубих Александър заради подземния свят, но когато се нуждаех най-много от най-добрата си приятелка, я губех заради триизмерен пинбол.

– Трябва да вървя – казах, обръщайки се.

– И каква е строго секретната ти новина? – попита Мат. – Ще бъде страхотно поне веднъж да чуя нещо различно от лъжливите истории на Тревър.

Загледах се в щастливата двойка – най-новото попадение на Купидон.

– Тревър беше прав. Стърлинг наистина са вампири – импулсивно казах аз.

Изгледаха ме сякаш се бях побъркала. След това избухнаха в неистов смях. Аз също се засмях и после се отдалечих.

Куфарът ми беше пълен само с черни дрехи, макар да бях несигурна за какво точно се приготвям. За по-сигурно сложих скилидка чесън в купа с капак, огледалото на Руби и спрей за самозащита.

За да си успокоя нервите отворих моя Оливия Оуткаст дневник и съставих списък с позитивните неща за това да излизаш с вампир:

1. Ще остане завинаги.
2. Винаги може да лети без пари.
3. Ще спестя стотици долари от сватбени снимки.
4. Никакви огледала.
5. Никога няма да има дъх на чесън.

Затворих дневника. Оставаше ми да опаковам само още едно нещо.

Отворих вратата на стаята на брат ми. Били тракаше по клавиатурата с кльощавите си пръсти.

– Какво искаш? – сонна се той, когато се шмугнах през вратата.

– Какво? Не е какво искам аз, а по-скоро какво ще ти дам. Днес след училище взех това от Софтуерен Град. Казаха ми, че е най-новата.

Показах му Маниаци на борби 3.

– Да не си я откраднала?

- Разбира се, че не – може да съм странна, но не съм крадла!
- Посегна към играта, а аз я задържах далеч от него.
- Но ще имам нужда от нещо в замяна.
- Той завъртя очи.
- Знаех си!
- Нещо много дребничко.
- Отговорите на някой тест? – налучкваше той.
- Не и този път.
- Имаш нужда от извинителна бележка?
- Не още.
- Тогава какво?
- Имам нужда от фалшива карта за самоличност – прошепнах аз.
- Леля Либи няма да те води в бар, нали!
- Разбира се, че не. Само за идентифициране е, тъй като няма да получа шофьорската си книжка още няколко месеца.
- Тогава използвай училищната си карта.
- Необходимо ми е да бъда на осемнадесет! – започнах да повишавам тон. След това си поех дълбоко въздух. – Там ще има изложение за книги и трябва да бъда на осемнадесет, за да мога да отида.
- Както кажеш! Мама и татко ще те убият! Твърде си млада, за да пишеш.
- Няма да пия. Просто искам да изляза.
- Какво би казал Александър ако разбере, че си скитала без него?
- Надявам се да го срещна там – прошепнах аз.
- Знаех си! Не би могло да ти пука по-малко за любимата ми леля Либи – каза той с момичешки глас.
- Много те моля? – замолих се аз, люлеейки играта пред компютърно вмениачените му очи.
- Ами...
- Ще го направиш ли?
- Не, но познавам някой, който може да го направи.
- За първи път през живота си изпратих брат ми до училище – Средно училище Дулсвил. Червената тухлена сграда, поляната отпред и площадката за игра изненадващо ми изглеждаха по-малки, отколкото когато аз ги посещавах преди няколко години.
- Обикновено пропусках някои часове и се криех ето там – казах аз, сочейки към малък спортен навес.
- Знам – отговори ми той. – „Рейвън беше тук“ е надраскано навсякъде по стената.

– Предполагам, че съм пропуснала много повече, отколкото си мислех – казах, хилейки се. Почувствах се като извисяващ се готически гигант, докато вървахме през поляната, сред момиченца, играещи на играта „облечи ме“, с тетрадки на картинки от детското „Ягодова торта“ и момченца с претъпкани раници, с картинки от покемон.

Предполагах, че ще се срещнем с корумпиран учител, но вместо това бяхме поздравени от единадесет годишен червеносок вундеркинд на име Хенри.

– За какво ти е необходима фалшива лична карта? – попита той. – За да влезеш в Чък И. Чийз след вечерния час?

Приятелчето на момчето Били вдигна поглед към мен, сякаш никога не беше виждал момиче отблизо.

– Можеш после да зяпаш снимката ми – пошегувах се аз.

– Последвайте ме – каза той.

В коридора срещнахме госпожа Ханли, учителката ми по математика от шести клас.

– Рейвън Мадисън! Толкова си пораснала!

Можех да позная, че беше очаквала да свърша в поправително училище или да бъде изпратена в някакъв пансион. Загледа се в брат ми и очевидно се чудеше как две токова различни същества могат да произлизат от една и съща ДНК.

– Никога не съм знаела, че Били ти е брат, – призна тя.

– Знам – прошепнах аз. – Аз също съм изненадана.

– Е, някои неща не са се променили – каза тя и се отдалечи. Но продължи да се обръща след нас, сякаш бе видяла призрак. Знаех кой ще е обекта на днешните клюки около микровълновата в учителската стая.

Спряхме се пред шкафчето на Хенри, единственото с ключалка с комбинация, която беше закачена на механизъм за отваряне на гаражни врати. Хенри набра по заключващия механизъм и ключалката се отвори. Компютърни игри, електроника и помагала по програмиране бяха подредени в редица като в миниатюрен компютърен магазин.

Извади дигитален фотоапарат скрит под един рафт.

– Да вървим.

Последвах ги зад ъгъла към компютърната зала. Но тя бе заключена. Сърцето ми замря.

– Това не може да е истина! Счупи прозореца, ако трябва – казах аз, уж само на жегата.

И двамата компютърни манияци ме погледнаха, сякаш аз бях странната.

Хенри започна да рови в задния джоб на панталоните си и извади ухабен, кафяв на цвят, кожен портфейл. Отвори го и извади кредитна карта. Пъхна картата във вратата, раздвижи я и след миг вратата се откряна.

– Харесва ми стилът ти – усмихнато му казах аз.

Двадесет минути по-късно се взирах в една осемнадесет годишна Рейвън.

– Изглеждам добре за възрастта си – казах си с намигване и се отправих към вкъщи.

Глава 4. Хипстървил

– Мамо, не отивам в Сибир. Ще се върна след два дена – стояхме на автобусната спирка Грейхаунд в Дулсвил, до магазина за сладолед на Шърли. Тя се опитваше да ме удуши с целувки, когато автобуса взе завоя и се спря пред няколко млади граждани на Дулсвил, излизачи по-рано в пролетна почивка.

Когато автобуса запали и аз помахих за чао от прозореца на седалките отзад, почувствах празнина в стомаха. Това щеше да е първото ми пътешествие извън Дулсвил, сама. Дори се зачудих дали ще се върна.

Облегнах се назад, затворих очи и си представих какво ли ще е да съм вампирката на Александър.

Представих си го, чакайки ме на автобусната спирка на Хипстървил, стоящ под дъжда, носещ стегнати черни дънки и светеща в тъмното тениска на Джек Скелетън, а в едната ръка малък букет с черни рози. Когато ме видеше, лицето му щеше да се зачерви до толкова, колкото да изглежда жив. Щеше да хване ръката ми, да се наведе към мен и да ме целуне за дълго. Щеше да ме отведе в реставрираното си старо возило, цялото в изрисувани паяци и паяжини, а музиката на Слипнот щеше да дъни от колоните.

Щяхме да паркираме пред изоставен дворец и да изкачим скърцащите спираловидни стъпала, водещи към изолираната кула. Античните дворцови стени щяха да са покрити с черна коприна, а изсъхналият дървен под – с розови листенца. Милиони свещички щяха да блещукат из стаята, голите средновековни прозорци едва пропускащи лунната светлина.

– Не мога да живея без теб – щеше да ми каже той. Щеше да се наведе към мен и да захапне врата ми. Щях да усетя лек натиск върху кожата ми. Щях да се замая, но да се почувствам по-жива от всякога – главата ми щеше да се отпусне назад, а тялото ми в ръцете му. Сърцето ми щеше да пулсира забързано, сякаш дишах и за двама ни. С периферното си зрение щях да видя как Александър вдига гордо глава.

После нежно щеше да ме постави долу. Щеше да ми се завие свят и да падна на земята, държейки кървавия ми врат, а кръвта щеше да се стича бавно по дланта ми.

Щях да усетя два остри зъба с крайчеца на езика си.

Той щеше да отвори един от прозорците на кулата, откривайки

спящия град. Щях да видя неща, които до сега не бях могла, като усмихващи се призраци, летящи над къщите.

Александър щеше да хване ръката ми, и щяхме да полетим заедно в нощта, над блестящите светлини на града, под мъждукащите звезди, като два готически ангела.

Звукът на звънците ме прекъсна. Не тези, които щяха да ми подсказват, че съм пристигнала в Подземния Свят, а по-скоро намек за приближаващ влак, сигнализиращ края на мечтанието ми. Автобусът спря пред железопътната линия. Малко детенце, седящо на седалката срещу мен, помахва развълнувано на минаващата черна машина.

– Тю-тюю! – извика. – Искам да съм машинист – обясни на майка си.

Аз също наблюдавах как машинистът сваля синята си шапка и я развява, докато влака минава покрай нас. Вместо нови, излъскани купета, покрай нас минаха стари, изрисувани с графити вагони. Като детето пред мен, което също мечтаеше за бляскавия живот на машинист – прекалено наивно, за да осъзнае изискванията на работата, изолацията, дългите часове и малкото заплащане – аз също се замислих, дали и моята мечта, да се превърна във вампир, не бе по-романтична от това, което е наистина.

Навлизах в света на непознатото, знаейки само едно нещо: Трябваше да намеря Александър.

Официалната табела за добре дошли в града на леля Либи трябваше да гласи: „Добре дошли в Хипстървил – жители трябва да проверят всички голф панталони в града.“ Малкият град беше взривоопасен микс от кафената, магазини за дрехи втора ръка и индиански кина, където готините хора приемаха всякакви форми – пънкари, артисти, готически и изтупани мадами. Всеки вид бе приет тук. Можех да разбера, защо Александър и Джеймсън бяха дошли до този град. Беше най-близо до Дулсвил и те лесно можеха да се смесят с останалите жителите.

Можех само да си представям какъв щеше да е животът ми, ако бях израснала в град, в който щяха да ме приемат, а не да ме отблъскват. Можех да съм в главния списък за петъчни „обладани“ партита, да бъда избрана за Кралицата на Хелюин и да получавам отлични в час по история на гробниците.

Татко и леля Либи бяха хипита през шейсетте, но докато татко еволюира, Либи си остана същата. Беше се преместила в Хипстървил, участваше в театъра на университета, а сега работеше като сервитьорка в ресторант, за да издържа актьорството си. Винаги изнасяше

представления на изкуството или авангардни пиеси в някой режисьорски гараж. Когато бях на единадесет със семейството ми я гледахме на сцената с дни, облечена като огромно снежно грахче, разправяйки истории как е отраснала.

Когато пристигнах в Хипстървил, не бях шокирана да видя, че Александър не ме чака, но бях изненадана, че и леля ми не ме чакаше. „Надявам се, да не закъснее толкова за някое представление“, помислих си, докато чаках на спирката под жаркото слънце до куфара ми. Най-накрая забелязах застарелия й жълт Фолксваген бийтълс, клатушкащ се на паркинга.

– Толкова си пораснала! – изпищя тя, слизайки от колата и прегръщайки ме силно. – Но все още си се обличаш така. Бях сигурна в това.

Леля Либи имаше младежко изражение, украсено с искрящи лилави сенки и розово червило. Носеше червени дрънкащи кристални обеци под кестенявата й коса, небесно синя рокля с бели точки, и бежови сандали Найроби.

Топлината й се предаде на мен. Дори и да имахме различни вкусове, веднага си допаднахме като сестри, говорейки за мода, музика и филми.

– „Целуващи се Ковчези“? – попита тя, когато й казах какво гледах наскоро. – Това е като „Зловещото Снимково Шоу на Роки“. Помня как ходех на предавания в полунощ и танцувах по редовете. „Да се върнем назад във времето отново“ – изпя леля Либи, а минавачите ни изгледаха странно.

– Ъм, „Целуващи се Ковчези“ не е мюзикъл – прекъснах я преди да е получила глоба за нарушаване на спокойствието.

– Колко жалко. Е, знам едно страхотно място за теб – усмихна се, и ме заведе иззад ъгъла към Супер Готик.

– Уау! – изкрещях, сочейки чифт черни кожени ботуши и разкъсан черен плетен пуловер. – Бях виждала този магазин само в Интернет.

Бях в готическия Рай, и беше красиво! Тениски с „Ненормалните Уикас“, комикси „Здравей Прилепче“ и изкуствени татуировки.

Мулти-пиърсинговата лилавокоса продавачка в черни шорти и черни наколенки, петнадесет сантиметрови „Мери Джейнс“ и сива работна блуза, на която пишеше „Боб“ дойде при мен. Тя изглеждаше така, че в Дулсвил щяхме да я гледаме по телевизията. И вместо нормалната реакция включваща или игнориране или да бъде сметната за крадец, тя ме поздрави сякаш бях кино звезда в бутик на Бевърли Хилс.

– Мога ли да ти помогна? Имаме много неща за продан.

Нетърпеливо я следвах около магазина, докато накрая не се изтоших от тонове готическо облекло.

– Чувствай се спокойна да попиташ, ако искаш още нещо – добави.

Ръцете ми бяха препълнени с мрежести чорапи, черни ботуши до коляното и чанта на Оливия Ауткаст.

Либи разглеждаше черна блуза, на която пишеше „Вампирите смърдят“.

Усетих болка в сърцето и буца в гърлото.

– Ще ти я купя – настоя тя, носейки я към касата.

Обикновено щях да крещя от радост за блуза като тази, но сега тя само ми напомняше, че Александър го няма.

– Няма нужда.

– Разбира се, че има. Аз съм ти леля. Ще вземем това – каза, подавайки блузата на продавачката заедно с кредитната си карта.

Придържах готическите си нещица. Всичко ми напомняше на Александър.

– Ще ги върна – казах. Но когато си помислих, колко секси ще изгледам с ботуши и черни мрежести чорапи, се върнах и ги намерих отново.

– Ще вземем и тези – добави леля ми, гледайки през мен, и подаде на продавачката моите съкровища.

Леля Либи живееше на малка градска уличка с бедни апартаменти, наподобяващи къщурки от четиридесетте – остър контраст на моето сегашно жилище и квартал в Дулсвил. Едностайният ѝ апартамент бе малък, но удобен, с бохемски интериор – килими на цветя, възглавници, плетени столове и лилави подпори изпълваха дневната. Италиански маски украсяваха стените, а китайски лампи висяха от тавана.

– Можеш да се настаниш тук – каза леля Либи, сочейки удобен диван в дневната.

– Мерси! – казах, въодушевена от новите си придобивки. – Оценявам това, че ми позволи да те посетя.

– Толкова се радвам, че дойде! – отговори ми тя.

Поставих куфара си до дивана и се погледнах към розов часовник на Пинк Флойд, висящ над античната изкуствена камина, която беше пълна с незапалени свещи. Разполагах с няколко часа до залез.

Либи ми наля сок от моркови, докато разопаковах.

– Сигурно си гладна – извика от малката си декоративна кухня. – Искаш ли ролца с авокадо?

– Да – казах, сядайки на старинната ѝ бежово-жълта маса с

поставки за салфетки и подвижни крака. – Обзалагам се, че имаш страшна среща днес – намекнах, докато тя оставяше сандвича ми на масата. – Но няма проблем. Мога да се оправям сама за себе си.

– Баща ти не ти ли каза? Предполагам е искал да го запази в изненада.

– Какво да ми каже? – попитах, наблюдавайки Либи, подаваща ми ВИП пропуск за Клуб Ковчег.

– Имам представление днес.

Представление? Не пропътувах целия път до Хипстървил, за да прекарам три часа в гараж.

– В центъра е – каза гордо. – Ще изнасяме частно представление за по-възрастните граждани, затова се извинявам, че ти ще си единствената, която не е посивяла. Но знам, че ще ти хареса. – Тя хвана плик, закачен на хладилника ѝ с магнит във формата на дъга.

Отвори го, извади билет и ми го даде.

ГРАДСКАТА ТРУПА ПРЕДСТАВЯ

Дракула

Градската Трупа игра в бившо основно училище. Съблекалнята на актрисата бе стая, в която още миришеше на гъби, а големите прозорци бяха покрити с тежки пердета. Огледала заменяха черните дъски, а червени, кадифени кутии с гримове, цветя и поздравителни картички стояха на мястото на учителското бюро.

Докато леля Либи се гримираше и се нахлузваше в бялата си Викторианска рокля, аз въртях забравен глобус в ъгъла, оставяйки лакирания ми в черно нокът да се спре на Румъния.

Разбира се, при всички останали случаи щях да изгарям от желание да видя представление на „Дракула“. Щях да ходя всяка вечер, особено за да видя леля си като стара, но сигурна съм, убедителна Луси. Щях да си запазвам места на първия ред. Но защо бих искала да гледам „Дракула“, след като можех да видя истинското нещо, пиейки Блъди Мери надолу по улицата в Клуб Ковчег?

Управителят на сцената извика от коридора.

– Пет минути.

Аз прегърнах Либи и ѝ пожелах успех. Надявах се, че няма да забележи празната ми седалка по време на представлението, но не можех да

се притеснявам за това, докато бягах по пътеката към задния изход на театъра.

Издърпах един застарял човек, който като нищо можеше да мине за някое зомби.

– Накъде е Клуб Ковчег?

Някои хора прекарват целия си живот, търсейки за сродните си души. Аз имах само час и половина, за да намеря моята.

Глава 5. Клуб Ковчег

Завих зад тъгла и видях гледка, невиджана досега: повече от дузина млади готици, чакащи на опашка. Пиърсинг, боядисана черно-бяла коса, лилави рокли до земята, наметала, черни ботуши до колената и рокли в стил Мортиша. Устни, бузи, езици, чела продупчени с метални топчета и вериги. Татуировки на прилепи, бодлива тел и абстрактни видове покриваха крайниците им, гърдите им и гърбовете, а в много случаи, цялата им кожа.

Над опашката от плашещи готици, два ковчега бяха оградени с червени неонов светлини, на гърба на тухлената сграда.

Водена от нетърпението, прередих едно момиче, което бе заето да си връзва отпуснатия корсет на средновековната ѝ рокля.

Двойник на Мерелин Менсън стоящ пред мен, се обърна.

– От тук ли си?

– Не мисля, че някой тук е от тук, ако разбираш за какво говоря – казах, всезнаещо.

– Аз съм Прим – отговори той, подавайки ръката си. Ноктите му бяха по-дълги от моите.

– Аз съм Рейвън – отговорих.

– А аз съм Отрова – изсъска момиче в стегната рокля на черни и червени райета, хващайки ръката на Прим.

Тълпата продължи да се движи напред. Прим и Отрова показаха личните си карти и влязоха вътре.

Бодигард, носещ тениска на Носферату ме разгледа подробно, блокирайки черната, дървена врата във формата на ковчег.

Държах гордо картата си. Но когато дяволития самохвалко започна да я изучава, самочувствието ми изчезна, а сърцето ми започна да бие лудешки.

– Това изглежда, сякаш е правено вчера.

– Е, не е – казах саркастично. – От днес е.

Бодигардът се усмихна, а после се засмя.

– Не съм те виждал тук преди.

– Не ме ли помниш от последния път? Аз бях момичето в черно.

Той се засмя отново. Удари печат с лика на прилеп и сложи пластмасова гривна под формата на бодлива тел около китката ми.

– Сама ли си? – попита.

– Надявам се да срещна приятел. По-стар пич, със сиво наметало. Бил е тук на скоро. Виждал ли си го?

Той се замисли.

– Забелязвам само момичетата – усмихна се. – Но ако не се покаже, аз съм тук точно до преди изгрев – добави, оставяйки ме да мине през ковчежната врата.

Аз минах през нея и навлязох в тъмно, претъпкано, задимено, страшно шумно подземие. Трябваше да направя пауза, за да свикнат очите ми.

Сухо-ледена мъгла минаваше над посетителите като малък дух. Циментовите стени бяха оцветени в черно със светещи неоновы черепи. Бледи манекени с огромни прилепски крила висяха от тавана, някои облечени в кожа, други във викториански костюми или антични рокли. Вратите на тоалетните бяха във формата на огромни надгробни плочи; на едната пишеше ЧУДОВИЩА, а на другата ЖЕНСКИ. Паяжини висяха от бутилките зад бара. Надпис под счупен часовник гласеше НИКАКЪВ ЧЕСЪН. Близо до дансинга беше разположен мини готически магазин, върху съгъваеми масички. Клубен вампир можеше да си купи от изкуствени зъби до изкуствени татуировки и карти таро. Над дансинга светеше балкон, до който можеше да се стигне по спираловидно стълбище. Посетители, носещи амулети пълни с кръв и вампирски зъби, изглеждаха като микс от отлъчени готици и може би няколко напълно загубени. Но ако трябваше да залагам, че има истински вампири в тази част на света, някои определено щяха да са тук, където можеше да се скрият сред останалите. Разбиващата музика на Найтшейд къртеше от колоните. Можех да усетя погледите докато минавах. Вместо обикновените зяпанки, с които бях свикнала, минавайки или по коридора на училището в Дулсвил, или покрай магазина на Прада в града, се почувствах по друг начин – заглеждаха ме. Секси Готици, Невероятни Готици, дори и Загубеняшки Готици ме оглеждаха сякаш бях Готическа Парис Хилтън, минаваща през средновековна алея. Дори и момичетата, носещи смалени тениски, на които пишеше ГРЯХ, или умишлено показващи гладките си, надупчени пъпове, ме оглеждаха от главата до петите, сякаш бях заплаха за всяка друга самотна женска с черен грим и черна стегната рокля. Прокарах нервно пръсти през гарвано-черната ми коса, опитвайки се да бъда внимателна с кой ще срещна погледа си. Бяха ли истински вампири, усещаша миризмата на смъртен? Или просто готици, търсещи женска?

Проправих си път до бара, където барман с дълга коса, носещ

червило и черен грим, наливаше червен ликьор в чаши за мартини.

– Какво ще желаш? – попита. – Кървава бира или Екзекуция?

– Искам Екзекуция, но я направи девствена – отвърнах самоуверено. – Шофирам. Или по-точно летя.

Зловещия барман се усмихна. Взе две бутилки от горния рафт и ги изля в метална чаша.

– Девет долара.

– Може ли да задържа чашата? – попитах. Звучах като развълнувано дете в увеселителен парк, вместо като тийнейджър, опитвайки се да е готин в бар.

Попадах му десет долара.

– Задръж рестото – казах гордо, както бях наблюдавала баща ми да го прави хиляди пъти. Дори не бях сигурна, дали оставям достатъчно бакшиш.

Отпих от червената течност, която имаше вкус на доматиен сок.

– Случайно да си забелязал плешив мъж, носещ сиво наметало тук миналата вечер? – попитах, надвиквайки се с музиката. – Той се обади от клуба.

– Той е тук всяка вечер.

Усмигнах се нетърпеливо.

– Наистина?

– И поне още петдесетина като него – извика той.

Обърнах се. Беше прав. Имаше толкова плешиви, колкото и прорупчени.

– Той има странно изглеждащи очи и Румънски акцент – добавих.

– А, този ли? – попита, сочейки към кльощав, плешив мъж с черно наметало, говорещ с момиче в рокля стил Семейство Адъмс в тъгла.

– Мерси!

Бързо си проправих път през тълпата.

– Джеймсън! – извиках, потупвайки го по рамото. – Аз съм!

Той се обърна. Но вместо да е възрастен гражданин, той просто приличаше на такъв. Избягах преди да е поискал да се обвържем за цяла вечност.

Отидох при магазина за готически неща, без да имам време да се спра и да си купя оловен, кристален или сребърен амулет или да ми гледат на карти таро.

Но когато подминах последната будка, ясновидка хвана ръката ми.

– Търсиш любов – каза.

Самотно момиче в клуб, търсецо любов? Колко такива имаше?

– Е, къде е той? – предизвиках я, надвиквайки се с музиката.

– По-близо от колкото си мислиш – отговори мистериозно.

Огледах клуба.

– Къде? – попитах.

Тя не каза нищо.

Сложих няколко долара в ръката ѝ.

– На къде? – попитах високо.

Погледна в очите ми.

– Изток.

– В бара?

– Трябва да го търсиш тук – каза и показа сърцето си.

– Не ми трябва жалки изказвания. Искам карта! – срязах я, и продължих да си проправям път през тълпата.

Спрях се при диджея.

– Виждал ли си плешив мъж тук наскоро? – попитах диджея, който беше облечен в бяло лабораторно палто и изкуствена кръв по него.

– Кой?

– Виждал ли си плешив мъж тук миналия уикенд? – повторих.

Той повдигна рамене.

– Може да е носил сиво наметало.

– Кой?

– Мъжа, за когото питам! – музиката бе толкова силна, че дори не можех да чуя себе си.

– Питай Ромео на бара – добави.

– Вече го направих! – изръмжах.

Когато се върнах на бара, забелязах чернокос тип в джинси и сива тениска, подпиращ се на колона на дансинга.

Минах покрай посетителите, а сърцето ми щеше да изскочи от гърдите.

– Александър?

Но когато го погледнах от близо, забелязах че е някакъв си двадесет годишен, носещ тениска с надпис УХАПИ МЕ, вонящ на алкохол.

Ядосана, се запътих отново към бара.

– Това не беше той – казах на Ромео. – Мъжът, за когото ти говоря се обади от Клуб Ковчег.

Ромео се обърна към приятелката си, приличаща на Елвира, която поставяше бакшиш в сугиена си.

– Ей, това момиче търси плешив мъж, който бил в клуба онази вечер – каза ѝ Ромео. – Обади се е от тук.

– А, да, това ми звучи познато – отвърна тя.

– Наистина ли? – намесих се.

– Спомням си, понеже той попита дали може да ползва телефона.

Никой не пита вече. Всеки си има мобилен.

– Каза ли ти къде е отседнал?

– Не. Просто ми даде двайсетачка, задето му показах телефона.

– Имаше ли някой с него? – попитах, нетърпелива да получа новини за Александър.

– Мисля, че го видях с някакъв тип в наметало на Дракула.

– Александър? – попитах въодушевено. – Името му Александър Стърлинг ли беше?

Ромео ме погледна сякаш познаваше името, но после се извърна да избърше бара.

– Нямах време за запознанства – каза Елвира. Обърна се с гръб към мен и изчака мъж, облечен в кожа, размахвайки двайсетачка.

Джеймсън в бил тук! И вероятно и Александър, с наметалото, което носеше последната нощ, в която го видях.

Огледах се наоколо из клуба, търсейки знаци, които ще ми помогнат да ги открия. Може би Александър намираще това място неприемливо. Беше ли този клуб пълен с отлъчени готици, или бяха истински вампири? Тогавя си спомних, че единствения начин да забележиш вампир, е да не го виждаш.

Посегнах към компактното огледалце на Руби. Всеки посетител на клуба се отрази. Трябваше да измисля друг план. Прибрах огледалцето и се насочих към вратата.

Изведнъж усетих студена ръка на рамото си.

Обърнах се.

– Мисля, че знам кой искаш да видиш – каза Ромео.

– Така ли?

– Последвай ме.

Следвах плътно готическия си спасител, наполовина развълнувана, наполовина уплашена.

Той ме поведе по спираловидното стълбище до балкона. Сянка стоеше на канапето във формата на ковчег, огромен бокал и свещ пред него върху кръгла маса за кафе.

Мистериозната фигура ме погледна. Усетих тръпки. Едва можех да прошепна.

– Александър...

Самотната сянка вдигна свещта, озарявайки лицето му.

Не беше Александър.

Вместо него, срещу мен седеше странен тийнейджър, изпитото му, но все пак привлекателно лице, скрито под дълга бяла коса с червени краища, сякаш бяха потопени в кръв. Три сребърни пръстена бяха пробили веждата му, а оловен скелет висеше от лявото му ухо. Съблазнителните му очи гледаха през мен, едното металически зелено, другото ледено синьо. Бялото на окоето му бе пълно с паяжовидни венички, сякаш бе буден с дни. Кожата му имаше цвета на смъртта. Ноктите му бяха лакирани в черно, като моите, а на ръката му имаше татуировка, която гласеше ПРИТЕЖАНИЕ.

Огне цялата ми сила, нужна ми да се отлепя от опияняващия му поглед, сякаш се опитвах да разбия заклинание.

– Изглеждаш разочарована – каза със съблазнителен глас, карайки ме да го погледна отново. – Очакваше да срещнеш някой друг?

– Да. Искам да кажа... не.

– Надявайки се да е някой, с който да се обвържеш за цяла вечност? Някой, който няма да избяга от теб?

– Не се ли надяваме всички? – сопнах се.

– Е, може да съм точния човек.

– Мисля, че Ромео се е объркал – казах. – Търсех някой, който позвъня от тук. По-стар, плешивец.

– Наистина? Не изглежда като твой тип.

– Очевидно сгреших...

– Грешката на един е съдбата на друг. Аз съм Джагър – каза с пронизващ поглед, който накара кръвта ми да закипи. Стоеше и ми подаваше бледа ръка.

– Аз съм Рейвън, но...

– Търсиш някой, който може да ти помогне да изпълниш най-тъмните си желания.

– Не, търся... – започнах наивно.

– Да? – попита Джагър, с привлекателна усмивка.

Нещо не беше като хората. Ромео не му ли бе казал кого търся? Интуицията ми ме надви. Джагър изглеждаше прекалено нетърпелив да чуе кой търся.

– Наистина трябва да тръгвам – казах, придърпвайки чантата си близо, като щит.

– Моля, прави ми компания – хвана ръката ми и ме издърпа на канпето. – Мисля, че имаме много общи неща.

– Може би следващия път... наистина трябва да вървя...

– Ромео, донеси на дамата питие – нареди Джагър. – Какво ще кажеш за Смъртна Присъда? Специалитета на клуба е.

Джагър се приближи към мен и нежно отстрани косата от рамото ми.

– Толкова си красива – каза.

Отбягнах погледа му и прибрах чантата си в скута, докато той продължаваше да ме гледа. Усещах, че този привлекателен добре изглеждащ готик не ми бе по-голям приятел от Тревър.

– Слушай, ти се... – започнах, когато Ромео се завърна с два бокала.

– Да пием за новата кръв – каза Джагър през смях.

Плахо ударих чашата си с неговата. Той отпи доста голяма глътка, а после изчака и аз да направя същото. С толкова странен тип, само можех да гадая какво има в питието.

– Трябва да тръгвам – казах, изправяйки се.

– Той не е такъв, за какъвто го мислиш – каза той.

Заковах се, почти замръзнала.

– Не знам за кого говориш – отвърнах, и продължих да вървя.

– Ще го намерим заедно – каза Джагър и скочи от канапето, за да ми препречи пътя.

Намигна ми, сетне се усмихна, откривайки остри вампирски зъби, светещи на светлината от свещите. Отдръпнах се, а после осъзнах, че в Клуб Ковчег всеки имаше зъби.

Имаше само един начин, да потвърдя кой или какво беше Джагър.

– Добре. Ще ти дам номера си – казах, обръщайки му гръб. Посегнах към чантата си и изкарах огледалцето, без да го види. – Изчакай само да намеря химикал.

Пръстите ми трепереха докато отварях компактното огледалце на Руби и го насочвах към него. Затворих очи и се поколебах. Поех си дъх и ги отворих.

Но Джагър вече бе изчезнал.

Глава 6. Доставка от Дракула

Върнах се във Вилидж плейърс тиатър точно на време за повикването на сцената. Побързах да отида зад кулисите, където ме поздрави притеснената Луси от гримьорната.

– Не те видях в публиката! – каза леля Либи с глас, който приличаше на този на майка ми.

– Не трябва ли да се съсредоточите върху представлението?

– Как мога да се концентрирам, когато видях мястото ти празно? – отвърна тя.

– Жената до мен се опитваше да заспи върху мен, – излъгах аз, – затова се преместих на следващия ред. Но бяхте чудесни!

– Значи си го гледала, – отвърна тя облекчена.

– Разбира се! – прегърнах я. – Дори подивели вампири не биха могли да ме спрат.

Заиграх се с гримовеите й, докато тя поздравяваше няколко от феновете в коридора. Не можех да се отърся от случайната среща с Джагър. Дали бях срещнала втори Дракула? Или Джагър беше просто един татуиран тийн, жадуващ за среща?

– Трябва да се запознаеш с Маршъл, – извика леля Либи, когато се върна от гримьорната.

Надничах през прозореца към една самотна фигура, притаила се в тъмнината на уличката до контейнера.

– Рейвън! – повика ме леля Либи.

Извърнах лице към версията на Вилидж Плейърс на Дракула – недохранен, пренапудрен, на средна възраст мъж със зализана назад сива коса, крещящо червени устни, които напомняха тези на Клоунът Бозо и прекалено големи нокти. Носеше традиционна сатенена пелерина.

Как можеше нехаризматичен, мъж над определената възраст да играе сексапилния и прелъстителен Дракула? Сигурно е добър актьор.

– Бих искала да те представя на най-големия ти фен, – каза му леля Либи.

Умът ми все още беше зает с криещата се отвън фигура.

– Лельо Либи, наистина трябва да... – започнах.

– Дойдох, за да изпия кръвта ти! – каза Дракула с жесток глас, приближавайки се към мен.

Трябваше да се сдържа да не завъртя очи.

Имаше време, не много отдавна, когато среща с актьор, който е изиграл Дракула в професионална продукция, щеше да бъде върха на сладоледа. Щях да бликна от щастие и едва ли не да полетя при появата му, а после да си държа снимката с него в рамка на лавицата. Сега бе по-скоро като среща с Великденски заек в мола.

– Либи ми е разказвала толкова много за теб, – продължи Дракула.

– Приятно ми е да се запознаем, – казах. – Ние тъкмо...

– Елате, седнете, – предложи леля Либи, предлагайки на вампира сгъваем стол.

– Леля ти ми каза, че си вманиачена на тема вампири, – каза той, дръпвайки наметалото си и сядайки на стола.

Всъщност, излизам с един, искаше ми се да кажа.

– Била ли си в Клуб Ковчег? – попита ме той.

– Тя е прекалено млада, – напомни му леля Либи, сядайки в гримьорната си на стола и започна да почиства грима си.

– А ти? – попитах настоятелно.

– Да. Само с изследователски цели.

– Видя ли нещо необикновено? – попитах аз, като готическа Нанси Дрю.

– Там всичко е необикновено – засмя се той. – Децата ходят наоколо със средновековни пелерини и вампирски зъби, с метални остриета, пробии веждите и устните им, амулети с кръв, висящи по вратовете им. Мисля, че бях единственият там над 30. С изключение на един друг мъж.

– По-възрастен от теб?

– Ами, по-странен, ако можеш да си представиш.

– Нямах предвид...

– Знам. Той също се открояваше. Но не по моя начин. Можеше да играе Ринфийлд.

– Зловещият? – изгърсих аз. – Имам предвид, той беше ли зловещ?

– Ами, предполагам беше.

За съжаление сигурно е бил този долнопробен Дракула, не Александър, който Елвира бе забелязала, говорейки с Джеймсън.

– Беше доста ексцентричен, – продължи Маршъл. – Попита дали знам за някое изоставено имение в района. Тъмно, изолирано, близо до гробище, с таванска стая.

– Има ли такива? Обичам стари имения.

– Признах, че участвах в „Дракула“, – каза гордо Маршъл, – и съм бил в Историческото дружество за изследване на имения и местни

гробница. Обясних му, че е по-добре да се обърне към Историческото дружество отколкото към истински агент по недвижими имоти.

Дракула стана да си върви.

– Беше удоволствие да се запозная с теб.

Все още можех да видя фигурата, мърдаща се плашещо отвън през наполовина покрития прозорец. Когато се обърнах да погледна леля Либи, докато тя благодареше на Маршъл за посещенията му, можех да видя отраженията им в дългото огледало така добре, както отражението на прозореца, през който надничах. Уличката беше празна. Но когато се обърнах отново към прозореца, фигурата все още бе там.

Александър?

Бързо се отправих към вратата, избутвайки излизания Дракула.

– Рейвън, – смъмри ме леля Либи.

– Съжалявам, – започнах аз. – Мисля, че видях един от феновете ти отвън. Отивам да видя дали иска да се запознае с теб!

Втурнах се навън покрай миризливия контейнер, няколко захвърлени древни стола и сценични декори.

Когато стигнах до другата страна на прозореца на гримьорната, фигурата вече бе изчезнала.

Разочарована се огледах наоколо за някакви следи. Уличката бе празна. Блестящ предмет на напукания асфалт точно под прозореца хвана околото ми.

При разглеждане от близо видях, че е малка облица точно до една локва. Смътно си спомних, че бях виждала някой да носи облица точно като тази. Но Александър носеше flesh. И тогава се сетих – било е Джагър.

Проверих наоколо, уверявайки се, че всичко е чисто. Вдигнах облицата, пяхнах я в портмонето си и се върнах, бягайки в театъра.

Леля Либи и аз тръгнахме към колата й с някои от другите участници в представлението. С всяка стъпка не можех да се отърва от чувството, че някой ме наблюдава.

Погледнах нагоре и видях малко черно нещо, висящо от телеграфната жица над уличката.

– Това прилеп ли е? – попитах, докато тя отключваше вратата ми.

– Не виждам нищо, – рече тя.

– Ето там, – посочих аз.

Леля Либи хвърли бърз поглед.

– Сигурна съм, че е птица, – каза тя.

– Птиците не висят с главата надолу, – рекох.

– Направо ме побъркваш! – изкрещя тя и бързо препусна към нейната страна и влезе в колата.

Можеше ли това да е Александър? Или подозренията ми за Джагър бяха верни?

Леля ми запали колата и аз погледнах назад към жицата, която сега беше празна.

– Какво правиш? – попита леля Либи, когато се прибрахме в двустайното ѝ апартаментче, докато включвах всички лампи. – Ти ли плащаш сметката за тока за този месец?

Тя тръгна след мен, гасейки осветлението.

– Трябва да стоят включени, – заявих аз.

– Всичките?

– Баща ми не ти ли каза? Страх ме е от тъмното.

Тя ме погледна невярващо и ядосано.

– Това го чувам от момиче, което си прави пижама-партита по гробищата?

Тя имаше право. Но не можех да ѝ кажа най-страшната ми тайна.

– Представлението наистина ме уплаши, – казах вместо това. – Направи толкова реалистична роля, че ме беше страх, че ще ме ухапеш всеки момент.

– Мислеше си, че ще се хвана толкова лесно? – попита тя изненадано.

Кимнах разгорещено.

– Е, предпочитам свещи, – каза тя. Запали няколко и ги постави наред дневната. Апартаментът ѝ замириса на рози и сенките на италианските маски се размърдаха.

Наистина ли бях срещнала втори тийнейджър-вампир? Може би Джагър се бе уплашил, че съм видяла, че отражението му липсва в огледалцето ми. Сигурно ме е шпионирал от уличката или ме е наблюдавал, висейки от телеграфната жица. Въздъгнах, осъзнавайки, че не съм нещо повече от преувеличаваща клюкарка като Тревър Мичъл. Трябваше да прекарвам времето си в планове за продължаването на търсенето на Александър вместо да броя на пръсти колко белокози готика съществуват. Джагър сигурно си бе изпуснал лицата на път за вкъщи от Клуб Ковчег. Скритата фигура би могло да бъде някой от клуба, мотаещ се напред-назад покрай контейнера, след като е пил малко прекалено много Екзекуции.

Вдигнах слушалката на телефона на леля Либи и се обадох на родителите си.

– Ало? – отговори Били.

– Аз съм. Мама и татко вкъщи ли са?

– У съседите са, посещават ги заради новото бебе на Дженкинс, – отвърна той.

– Оставили са те сам? – подкачих го аз.

– Млъквай.

– Да не си се доближил до стаята ми! Или до каквото и да е в нея, – предупредих, стискайки телефонната слушалка с пръсти.

– Вече четох един от дневниците ти.

– По-добре е да се шегуваш!

– „Александър ме целуна!“ – каза той с престорен момичешки глас. После го чух да прелиства страниците.

– По-добре се...

– „Тревърър беше прав“ – продължи той. – „Александър наистина е вампир“.

Замръзнах. Как Били се беше докопал до един от дневниците ми?

– Затвори го веднага! – проплаках аз. – Не е дневник. Това е история, която пиша по английски!

– Е, имаш доста правописни грешки.

– Веднага, Загубеняко! Затвори го или идвам вкъщи и ще съсия всичките ти компютърни игри!

– Успокой се, глупачке. Аз съм си в стаята, прелиствам учебника за НАСА, – призна той. – Мислиш, че искам да ходя в разбичканата ти стая? Може да изчезна за няколко дни там!

– Знаех си, – казах, въздъхвайки облекчено. – Е, кажи на мама, че съм се обаждала, – бях изумена колко точно Били бе познал малко от съдържанието в дневника ми. Може би трябва да се опита да гадае на кристална топка в Клуб Ковчег.

– А, някой те търси, – спомни си той.

– Беки?

– Не. Беше момче.

Задържах си дъха.

– Александър?

– Не си каза името. Когато казах, че ни си вкъщи, той просто затвори.

– Провери ли номера?

Чаках цяла вечност за отговора му.

– Извън обхвата е, – отговори най-накрая той.

– Ако се обади отново, попитай го кой е, – настоях аз. – И после

незабавно ми се обади!

Леля Либи дъвчеше моркови, потопени в сос хумус, докато седеше на пода на лилава кадифена възглавница. Бях прекалено объркана, за да ям.

– Е, разкажи ми за гаджето си, – рече тя, сякаш бе прочела мислите ми.

– Ами, и той е готик като мен, – отвърнах, започвайки с частта относно личността на Александър, която не беше тайна. – И е възхитителен!

– Как изглежда?

– Много сладък, с дълга черна коса. С дълбоки замечтани очи. Повисок е от мен, някъде колкото теб е. Слаб, не недохранен, ами набит, сякаш е във фитнес залата денонощно. Просто не мога да повярвам, че си тръгна, – добавих, спомняйки си бележката за сбогуване.

– Той те е напуснал?

– Не, имам предвид, тръгна си за пролетната почивка – скалъпих аз, опитвайки се да поправа грешката си. – За да посети семейството си.

– Радвам се, че си намерила някой специален, с когото да се разбираш. Сигурно е трудно да растеш в онзи град.

Оценявах, че леля Либи разбираше какво е да си различен. Тъй като тя се чувстваше по-добре в Хипстървил, може би Александър също бе намерил място, където се чувства по-удобно.

– Лельо Либи, може ли да те питам нещо лично?

– Разбира се.

– Вярваш ли във вампири?

Тя се засмя.

– Мислех, че ще ме питаш за секса.

Но аз бях сериозна.

– Вярваш ли?

– Едно време излизах с един, който държеше някакво шишенце на врата си. Твърдеше, че е кръв, но миришеше на ягодов Куул-айд.

– Той плашеше ли те?

– Всъщност, тези, които твърдяха, че не са вампири, ме плашеха повече, – закачи се тя. – Трябва да поспим. И двете имахме дълъг ден, – каза тя, загасяйки свещите и отмествайки морковите. – Толкова се радвам, че си тук, – каза тя, прегръщайки ме.

– Аз също.

Веднага щом леля Либи отиде в банята, прекосих апартамента на пръсти и включих и останалите лампи, просто за да се чувствам

сигурна. Покатерих се на канапето, издърпах завивките върху себе си и затворих очи.

Изведнъж усетих сянка над главата ми. Стиснах очи. Представих си, че Александър стои над мен с цветя, молейки ме за прошка за дето ме е оставил така внезапно. Но тогава осъзнах, че може и да е Джагър, който иска да забие зъбите си във врата ми.

Отворих бавно очи.

– Лельо Либи! – извиках облекчена.

– Все още ли си уплашена? – попита тя, стоейки над мен. – Може да оставиш светлото в дневната.

Либи изгаси всички останали лампи и се върна в спалнята си, без да осъзнава, че опитвах да я защита от татуиран тийнейджър в тъмнината. Дръпнах завивките отново върху главата си, но все още имах чувството, че някой ме наблюдава. Опитах да се успокоя като си мисля за Александър. Отново извадих спомена – двамата с него, лежащи на тревата в задния двор на Имението, гледаме звездите с преплетени пръсти.

Чух драскащ звук, идващ от кухнята. Вероятно бях единственото момиче на света, което чува подобен звук и се надява да е мишка. Представих си се обратно в Имението, тъмното небе осветено от светещите облаци над нас, миризмата на одеколон „Дракар“ във въздуха и Александър, който ме целува. Но когато Александър проговори в ухото ми, всичко, което чувах, бе драскащия звук.

Реших да се изправа срещу причинителя му и тръгнах към кухнята по чорапи. Бяла мишка да пробяга през краката ми бе на последно място в списъка.

Светнах лампата в кухнята. Звукът изглежда идваше отвън.

Отдръпнах завесата над мивката, очаквайки да видя призрачно бялото лице на Джагър. Но бе просто клон на дърво, който се опираше в прозореца заради вятъра.

Просто за да се чувствам по-сигурно, отворих кутията на рафта и поставих скилидка чесън на перваза над дивана.

Глава 7. Историческото дружество

На следващата сутрин бях дразнешо събудена от музиката на „The doors“. Яркото слънце се усмихваше през отворения прозорец и караше главата ми да натезжава. Бях изсмукана от дългия път с автобус до Хипстървил, търсеща Александър, и нощната ми среща с обитателите на Клуб Ковчег. Когато гледах навън, смъртният свят си изглеждаше същия. Джипове паркираха успоредно. Хората от Хипстървил бутаха шикозни бебешки колички. Птици седяха по телефонните жици.

Сутрешното слънце обаче хвърляше нова светлина над събитията. Може би моето преживяване в Клуб ковчег бе просто сън, а Джагър – измислица на нощните ми кошмари.

Станах от дивана с галантен смях, мислейки за моите прекалено въображаеми нощни сънища, когато забелязах някаква висулка на шкафчето на леля Либи, точно до гривните ми.

Обицата на Джагър, която имаше форма на скелет. Не е било сън.

Подържах я в ръката си. Костеливата висулка ме зяпаше. Ако Джагър бе вампир, чудех се колко страх бе наблюдавала, висейки от ухото му. Беше ли свидетел на среднощните нападки на нищо неподозиращи момичета? Виждали ли са Александър малките калаени обички?

Напомних си, че се държах с Джагър както Тревър се държеше с Александър. Тревър разнасяше слухове, че Стерлинг са вампири, не защото знаеше истинската им самоличност, просто защото искаше да направи скандал. Сега аз съдех и стигах до мои си заключения за Джагър, без да знам никакви факти. Трябваше да изразходя цялата си енергия в търсене на това, за което бях дошла до Хипстървил – истински вампир вместо имитатор.

Спомних си разговорите си с актьорът Дракула. Трябваше да вляза в Историческото дружество веднага след като беше отворено.

Намерих леля Либи да готви яйца в кухнята.

– Добро утро, скъпа – каза тя. – Добре ли спа?

– Като бебе.

– Изненадана съм, – тя каза, отрязвайки ме. – Нещо в дневната мирише странно, – каза тя, изключвайки печката и премесвайки тигана на друг котлон.

– Мама ми пригответи лакомства за из път, – казах, следвайки я в дневната. – Вероятно нещо е развалено.

– Сякаш идва оттам, – каза тя, сочейки към прозореца над матрака.

Тя бързо издърпа скилидката чешън, преди да успее да я спра.

– Намерих го на пода снощи като отивах в банята, – импровизирах.

– Помислих, че е черупка на мида.

Спрях, чакайки отговор.

Тя ме погледна скептично.

– Е, след като гледах шоуто ти снощи, просто не можех да заспя, – добавих.

– Но аз мислех, че харесваш вампири.

– Да, но не на моя прозорец.

– Напомняш ми за баща си, докато още растеше. Обожаваше страшни филми, но спеше на светната лампа докато не отиде в колеж, – каза тя.

– Значи е в гените ми, – казах, като взех чешъна от перваза на прозореца и го напъхах в кутийката.

– Мога да го хвърля, – предложи, протягайки ръка.

– Искам да го запазя, – казах, пъхайки кутийката в чантата си. – До колежа.

Леля Либи се засмя, а аз я последвах в кухнята.

– Имам лист с неща, които можем да направим, – каза, когато започнахме да закусваме. – Можем да започнем с отиване до музея за изкуства. Има изложба за Едуард Горей, мисля, че ще ти хареса. Можем да отидем до ресторант Нифти Нифтийс за обяд. Аз, разбира се, никога не съм ходила там, чувала съм, че е хубав. След това можем да огледаме антиките из квартала. После имам шоу. Но ти можеш да се помотаеш зад декорите. Страхувам се, че може да те е прекалено страх да видиш това отново, – пошегува се тя. – Добре ли ти звучи?

– Бих искала да погледна секцията за Историческа Култура – помолих аз.

– Толкова много разговори за имения снощи с Маршал? – предположи тя.

– Мисля, че ще направя доклад върху едно от тях за часа ми по история.

– През пролетната ваканция? Мислех си, че би предпочела да си направиш пикник на гробището – каза ми тя, оставяйки чашата си с кафе.

– Страхотна идея! Хайде да го направим после!

– Шегувах се, – отвърна ми.

Докато леля Либи се нагласи, и докато аз си взема душ и се облека,

утринните часове бяха преминали. Либи бе всичко, което баща ми не беше – докато той бе много консервативен – тя бе на другата крайност. Той подраняваше с 15 минути за началото на филма, а тя считаше за късмет да пристигне, когато продупчват билетите на касата.

Не можех да убедя леля Либи да направи сандвичи с тофу и да седнем край някой надгробен камък, но можех да я накарам да отидем в Историческия музей. Взех дневника си от чантата и го сложих в раницата си и най-сетне тръгнахме.

Историческият музей на Дулсвил бе църква, построена през 19-ти век. Бях я посетила веднъж по време на училищна екскурзия и прекарах повече време да разглеждам трите надгробни плочи в гробището, докато един учител не ме откри и не заплаши да позвъни на родителите ми.

Историческият музей на Хипстървил май щеше да се окаже по-интересен, тъй като се намираще в два вагона на старата железопътна гара.

Вътре, преминах покрай картини на Викториански къщи, оригинални менюта от Joe's Eats, както и писма от по-ранни жители на града. От втората кола излезе една жена, носеща ярко зелен костюм и сходни сандали и червена коса.

– Мога ли да ви помогна? – попита тя.

– Племенницата ми е на гости и иска да направи доклад върху историческите имена, – каза леля Либи, докато разглеждаше няколко черно-бели фотографии.

– Е, дошла си на точното място, – каза ми жената и извади една книга от полицата.

– Интересувам се от изоставено имение близо до гробището.

Жената ме погледна все едно бях призрак.

– Странно. Един мъж беше тук онзи ден и питаше за абсолютно същото нещо.

– Наистина ли? – попитах, изненадана.

– Не беше ли Маршал Кенър? – намеси се леля Либи. – Той играе Дракула.

– Не, Маршал бе тук по-рано този месец. Това беше господин, който е нов в града.

Наострих уши.

Тя издърпа още няколко книги и ги прерови, докато леля Либи изучаваше музея.

– Его то имението Ландфърф, – посочи жената. – В далечната северна част на града е. И имението Кенски, право на изток.

Изучих картините, чудейки се кое бе избрал Джеймсън. Нито едно

не наподобяваше и малко на Имението на Хълма Бенсън.

– От кое се интересуваше мъжът? – прошепнах.

Тя ме погледна странно.

– Трябва да правиш доклада си на това, което ти харесва.

Гледах именията, кое от кое по-великолепни. Написах имената и адресите им на гърба на брошурата „Историческо дружество“ и осъзнах, че ще ми отнеме няколко пролетни ваканции, за да посетя всички.

Когато бях готова да затворя книгата забелязах ъгълче на картон за отбелязване на страници, подавайки се от задната част. Когато обърнах отбелязаната страница, дъхът ми спря. Черно-бяла снимка на мрачно величествено имение от 19 век седеше пред мен. Кована метална порта заобикаляше къщата с форма на кула, а върха на имението имаше малко таванско прозорче. Представих си духове, криещи се зад завесите, срамуващи се, защото може да ги снимат.

Долу под снимката пишеше „Имение Каусуел.“

– Какво е това? – попитах жената, подреждаща рафтовете с книги.

Тя хвърли поглед към снимката.

– Не го споменах, защото е в предградията. Изоставено е от години.

– Перфектно е, – казах.

– Странно. Това каза и онзи джентълмен.

Жената записа адрес и ми подаде листчето.

– На хълма Ленъкс е, далече в края на пътя.

Оставих дарение в буркан се надпис „Приятелски фонд“, когато напускахме музея.

– Това беше мило от твоя страна, – каза леля ми, докато вървахме през паркинга на ресторанта Нифти Фифтийс.

– Бих ѝ дала спестяванията си за колежа, ако можех.

Глава 8. Говорейки за име

Докато леля Либи прибираше вещите си от театъра, а слънцето залязваше, аз седнах по турски на нейния матрак и започнах да водя бележки в дневника си.

Разследването ми почти бе завършено. Само след няколко часа щях да бъда отново с Александър. Веднъж щом той разбере, че го обичах, щеше да се върне обратно в Дулсвил и щяхме да бъдем заедно.

Зачудих се какво ли точно означаваше това. Щеше ли да иска да съм като него по всеки възможен начин? И ако имах правото на избор, щях ли да избира начинът на живот, за когото бях мечтала?

За да успокоя мислите си, записах още няколко неща:

Плюсове на това да си вампир:

1. Спестяваш от сметките за ток.
2. Можеш да спиш до късно – до много късно.
3. Няма нужда да се притеснявам и да се опитвам да спазвам бедна на въглехидрати диета.

– Сигурна ли си, че искаш да останеш сама? – попита ме леля Либи, държейки несесера си за грим.

– На 16 съм.

– И родителите ти те оставят сама?

– Можех да работя като бавачка още когато навърших 12, стига някой в Дулсвил да ме бе наел.

– Е, има достатъчно храна в хладилника – предложи ми тя, насочвайки се към вратата. – Все пак ще прескоча за да проверя.

Леля Либи може би бе спокойна за своя начин за живот, но когато бях под нейният покрив тя се държеше досущ като баща ми. Предполагам, че щеше също като него да загърби своите дни като хипи, ако имаше деца.

Бързо се преоблякох в последният готически писък на модата – клин на черно-бели райета и къса черна рокличка, която разкриваше кървавочервена риза. Сложих стандартното черно червило и сенки за очи. Едва ми стигна времето за да залепя фалшива татуировка на роза на шията си.

Проверих, за да се уверя, че шишенцето с чесъна е добре запушено, тъй като не исках да излагам Александър на оръжието, което използвах,

за да прогонвам всички дебнещи ме вампири. Сигурно бях сресала косата си и оправила червените си кичури поне милион пъти, преди да тръгна към вратата и да зачакам на автобусната спирка за автобус номер седем.

Обхождах спирката след всеки един автобус номер единадесет или шестнадесет, който преминеше. Мислех да се върна до апартамента на леля си и да си извикам такси, когато видях как номер седем зави в улицата и бавно тръгна към мен. Нетърпеливо влязох в претъпкания автобус, платих на машината и хванах едната хлъзгаща се алуминиева дръжка. Държах се за нея сякаш животът ми зависеше от това, опивайки се да запазя равновесие и да избягвам блъскането в другите пътници, когато автобусът подскачаше при всяко ускоряване. Най-сетне, когато достигна нормалната скорост, той отново започна да забавя ход, спирайки на всяка една спирка в града. Погледнах часовника си. Щях да стигна по-бързо, ако вървах.

След слизането на поне дузина пасажери и качването на няколко повече, шофьорът на автобуса зави зад ъгъла и подмина моята дестинация – Ленъкс Хил Роуд.

Хукнах към предната част на автобуса.

– Подминахте Ленъкс Хил Роуд! – изкрещях аз в паниката си, но скоростта не бе намалена.

– Няма автобусна спирка – каза ми той, гледайки в огледалото за обратно виждане.

– Но аз искам да стигна там! – заспорих аз.

– Спирам само на зададените спирки, – изрецитира той и продължи да кара.

– Ако струва долар и 50 цента за да се качиш на автобуса, колко струва да слеза?

Чух неколцина пътници да се смеят зад гърба ми.

– Дръпни жицата – каза ми една жена, посочвайки ми една бяла връвчица, която висеше над прозореца.

Пресегнах се и я дръпнах силно.

Няколко секунди по-късно, шофьорът намали ход и спря.

– Виждаш ли това? – посочи ми той един знак върху табелата с номер 7. – Ето това е автобусна спирка.

Хвърлих му един злобен поглед и скочих от автобуса, пререждайки една възрастна двойка, която се готвеше да се качи. Хукнах надолу по улицата, докато не стигнах Ленокс Хил Роуд. Завих зад ъгъла и тръгнах покрай гигантски първобитни имения с големи тучни ливади и много

цветя – жълти и лилави, докато не намерих една неподдържана и обрасла с плевели морава. Една западаща къща бе разположена над нея. Изглеждаше сякаш има надвиснал буреносен облак. Най-сетне бях пристигнала в местната господарска къща на готиката.

Статуи на гаргойли стояха на върха на назъбените порти от ковано желязо. Неподдържани храсти обрамчваха предната част на имението. Изсъхналата трева хрускаше под краката ми. Бръшлян обвиняваше цялата къща. Затичах по една каменна пътека, която ме доведе до резбована дървена входна врата.

Сграбчих чукалото във форма на дракон, но то се откъсна от вратата и остана в ръката ми. Засрамена, бързо го скрих под един храст.

Почуках отново. Почудих се дали Александър не стоеше от другата страна, готов да ме поздрави с нежна целувка. Но никой не ми отвори. Задумках с юмрук срещу вратата, докато ръката ми не ме заболя.

Натиснах ръждясалата дръжка и се опитах да вляза, но бе заключено.

Скрих се зад изсъхналите храсти пред входа на имението. Прозорците бяха закрити и оковани, но намерих един малък процепа. Таванът на имението бе толкова висок, че се учудих че по него нямаше облаци, които да се виждат от покрива – имаше достатъчно място за дух да лети наоколо без дори да бъде забелязан. Доколкото можех да видя, стените в хола бяха голи, също като самия покрив.

Объркана, аз обиколих от другата страна и видях входа за иконома. Натиснах дръжката на малката дъбова врата, но и тук бе заключено.

Сърцето ми биеше лудо и аз се върнах обратно до задната стена на къщата. Няколко разрушени стъпала водеха до самотен прозорец. Не беше закован или покрит, така че нетърпеливо притиснах лице до стъклото.

Нищо необичайно – видях няколко кашона, старо ковчеже за инструменти и една стара шевна машина.

Опитах се да отворя прозореца, но не успях. Втурнах се обратно по стълбите и застанах отпред на ливадата.

– Ехо? – извиках. – Джеймсън? Александър?

Но единственото, което отвърна на думите ми бе лаят на съседското куче.

Загледах се в единичния прозорец на мазето. Едно дърво, натежало от листа се бе наклонило към имението, а един от клоните му бе точно до прозореца. Огромният дъб трябва да е на стотици години – стеблото му бе широко колкото цяла къща, а корените му прорязваха земята като

крака на паяк. Бях свикнала да се катеря, без значение дали е над оградата на имението или по ябълковите дървета в двора на Беки. Но да се кача на това дърво бе сякаш да изкача Еверест, и то на тъмно. Облечена в кубинки и тясна къса рокля, забих петата си на най-ниския клон и се набрах нагоре. Продължих да се катеря стабилно, забавяйки само за да си поема дъх или пък когато имах нужда да си проправя път нагоре с опипване. Колеблива, но уверена, се спуснах по един тежък клон, който стигаше до прозорчето на тавана.

Една тъмна завеса скриваше по-голямата част от стаята, но аз успях да надникна. Можех да различа само един дървен стол и празна кутия. Тогава, съзрях най-удивителната гледка – опрян на ъгъла бе портретът, който Александър бе нарисувал за мен, облечена за Снежния Бал. На едната ми ръка висеше чантичка – тиква. Двумерната Рейвън се бе ухилила, с пролясващи изкуствени вампирски зъби.

– Александър! – извиках аз. Опитах се да се кача и да мина през прозореца, но не можех да го достигна.

– Александър! – повиках го отново.

Можех да чуя как лаят на кучето се усилваше.

– Александър! Джеймсън! – крещях с цяло гърло.

И точно тогава един съсед отвори задната си врата и излезе. Имаше мускули като на професионален борец.

– Хей! Пак ли вие, деца? – извика той.

– Какво става, Хал? – една слаба жена го последва навън.

– Казах ти, едни деца си играят в съседния двор – отвърна й той. – Ще извикам полицията! – изкрещя и извади мобилен телефон от задния си джоб.

Спуснах се надолу по дървото, с желанието да избягам от това да ми извият ръцете зад гърба или още по-лошо, да ми сложат белезници. Освен това не исках силите на реда да проникнат с къщата и да арестуват Александър и Джеймсън или да ги принудят да си намерят ново убежище – и този път нищо чудно да изберат Румъния.

Когато достигнах най-ниския клон, забелязах с периферното си зрение, шумолящите тъмни завеси на таванското прозорче.

Бързо отстъпих назад, за да имам по-добър изглед.

Но завесата не помръдна повече.

Изведнъж един пинчер, шоколадов на цвят се спусна от къщата на съседа, надолу по стълбите и задраска по дървената ограда, която граничеше с имението.

Уплашена, че кучето може да си проправи път през тънките пръчки

и да ме разкъса на парченца, аз поех от другата страна на имението и се спуснах надолу по пътя към автобусната спирка.

Качих се на автобус номер 7, заемайки седалката зад една колежанска двойка. Развълнувах се да узная, че Александър наистина е в Хипс-тървил. Представих си, че рисува портрети в плашещо гробище. Как претърсва обитавано от духове имение, за да намери мебели, с които да декорира хола си. Или може би просто бе навън за един нощен полет.

Все още бях объркана заради присъствието му тук. Това беше един малък град със странни и изоставени имения, както и достатъчно готици, измежду които да се скрие. Какво друго предлагаше града на един самотен вампир?

Двойката, която седеше пред мен започна да се целува, без да обръща внимание на зяпащите ги пътници.

Видях отраженията им в стъклото на автобуса. Чудех се дали знаеха какви късметлии са. Двама човеци, които могат да споделят дните и нощите си заедно. Да се снимат. Да седят на слънце. Тогава осъзнах колко малка част беше това от жертвите, които бих направила, за да съм отново с Александър. Автобусът наближи театър Вилидж плейърс, и аз се приготвих за слизане. Тръгнах по алеята към задния вход на театъра, мислейки оправдания за леля Либи и родителите ми, за да можех да отида да изследвам имението, докато не срещна Александър отново. Видях фигура, криеща се зад един контейнер за боклук.

– Надявах се да те открия тук – каза потаен глас, идващ от преградата към мен.

Замръзнах. Беше Джагър. Държах чантичката си в близост; вътре бяха спрели ми за самозащита и вероятно още по-полезният контейнер с чесън.

– Имам информация, която може да те заинтересува.

– Информация? – попитах скептично.

– За Стерлинг – каза с хитър поглед. – Тях ли търсиш, или бъркам?

Шокирана, отстъпих назад. Знаех къде Александър е отседнал, но не и къде е точно. Обещанието за каквито и да е нови следи около мястото, където се намираше, караха пулса ми да се ускори. Освен това любопитството около същността на Джагър продължаваше да ме гложди. Трябваше да знам откъде познава Александър.

– Мога да ти помогна. Познавам го от цяла вечност – каза той с усмивка.

Отклоних поглед към любителския театър. Ако избира пътя към театъра, щях да си осигуря една безопасна нощ с истински, но и нереални

вампири. Или можех просто да изчакам Александър в имението – освен ако като Александър и Джеймсън ме забележат не заминат за някой друг град. Тогава вече наистина бе гарантирано, че никога повече да не зърна готическата си половинка.

– За твоё добро ще е да ми кажеш всичко, което знаеш – казах стискайки чантичката си здраво отстриани, – или...

– Свободна си да си тръгнеш когато и да пожелаеш – успокои ме той.

Останах неподвижна, докато Джагър тръгна надолу по алеята. Любопитството вече ме изяждаше бавно, затова реших да го настигна. Последвах го надолу по улицата до задния вход на Клуб „Ковчег“.

Той ме поведе в склада и надолу по тъмен коридор до празен товарен асансьор. Разнебитената врата сякаш изкрещя от болка, когато той я тресна, за да я затвори. Вместо на натисне бутона за Клуб „Ковчег“, той шракна копче с надпис „С“.

Асансьорът постепенно забави, докато се приближавахме към мазето, скърцайки така сякаш се намирахме в ковчег спускащ се към ада.

– Помислих си, че отиваме към Клуба „Ковчег“.

Асансьорът спря. Джагър отвори вратата и я задържа за мен, докато аз пристъпих към коридора.

Той ме последва толкова близо, че можех да усетя топлия му дъх да ме лъха по врата. Продължихме надолу по тесния коридор, а стените около нас бяха издраскани с графити. Циментения под беше затрупан с изхвърлени столове и кутии. Дансинга над главите ни пулсираше в ритъм с музиката. Когато достигнахме до голяма врата, приличаща по-скоро на вход за склад, долових как асансьора се мъчи да се изкачи нагоре към така нареченото ниво, подходящо за смъртни. Джагър повдигна сивата метална врата над нас, за да открие пред очите ми, апартамент без нито един прозорец.

Пристъпих вътре.

– Добре дошла в моя затвор – каза той.

Дузина средновековни свещници изпълваха просторния апартамент.

И тогава го забелязах. В далечния ъгъл лежеше отворен един ковчег, украсен с лепенки в готически стил на смъртни тийнейджъри скейътри. Пръст обграждаше ковчега, все едно бе непристъпен град-крепост.

Очите ми застинаха широко отворени.

– Значи ти си... – понечих да кажа аз, но думите не искаха да излязат от устата ми.

– О, ковчега ли? – каза той. – Готино е, не мислиш ли? Взех го от един антикварен магазин.

– Ами пръстга?

– Нея я видях в един магазин за вампири. Зловещо, а?

Не знаех какво да мисля. Дори Александър спеше върху дюшек.

– Наистина е удобен. Искаш ли да го пробваш? – попита той със съблазнителен глас.

– Не съм уморена.

– Не трябва да си уморена, за да го пробваш.

Джагър ме объркваше. Не можех да разбера дали е ужасно хитър вампир или е просто някой, обсебен от мисълта за вампири, точно като мен.

Огледах се за други необичайни следи – но всичко наоколо бе необичайно. Карти бяха разпилени по пода. По циментените стени бяха окачени метални картини за надгробни плочи, направени с радирунг. Точно до радиатора стоеше аквариум, без вода, пълен с камъни.

Кухненският ъгъл и мивката изглеждаха така, сякаш никога не бяха докосвани. Всички метални шкафчета наоколо бяха без вратички. Страх ме беше дори да си помисля какво има в хладилника или по-скоро – кой.

– Изненадана съм. В Клуб „Ковчег“ ми се стори, че се виждаш с доста момичета.

– Всъщност нов съм в града. Точно като теб. Просто посетител.

Косъмчетата по врата ми настръхнаха.

– От къде знаеш, че съм просто посетител?

– Не е нужно да си медиум, за да го разбереш. Някой бунтар като теб би бил редовен посетител на клуба. Но Ромео не те беше виждал преди.

– Ъмм... Предполагам, че си прав.

– Мога ли да ти предложа нещо за пиене?

– Не, благодаря ти – отвърнах. – Искам да знам...

Джагър се запъти към аквариума. Бръкна вътре и извади една огромна тарантула.

– Току-що си го взех. Искаш ли да го погалиш? – попита, милвайки вероятно отровния паяк, все едно е спящо котенце.

При нормални обстоятелства бих се зарадвала на възможността да погала тарантула, но сега все още не бях наясно с мотивите на Джагър, за да ми отпрати подобно предложение.

– Къде ти е плазмата? – попитах, забелязвайки липсата на каквито и да било телевизори и компютри.

– Намирам всякакви подобни неща за отблъскващи.

– Искаш да кажеш, че не гледаш филми? И никога не си гледал оригинала на „Дракула“? – подметнах. – Ами „Носферату“? „Целуващи се ковчези“? Някой бунтар като теб би трябвало да знае репликите наизуст?

– Предпочитам да преживявам нещата, не да воайорствам – каза и върна паяка в аквариума, докато аз зарових ръка в чантичката си.

– Забрави си това – казах и разтворих юмука си, за да му покажа обичата с форма на скелет. Той се усмихна весело, все едно го събирах отново с отдавна изгубен приятел.

Докато взимаше дребното украшение от ръката ми, пръстите му се задържаха, докосвайки нежно дланта ми, а допирът му изпрати студени тръпки направо във вените ми. Постарах се да запазя самообладание, за да не показвам слабост, но все пак се отдръпнах назад.

– Сега когато това е било твое притежание е дори по-специално за мен – каза той, докато си я слагаше пак на ухото. – Мога ли да ти се отблагодаря с нещо?

– Можеш да ми кажеш за Александър.

– Да ти разкажа ли? Или предпочиташ просто да ти покажа? – попита, приближавайки се с една крачка към мен.

– Разкажи ми – казах предизвикателно. – Той приятел ли ти е?

– Може би, да – каза със съблазнителна усмивка. – Може би, не – добави вече със злонамерено озъбване.

– Зарежи това, махам се оттук.

– Познавам го от Румъния – каза набързо.

– Виждал ли си го в Америка?

Той поклати глава, а белите му кичури се спуснаха над зелено-сините му очи.

– Имаш ли представа къде е? – попитах аз.

– И какво, ако имам? Колко ще дадеш, за да узнаеш? – каза облизвайки устни.

– Не знаеш, нали? – предизвиках го. Отстъпих още веднъж назад, а кракът ми попадна на една от картите.

– Но знам доста – оспори ме на свой ред той.

Приблжих чантичката до себе си.

– Ти май също знаеш достатъчно за румънския ми приятел, за да дойдеш в Клуб „Ковчег“ и да питаш за него – каза, пристъпвайки отново към мен.

– Нищо не знам...

– Тогава защо искаш да го откриеш? – прошепна ми тихо той, докато нежно отмяташе косата зад рамото ми.

– Явно си в грешка... – казах, отбягвайки погледа му. Копнеех да избягам, но не можех дори да помръдна.

– Наистина ли? – прошепна ми той. – Кара те да се чувстваш все едно живее заради теб – каза като ме приклепти в ръцете си, а думите му вече меко се отпечатваха по шията ми.

– Не знам за какво говориш – излъгах, а сърцето ми биеше бясно в гърдите.

– Че плътта ти е част от неговата – каза, докато устните му нежно докосваха задната част на врата ми.

Бях почти изгубила способност да говоря, сърцето ми бясно препускаше, а картата се бе огънала под натиска на крака ми.

Той пристъпи, за да застане точно пред мен, очите му направо ме пронизваха, докато нежно прокара пръсти през огърлицата ми от оникс.

Наклони се към мен и целуна голото ми деколте, шепнейки:

– Вече те дели само една целувка от това да се слееш с него за вечността.

Едвам дишах. Сърцето ми набираше още по-голяма скорост, докато той ме държеше в ръцете си.

– Разкарай се! – извиках, държейки ръцете си като преграда помежду ни, опитвайки се да го отблъсна.

Картата под крака ми се разкъса. Джагър се опитваше да ме омае с погледа си, но аз се бях заяпала надолу в краката си. Това беше карта на Хипстървил. Гробищата бяха оградени в жълто и задраскани с няколко кръста, нарисувани с черен маркер.

Едва тогава забелязах, лежащите на няколко метра от мен карти – все на съседни градове на Хипстървил и Дулвил. Всички гробища бяха оградени и задраскани с черно.

Погледнах към Джагър, докато той се опитваше да вкопчи зелено-синият си поглед в мен. Внимателно хвана ръката ми, както бе направил и в Клуба „Ковчег“.

– Можем да го открием, заедно – повторих думите, които ми бе казал. После си спомних бележката, която бях намерила в стаята на Александър – „Той идва!“

Отстъпих назад, за да се отдалеча от Джагър и започнах да ровя в чантичката си. Все едно стрелях напосоки, пръстите ми трепереха, докато се опитвах да откряна капака на кутията с чесън.

Кутията бе като залепена със Супер Лепило. Все още се борех с

капака, когато Джагър отново пристъпи към мен.

Побягнах към вратата, после надолу по коридора. Натиснах копчето на асансьора и погледнах назад. Джагър пристъпи през прага на жилището си и се затича към мен. Вече можех да чуя стържещият звук от асансьора точно над мен, но все още не бе стигнал до моя етаж. Погледнах нагоре към цифрите – 3 – светна, 2 – светна, П – светна.

– Хайде! Хайде! – мърморех, натискайки бутона многократно.

Можех да чуя как Джагър приближава. Изведнъж светна „С“ и асансьорът отвори врати. Издърпах разнебитената врата настрани и скочих вътре. Използвах цялата си сила да върна решетката, за да се затвори, докато разярения Джагър тъкмо бе достигнал до асансьора.

Стрелнах се назад, колкото се може по-далеч от вратата, докато погледа му бе прикован в мен. Присегна се през вратата, осъзнал, че все още не съм натиснала бутон за потегляне. Бързо цъкнах с пръст копчето с надпис „П“.

Когато асансьора започна да се изкачва, се облегнах на стената, колкото се може по-далеч от лапите му.

– Надявам се да го откриеш – чух как Джагър вика след мен. – Преди аз да го сторя.

– Какво търсиш тук? – попита ме Леля Либи, когато ме намери, скрита в сенките на съблекалнята й, след края на представлението и спускането на завесите. – Звънях ти по време на антракта, но ти така и не вдигна.

– Сигурно съм била под душа – смотолех. – Но исках да те видя.

– Наистина ли? Това е толкова сладко! – каза тя, докато си махаше грима.

– Прекарвам си страхотно тук. Но има нещо, което трябва да ти кажа.

– Да?

– Трябва да си тръгна утре.

– Толкова скоро? – попита ме тя, оставяйки тампона за махане на грим.

– Знам – простенах. – И аз не искам да си тръгвам, но все пак имам тонове домашни, които трябва да напиша.

– Когато аз бях в училище пролетната ваканция се изразяваше само с това „ваканция“.

– И освен това ще се наложи да замина рано. Преди залез.

– Да не би все още да те е страх от вампири? – закачи ме тя.

Истината беше, че не бях сигурна – не знаех кой или какво е Джагър. Имаше само едно нещо, в което бях убедена, че той преследва Александър.

Бях се изплъзнала на косъм от лапите на Джагър – Лъжеца. Ако направех опит да разбера причината за преследването му, можех да изложа себе си – или още по-зле – да изложа Александър – на опасност.

Това, че Джагър ме бе проследил от театъра вчера и това, че днес ме чакаше на алеята, само ме убеждаваше, че ако се върна в имението, или някъде, където мога да намеря Александър, единственото, което ще постигна е да отведе Джагър право при него. Въпреки, че това ми разби-ваше сърцето, няхах избор. Трябваше да напусна Хипстървил.

Глава 9. Автобусна спирка Блус

С леля Либи седнахме заедно на една дървена пейка отвън до автобусната спирка Грейхаунд, чакайки да стане осем часа. Имаше само един автобус всеки ден от Хипсървил и той тръгваше точно когато слънцето залязваше.

С нетърпение очаквах да се завърна в Дулсвил и надявах се при Александър, но ми беше тъжно да оставя леля Либи. Беше ми приятно да бъда с нея и наистина ѝ се възхищавах. Тя бе последвала мечтата си да стане актриса и през цялото време е живяла независимо, със свой собствен стил, вкус и начин на живот. И най-важното – тя се отнасяше с мен сякаш бях нормална.

Също така щеше да ми липсва вълнуващия Хипсървил, като знам, че там има място като Клуб Ковчег за готик-хора, където да висят и да танцуват, както и Готините Готици на Хипсървил – магазин, където можех да си купувам готически дрехи, металически бижута и татуировки.

Либи постави ръка около мен и аз опрях глава на рамото ѝ, когато пристигна автобусът.

– Ще ми липсваш толкова много, лельо Либи, – казах аз, прегръщайки я с всичка сила преди да се кача на автобуса.

Докато минавах между седалките, отворих огледалцето си, за да проверя другите пътници. След като всички се отразиха, дори готическата двойка, сгушила се отзад, избрах да седна на седалка до прозореца. Леля Либи ми помахаша, докато чакахме да тръгне автобусът. Можех да видя в очите ѝ, че ще ѝ липсвам толкова колкото и тя на мен. Тя продължи да маха, докато автобусът потегли. Но веднага щом спирката се скри от поглед, издишах облекчена. Престъпният, мистериозен, търсец вражди потресаващ гот Джагър бе вече зад мен. Надявах се, че пред мен стоеше възможността да се срещна с красивия готически принц Александър.

Пътуването с автобуса обратно към Дулсвил бе болезнено дълго. Обадох се по телефона на Беки, но тя бе на кино с Мат. Нахвърлях си бележки за случайната ми среща с Джагър в дневника ми на Оливия Олткаст, но пишейки, ми стана зле. Представих си защо Джагър търсеше Александър – може би бе вражда между две семейства за Имението на баронесата – но това само ме накара да се тревожа повече за гаджето си.

Мечтаех си да се съберем с Александър, но също така не можех да спра да мисля за картите, които лежаха на пода на Джагър.

Изглеждаше ми като цяла вечност преди автобусът най-накрая да спре на спирката в Дулсвил. Дори се надявах, че Александър някак магически ще ме чака, но вместо това бях посрещната от мама, татко, Били и неговият приятел зубър Хенри.

– Вече тръгваш? – попита баща ми след като пристигнахме вкъщи и аз оставих куфара си и излязох от стаята. – Искаме да чуем още за пътуването ти.

Нямах време за добронамерените въпроси на родителите ми. „Хареса ли ти леля Либи? Какво мислиш за ролята ѝ в «Дракула»? Харесаха ли ти сандвичите с тофу?“

Исках да отида до мястото, където мислех най-добре.

– Трябва да видя Александър! – казах, тряскайки входната врата зад себе си.

Препуснах към Имението и намерих железната порта открената. Задъхана се забързах по дългата лъкатушна алея и забелязах нещо странно – предната врата също бе открената.

Може би ме бе видял от прозореца на таванската стая в имението и ме бе последвал обратно в Дулсвил.

– Александър? – повиках аз, влизайки вътре.

Коридорът, дневната и кухнята бяха както ги бях видяла за последно, покрити и без картини.

– Александър? – повиках, качвайки се нагоре по главните стълби. Сърцето ми туптеше бясно с всяка стъпка.

Качих се бързо на втория етаж и нагоре към стълбите за таванската стая на Александър. Стигнах до спалнята му. Едва си поемах въздух. Почуках леко на вратата му.

– Александър, аз съм, Рейвън.

Никой не отговори.

Завъртях дръжката и отворих вратата. Тази стая също беше такава, каквато я бях видяла за последно, гола, освен няколкото останали предмета. Но на неоправеното легло лежеше раница. Той се бе върнал.

Повдигнах грубата черна чанта и я прегрънах. Знаех, че ще е грубо да видя какво има в нея, особено ако Александър внезапно влезеше вътре. Но не успях да се спра.

Поставих я обратно на леглото и започнах да я разкопчавам, когато

чух звук, идващ от задния двор.

Погледнах навън през таванския прозорец и видях светеща свещ в беседката. Един прилеп потрепваше над покрива.

Направо изхвърчах от стаята му, надолу по стълбите от тавана, през втория етаж и към несвършващото антре.

Излетях през предната врата и се затичах през задния двор.

– Александър! – извиках и изтичах към затъмнената беседка, едва способна да различа чертите му сред сенките.

Тогава свещите просветнаха. Първо видях очите му. Едното зелено, другото – синьо, преди да пристъпи изцяло на лунната светлина.

Опитах да избягам, но бе прекалено късно. Погледът на Джагър вече ме бе замаял.

Глава 10. Споразумението

Събудих се, легнала по гръб, на студената мокра трева, дъждовните капки целуваха лицето ми, като съня от Спящата красавица. На ясното небе беше изгряла ярка луна. Тънко дърво бе надвиснало над мен – тънките му голи клони се простираха близо до мен с вид на вешерски ръце.

Седнах, главата ме болеше. След това го видях. Надгробен камък. После още един. Не един, хиляди. Видях паметника на баронесата. Бях в Дулсвилските гробища.

След като се изправих, се почувствах замаяна. Хванах се за една надгробна плоча, за да не падна. По-рано се чувствах комфортно между гробовете, но сега бях несигурна как съм се озовала тук. Бях разтревожена да напусна преди да свърша в някоя дупка.

Джагър, носещ черни панталони с червени шевове и бяла тениска с надпис „Наказателят“, стоеше пред мен.

– Как дойде тук? Да не проследи автобуса ми? – попитах объркано аз.

– Всичко ще приключи само след няколко минути.

– Кое... Животът ми? Забрави! Махам се от тук.

– Не бързай! – Джагър сграбчи ръката ми и ме поведе към средата на гробищата. Опитвах се да се измъкна, но той ме бе хванал здраво, а силата ми изчерпана от с каквото и да ме бе докарал тук.

Бях се промъквала в Дулсвилските гробища много пъти и всеки път стария Джим и Люк, кучето му, ме гонеха. Изглежда ги нямаше, сега, когато живота ми зависеше от тях.

– Мислех си, че търсиш Александър – казах аз, но Джагър не ми обърна внимание и продължи да ме дърпа между паметниците и гробищата. Спряхме пред затворен ковчег, облегат на циментирана пейка. Можех да чуя странна музика, микс от воплите на цигулки и клавиесин, идваща от една от гробниците. На ковчега, където свещник мъждееше между дъждовните капки, восъка капеше върху... Средновековен бокал стоеше до него.

Изглеждаше като сцена от готическа сватба.

– Какво е това? – попитах аз, умствената ми мъглявина започна да с вдига.

– Сватбена церемония!

– Но къде са гостите? Не нося подарък! – казах аз, леко замаяна.

– Булката не трябва да носи.

– Булка? Но аз още не съм се подписала!

Джагър не се усмихна. Вместо това запали свещта.

На няколко крачки от нас забелязах лопата, поставена до празен гроб, блестящ на лунната светлина. Отстъпих крачка назад, приближавайки до лопата, докато инструментът на гробаря не застана до краката ми.

Сърцето ми биеше толкова силно, че се опасявах Джагър да не го чуе. Поех си дълбоко въздух. Докато наместваше свещника на ковчега, отстъпих назад и се протегнах за дръжката. В същия момент, в който я грабнах, кракът на Джагър притисна лопата към земята. Той застана пред мен, когато напразно се опитах да я изтръгна от земята. В борбата лопатата се разтrese и малко полепнала мръсотия падна. Видях отражението си в обратната извивка като отражение от лъжица. Но не видях отражението на Джагър точно зад мен. Обърнах се към него. Той се усмихна злонамерено. Бързо избърсах лопатата с ръкава си и се обърнах на една страна, изравнявайки се с лъскавата метална повърхност. Всичко, което можех да видя, бе звездите над него, но ботуша му продължаваше да притиска дръжката.

Изстенах.

– Нещо липсва ли? – присмя се той.

Изправих се бързо и отстъпих.

– Ти... – започнах аз задъхано.

Опитах се да побягна, но Джагър се втурна и сграбчи ръката ми. Той показа зъбите си и облиза устни.

Животът ми излезе извън контрол. Стоях лице в лице с истински вампир. Онзи, който не бе Александър. Джагър бе от типа, за който бях чела и виждала по филмите – типът, който искаше да ме изтръгне от семейството ми и приятели и да вземе кръвта ми. Заложих живота си на странник за вечността. Всичко, което си пожелавах като любопитно готическо момиче, бе на път да се сбъдне.

Но това не бе моята мечта. Мечтаех си за вечна любов. Не опасна, лъжлива, и зла. Дулсвил не беше толкова скучен след като Александър се появи. След като го срещнах, осъзнах, че винаги съм искала да бъда една от живите – чувстваща филмите, метал концертите и любовта – а не от безсмъртните. Исках да спя в ръцете на Александър, не сама в ковчег. Исках да се превърна в готическа красавица, не в ужасяващ прилеп. И най-важното, ако трябваше да избирам дали да се преобразя, щях да го направя за Александър.

– Родителите ми ме очакват в къщи. Всеки момент ще пратят Специалните части да ме търсят.

Той държеше ръката ми със сила, която не бях усещала досега. Огледах се, търсейки нещо, което да ми помогне за бягството ми.

Джагър ме отведе до ковчега. Той вдигна бокала и насочи към луната, изрече няколко думи на език, който не разбирах, и след това отпи.

– Сега ти! – каза той със зловна усмивка, подавайки ми бокала.

– Забрави! – казах аз, отблъсквайки бокала със свободната си ръка.

– Но не е ли това, което винаги си искала? Защо иначе преследваше Александър? – попита той.

– Защото го обичам! – казах аз, опитвайки се да се освободя! – А аз никога няма да те обичам!

– Не е нужно! – изрече той и притисна бокала към устата ми.

Капки отрова, сладка течност се разлиха върху устните ми.

– Никога няма да стана като теб, какъвто или каквото и да си!

Лицето на Джагър се измени сякаш думите ми бяха сребърен кол забит в сърцето му.

– А аз ти казвам, че ще го направиш! – Синьо-зелените му очи се вторачиха в моите, все едно се опитваше да ме омагьоса. – С тази целувка вземам теб за цяла вечност!

Джагър се усмихна и белите му зъби проблеснаха на лунната светлина. Той се наведе към мен.

– Ще хапя! – изкрещях отбранително, скърцайки със зъби.

Изведнъж светкавица удари, осветявайки небето и цялото гробище. Захапах Джагър по ръката, колко можех по-силно, и забих нокти в костеливата му ръка. Той бързо пусна ръката ми. Обърнах се да избягам, но се блъснах в нещо – или по-точно в някого.

– Стари Джим? – изревах объркано.

Но когато погледнах нагоре и видях две среднощни очи, осъзнах, че това не бе гробаря към, който щях да се затичам. Вместо това пред мен стоеше моето готическо момче, като рицар в нощта. Тъмната му коса, дълга до раменете падаше пред лицето му. Бялата му, осветена от луната, кожа бе покрита с черна тениска и дънки. Пластмасовия пръстен с паяк, който му бях подарила, все още бе там. Очите му бяха дълбоки, самотни, божествено интелигентни, точно както първия път, когато ги видях.

– Александър? – извиках аз, отпусайки се в ръцете му.

– Точно както предполагам! – заяви Джагър, все едно бе спечелил състезание. – Знаех, че тя ще те доведе при мен!

Александър ме прегърна толкова силно, сякаш никога нямаше да ме пусне! След това ме отблъсна.

– Трябва да си тръгнеш! – нареди ми той.

– Луд ли си? Не мога да те оставя! – държах ръката му здраво. – Мислех си, че никога няма да те видя.

Той се взираше в очите ми и ме предупреди.

– Трябва да напуснеш!

– Но аз...

– Не трябваше да я замесваш! – Александър се обърна към Джагър с гняв, невиджан до сега.

– Тя ме намери. Освен това съм изненадан, че я пускаш толкова рано да си тръгне, след като измина целия път до Клуб Ковчег да те намери...

– Не замесвай Рейвън! – извика Александър.

– Не можех да измисля отмъщението си по-добре. Мога да те унищожа и да създам партньор за вечността само с едно ухапване.

– Не би посмял! – предупреди Александър.

– Знаех, че тя ще те доведе до мен, Стерлинг! Мислиш, че не си като един от нас, но ти си! – заяде се Джагър.

– За какво говори? – попитах аз.

– Не сега! – отговори Александър.

– Защо мислиш, че Стерлинг напуснаха Румъния? – попита ме Джагър. – Мислиш ли, че заради инцидент дойде в малък град в Америка, където няма вампири?

Наистина не знаех след всичко случило се.

– Но те намерих, Стерлинг! – изперчи се Джагър. – А намерих и Рейвън!

– Тя няма нищо общо! – каза Александър, заставайки между мен и Джагър.

– Няма нищо общо с кое? – попитах любопитно.

– Не се притеснявай, Рейвън, той нарушава обещанията си постоянно! Нали, Стерлинг? – каза Джагър.

Александър стисна юмруци.

– Какво обещание? Защо отмъщение? Какво има предвид? – попитах аз. Бях объркана, чудейки се какво ли обещание бе дал Александър, но не е успял да спази.

– Е, нямам намерение да я оставя! Смятам да съм до нея до край! – заяви Джагър.

Зъбите му проблеснаха с злонамерена изкривена усмивка и се

наведе да забие зъби в врата ми.

Глава 11. Ужасяващо сбогуване

Бях по гръб отново, мократа трева бе под мен. Дъждовните капки удряха лицето ми. Неспойно опипах врата си за някакви рани.

Александър се наведе над мен, очите му бяха пълни с тревога.

– Добре ли си? – попита печално той. – Падна по пътя!

– А аз... – дори не исках да довърша мисълта си!

Той поклати глава и ми помогна да стана.

– Трябва да тръгваш! – нареди ми отново.

– Но може никога да не те видя! – умолявах аз.

– Сега трябва да напуснеш! – настоя той.

Александър отново разбиваше сърцето ми. Ако си тръгна, можеше да бъде за последно. Как да бъде сигурна, че Джагър няма да го нарани? Александър можеше да изчезне в нощта завинаги. Но ако не го послушам, може би щях навредя повече на Александър като му се пречкам.

Видях Джагър препъвайки се в паметника на баронесата и бършейки устата си. Синьо-зелените му очи се бяха превърнали в огненочервено. Жилестите му мускули бяха изопнати. Той ми се ухили и облиза устните си като хищник готов да разкъса плячката си.

Дори нямах време да целуна моята готическа половинка за сбогом. Тичах без да поглеждам назад, сълзи и дъждовни капки се стичаха по лицето ми, калта от гробището се разпръскваше под ботушите ми, сърцето ми пулсираше. Гръмотевиците падаха между дърветата и отекваха между гробниците.

Достигнах до изхода на гробищата и изкачих оградата.

Когато се обърнах, Александър и Джагър ги нямаше.

Глава 12 Рисковано събиране

Плачех докато бягах със всички сили от гробището. Едва можех да видя тротоара през навлажнените ми очи. Погледнах към центъра на Дулсвил където шофьорите на Сааби, Мерцедеси, и Джипове гледаха странно в отчаяното, мокро, готическо момиче...

Бягах надолу по главната улица и разбутвах купувачи с чадъри, удях се в двойки идващи от театър и хора бягащи от дъжда в ресторантите.

С всяко пляскане на птиче крило или звук от всеки крясък на ловджийския рог, аз се стрясках, страхувайки се Джагър да не ме преследва. Затичах се още по-силно. Не исках да се прибирам вкъщи. Имах нужда да съм сама, далеч от семейството ми. Не исках да говоря – никой, дори Беки нямаше да разбере това свръхестествено преживяване. Трябваше да се крия и да търся комфорт в единственото място, което някога съм чувствала като свой дом.

Изтичах през отворените порти на Имението, краката ми бяха сковани и единият дрънчеше в ботушите ми. Спуснах се по дългата, ветровита алея на имението. Погледнах към беседката да видя дали две цветни очи ме гледаха. Когато намерих беседката празна, се покатерих през отворения сутерен прозорец и си проправих път през безлюдното имение. Една сълза падна на скърцащия, дървен под, под скърцащите ми ботуши. Избърсах очите си докато изкачвах старото стълбище и вървах към класическата стая на Александър.

Докоснах празния триножник. Погледнах леглото му, все още ненамачкано от когато беше спал преди три дни. Взех черния му плетен пуловер оставен зад очукания му, удобен стол. Отидох до прозореца и погледнах към самотната лунна светлина. Силния дъжд беше спрял. Почувствах се изтощена и изоставена, като пълен неуспех. Трябваше просто да остана в Дулсвил и да чакам Александър да се върне за мен. Но мое то нетърпение доведе и мен, и Александър в опасност. Той се криеше на безопасност в Дулсвил от жадуващия за отмъщение Джагър, и аз изпратих отмъщението му във правилна посока. Колкото и умна да си мислех че съм, бях просто пионка във страшната игра на Джагър.

Чух линолеума да скърца зад гърба си. Обърнах се бавно, и видях тъмна фигура седяща на вратата.

– Джагър... – казах учудено.

Линолеума отново изскърца и тъмната фигура направи крачка към мен.

– Махай се! – извиках, отдръпвайки се назад. Нямахме накъде да отида. Тъмната фигура блокираше пътя през вратата, и единственият ми начин да избягам беше тесният класически прозорец.

Отдръпнах се, обезпокоена за опасното бягство...

– Ще се обадя на полицията! – предупредих.

Фигурата се приближи още повече. Реших че трябва да избягам през вратата като мина през него. Поех си въздух и започнах да броя на ум. Едно. Две. Три.

Бързо се изстрелях през фигурата, и бях толкова близо до бягството си през вратата когато фигурата хвана китката ми.

– Разкарай се! – проплаках, опитвайки се да измъкна. Но когато лунната светлина проблесна към ръката му, черен пластмасов пръстен светна към мен.

Изпъшках, спирайки опитите да се измъкна.

– Александър?

Напълно се показа на светлината.

И там беше той, като сън, стоеше пред мен. Беше се върнал. Красив и точно в момента уморено – изглеждащ.

– Мислех, че повече никога няма да те видя! – възкликнах. Тялото ми, напрегнато със страх, се разтопи в неговото докато обгърнах ръцете си около него. Той ме притисна към него, толкова силно, че почти можех да чуя сърцето му да бие през моите гърди.

– Няма да те пусна да си отидеш, – казах, притискайки го по-силно и усмихвайки се. – Никога!

– Не трябваше да... – започна нежно той.

Вдигнах поглед, сякаш ми се привиждаше.

– Не мога да повярвам че си тук!

Той хвана ръцете ми и ги придърпа към устата си, целувайки опакалото им с целите си устни, изпращайки тръпки във вените ми. Отново погледна в очите ми и се усмихна. След това направи, това което чаках да стори толкова дълго. Целуна ме. Устните му се притискаха в моите, бавно, нежно, съблазнително. Беше все едно че бяхме разделени за цяла вечност.

Продължихме да се целуваме страстно, пренасяйки се от устните си към бузите си към ушите, сякаш вкусахме всяка част от плътта си. Той нежно погали косата ми, тогава ухапа ухото ми. Изкикотих се докато той седнаше на удобния му стол и ме издърпа в скута си. Вгледах се в

очите му, чудейки се как съм могла да дишам през изминалите няколко дни без него до мен. Прекарах пръсти през косата му.

Той отметна косата, която покриваше шията ми и започна секси да я целува. Можех да усетя зъбите му, привлекателно плъзгащи се по кожата на шията ми. Докосвайки ме, играейки си, изтръпвайки, закачливо хапейки ме. Задната част на врата ми беше нежно притисната от устните му. Изведнъж Александър се отдръпна със ужасени очи.

– Не мога – каза той срамежливо и отмести поглед.

– Какво не е наред? – попитах изненадана от промяната в настроението му.

Александър се изправи, отмествайки краката ми. Той тревожно прокара ръка през косата си и прекоси стаята.

– Няма проблем – казах, хващайки се за него с помощта на триножника.

– Мислех, че не съм като Джагър – каза той и седна на ръба на леглото. – Но... може би съм.

– Ти не си като него, – казах. – Всъщност, ти си точно обратното.

– Просто искам да си в безопасност. Винаги, – каза той, гледайки ме нежно.

– И съм, сега когато си тук – казах, стискайки ръката му.

– Не виждаш ли? – каза сериозно. – Моят свят не е безопасен.

– Е, моят също. Не гледаш ли новините?

Той намръщи лицето си и се обърна към светлината.

– Предполагам си права.

– Виждаш ли? Рискувам повече като ходя на училище с Тревър, отколкото да целувам вампир.

– Никога не съм срещам някой като теб, – каза той. – И никога не съм чувствал нещо такова, каквото чувствам към теб.

– Толкова се радвам, че се върна за мен – прегрънах го.

– Това няма да се случи отново, – обеща ми.

– От къде можеш да бъдеш сигурен? Изглеждаше така сякаш Джагър беше решен да се си отмъсти – попитах, сядайки срещу него.

– Той не може да си отмъсти.

– Значи му показва кой е шефа? Като във училищна караница?

– Предполагам... само в случай, че е била гробищна караница.

– Отишъл ли си е?

– Семейството му е в Румъния. Няма нищо, което да го задържа тук сега. Той може да се върне и да им каже, че ме е открил.

Прокарах пръсти през огърлицата ми.

– Какво обещание си нарушил?

– Не съм го нарушил. Никога не съм обещавал... но не трябва да се притесняваме за това повече – каза той уморено.

– За какво бяха всички тези свещи на гробището? – попитах.

– Вампир може да вземе която и да е по всяко време. Но ако вземе една или друга свята земя, то тогава тя е негова за вечността.

– Тогава ще се радвам да ми покажеш, когато го направиш! – изнудвах Александър с най-големите си усилия. – Съжалявам, че насочих Джагър към теб – признах си.

– Аз съм този който трябва да се извинява. Не мога да си представя, че си дошла заради мен – каза той гледайки в лунната светлина. След това се обърна отново съм мен. – Но трябваше да го узная. Това е нещо-то, което обичам в теб.

– Сега ми кажи всичко! – възкликнах внезапно. – Какво е да бъдеш...

– Какво е да бъдеш човек? – прекъсна ме.

– Скучно.

– Как може да го казваш? – попита, задържайки ме близо. – Можеш да се събуждаш в дневна светлина, да ходиш на училище, и да виждаш отражението си.

– Но аз искам да бъда като теб.

– Ти вече си – каза с усмивка.

– Вампир ли си роден?

– Да. А ти човек?

– Да. Има ли милиони вампири наоколо?

Той кимна.

– Но ние сме по-малко, затова се мотаем заедно. Очевидно има сигурност във номерата. Не можем да разкриваме самоличността си или ще бъдем прогонени.

– Сигурно е много трудно да криеш кой си всъщност.

– Много е самотно, чувстваш се като изгнаник. Сякаш си поканен на парти с маски, но ти си единствения, който носи маска.

– Имаш ли много приятели вампири в Румъния? Обзалагам се, че ти липсват.

– Баща ми си набавя произведения за галериите му във някои държави. Затова пътуваме съвсем малко. Но докато си намерех приятел, идваше време да напуснем.

– Ами хора, като мен? – попитах, извъртайки се до него.

– Няма никой друг като теб, вампир или не – каза той с топла

усмивка. – Трудно е да се сприятелиш с хора когато не посещаваш училище, и дори по-трудно да ги опазиш когато си вечерят, а ти се въртиш в леглото.

– Родителите ти разстроени ли са от това, че имаш човешко гадже?

– Не. Ако те опознаят, веднага ще се влюбят в теб, както направих аз – каза той и погали косата ми.

– С удоволствие бих пътувала и живяла посред нощ и бих спала по време на деня. Думите ти бяха толкова романтични. Да бъдем заедно за още един век... да летим през нощта заедно. Жадувайки за никого, освен за нас самите.

– Чувствам така твоят свят.

– Тревата винаги е по-зелена, предполагам. Или в нашия случай е по-черна.

– Когато съм с теб, – започна, – не се интересувам в кой свят сме, стига и двамата да сме в един и същ.

Глава 13. Обещанието

– Събуди се! – нежно прошепна в ухото ми Александър.

Отворих очи, за да видя, че бях заспала на дивана му в стаята с телевизора, докато той ме милваше по косата. „Целуващи се ковчези“ бе пуснат на прекалено големият плосък екран.

Джени отчаяно бе влязла в офиса на професор Ливингстън в университета.

– *Знаех си, че ще те намеря тук!* – възкликна тя, съзирайки Владимир, седнал на бюрото си, с глава заровена в един учебник.

– *Не биваше да идваш* – предупреди я той, без да вдига поглед – *в къщата или в кабинета ми. Излагаи се на опасност.*

В далечината се чуваше зловещ вой.

– Защо ме остави да заспя? – попитах Александър, вдигайки глава от рамото му. – Да не би да ме омагьоса?

– Ти предложи да гледаме това – отговори той. – Но се унесе още когато го пуснах. А и на всичкото отгоре е късно и ти премина през доста неща.

– Късно? – запитах аз, протягайки ръце. – За теб е средата на деня.

Джени погледна през прозореца.

– *Те идват за мен* – призна тя нервно на Владимир. – *Искат да бъдат... една от вас.*

Владимир обърна страницата на книгата си без да реагира. Не вдигна очи. Още един зловещ и тайнствен вой прозвуча в далечината.

– Ще те изпратя – предложи Александър, когато се изправихме на крака. Услужливо ми подаде черното си кожено яке.

– Но аз искам да остана тук! – измрънках.

– Не можеш. Родителите ти ще се притесняват.

– За седемнадесет годишната си дъщеря?

Той ме наметна с якето.

– *По добре да тръгвам,* – започна Джени, гледайки през мъглявото стъкло на кабинета. – *Беше глупаво от моя страна да идвам.*

– Ще си съвсем сам тук, в това огромно имение – казах аз на Александър, докато оправях измачканата си рокля.

– В безопасност съм. Освен това, изпратил съм да повикат Джеймсън.

– Но той кара толкова бавно! Ще му отнемат години да пристигне

тук. Ще остана, докато дойде – казах аз и отново седнах.

– *Чакай!* – извика Владимир, макар че погледът му още бе върху книгата.

Джени спря на вратата. Професорът стана и бавно се приближи към нея.

– *Откакто те срещнах, не съм на себе си,* – призна той.

Воят навън продължаваше.

– Хайде, момиче! – подбутна ме Александър.

– *Страхувах се, че няма да те видя повече* – каза Джени. – *Ако си тръгна оттук без теб, може да не те намеря следващия път.*

Загледах се в Джени, сякаш току – що бе изрекла на глас най-големият ми страх.

– Ами ако не те видя повече? – попитах аз Александър, придърпвайки го по-близо.

– Утре след залез слънце не е ли достатъчно скоро?

– Не мога да си тръгна – казах му. – Мислех си, че ще те видя след партито, което бяха организирали в твоя чест. А на следващата нощ ти си беше отишъл.

– Заминах за да те защитя, не за да те нараня – отвърна той със строг тон и седна до мен.

– Да ме защитиш от какво?

– От Джагър. От самия себе си. От моя свят.

– Но няма нужда да ме защитаваш!

– Светът ми не е пълен с романтика, както ти си мислиш. Има опасност.

– Риск има навсякъде, не само при вампирите. Просто трябва да бъдеш внимателен.

– Но аз не искам да се доближаваш до никаква опасност.

– Няма, ако сме заедно – възпротивих се аз.

– Не искам да си мислиш, че трябва да се променяш, за да бъдеш с мен – убедително каза той.

– Знам това – успокоих го аз.

– Или пък аз да те моля да се променяш.

– Ето защо си напуснал Дулсвил – разбрах аз най-накрая. – Страхувал си се, че ще поискам да стана вампир.

– Да. Но имаше и по-належаща опасност. Един вампир с бели коси.

– Джагър.

Той кимна.

– Но тогава защо отиде в Хипстървил?

– Хипстървил? – попита ме той объркан.

– Така го кръстих – ухилих се аз.

– Разбира се – разсмя се той. – Разбрах от родителите си, че Джагър има апартамент в Хипстървил и претърсва местните гробища за надгробната плоча на баба ми. Веднъж щом я бе намерил, веднага щеше да узнае в кой град се намирам.

– Но в бележката не пишеше това – спомних си аз. – Бе предупреждение, че Джагър е тръгнал да те търси. Да търси отмъщение.

– Каква бележка? – попита объркано той.

– Тази в стаята ти – признах аз.

– Промъквала си се в Имението след като си заминах?

Дарих го със срамежлива усмивка.

– Трябваше да се досетя – каза той и също се разсмя. Тогава игрият му тон се промени и стана сериозен. – Но по-важното е, че той можеше да открие теб.

– Е, той го направи, но това си беше по моя вина.

– Щях да го отклоня от следата преди да е пристигнал в Дулсвил – да го предизвикам на битка, преди той да го направи пръв. Джеймсън и аз намерихме едно изоставено имение, в което да се скрием, докато аз осъществя плана си. Но не бях предвидил едно нещо.

– Че ще те последвам?

– Видях най-красивото момиче да слиза от едно дърво в задния двор.

– Ти си бил на таванският прозорец?

– Да.

– Тогава защо не...

– Държах те под око. Трябваше, нали?

– И защо Джагър е тръгнал да те преследва?

Остър вой долетя от телевизионният екран и разсея Александър.

– *Трябва да стигнем до гробището – на свещена земя* – предупреди я Владимир. Красивият професор я поведе през тъмната и блатиста гора, почти непроходима от гъстата мъгла. Владимир придърпа Джени поблизо до себе си, когато виенето се усили.

Двамата с Александър бяхме насочили вниманието си към филма.

– *Как можем да бъдем заедно*, – попита Джени. – *ако аз не съм вампир?*

Изведнъж екранът угасна. Александър остави дистанционното, което държеше, на масичката за кафе.

Изправи се и протегна ръка към мен.

– Как можем да бъдем заедно? – попитах аз докато ставах.

– Как можем да не сме? – успокои ме той. Хвана ръката ми и аз неохотно го последвах извън Имението и към моята къща. Почувствах се като дете пред увеселителният парк „Дисни“, точно когато идва време да го затварят.

Нощният въздух в Дулсвил бе по-свеж от всякога, тъмното небе – по-ясно, а мократа трева – по-жизнена.

– Е, защо Джагър жадува за отмъщение? – запитах аз.

– Дълга история – каза той и се прозина.

Александър сякаш бе доволен да забрави за миналото, ръцете ни се преплетоха, докато вървахме. Но аз нямаше да престана, докато не разберах.

– Имам цяла нощ. А ти – чак до изгрев слънце.

– Права си – отговори той, докато вървахме надолу по улицата. – Става въпрос за едно обещание, което така и не изпълних.

– Обещание? – не разбрах аз.

– Да се врека на едно момиче за вечността.

– Кое момиче?

– Близначката на Джагър, Луна.

– Той има сестра – близначка?

Александър кимна.

– Е, кой даде това обещание? – попитах аз на висок глас.

– Семейството ми, същата година, когато и тримата бяхме родени.

– Нещо като брак по сметка?

– Това е нещо повече от брак.

– И защо Луна?

– Когато тя се роди, всички казаха, че не принадлежеше на тъмнината, а сякаш разцъфваше на светло. Отказваше да пие нещо друго освен мляко. Отчаяното й семейство я занесе на един подземен лекар, който я заклеми „човек“.

Аз се разсмях. Александър обаче не го намираше за смешно.

– Просто ми звучи странно, това е всичко – казах аз, докато завирахме зад един ъгъл.

– Е, не беше смешно и за семейство Максвел. Бяха неутешими. Луна трябваше да живее на дневна светлина, докато на семейството й принадлежеше нощта. Тя никога не е била близка с Джагър. Когато давали съгласието си, двете семейства, моето и тяхното, били доста близки. Беше ясно, че когато Луна и аз навършим осемнадесет, ще се съберем за свещена церемония и ще се обвържем за вечността, което щеше да й

гарантира място в света на вампирите.

– И какво стана? – попитах аз, когато поехме по прекия път през ливадата и гората.

– Докато израствах, семейството ми пътуваше доста и с времето се отчуждихме. Тъй като с Луна живеехме в различни светове, така и не я опознах. Докато дойде времето за церемонията я бях виждал само няколко пъти. Тя не ме познаваше, а щеше да прекара с мен вечността?

– Е, ти наистина си много красив – казах му аз лигаво. – И после какво стана?

– Когато дойде време да я целуна за вечността, аз се наведох и я дадох с прощална целувка.

– Сигурно ти е било доста тежко, да си вампир сред всичко това – прошепнах аз.

– Направих го и за двама ни. Разбира се, семейството ѝ не го възприе по същия начин. Те смятаха, че съм отблъснал Луна, и следователно съм обидил цялото ѝ семейство. Бяха бесни. Родителите ми бързо уредиха да дойда тук с Джеймсън и да живея в Имението на баба ми.

– Леле. Сигурно наистина ти е било трудно да последваш сърцето си с цялата вампирска общност срещу теб – казах аз. – И ти е било още по-трудно да напуснеш Румъния заради това свое решение.

– Когато видях красавицата с гарваново черна коса да играе на „по-черпка или номер“ пред прозореца ми, бях сигурен, че предпочитам да я видя още веднъж, отколкото да прекарам вечността с някого, когото не обичам.

Точно тогава стигнахме входната врата на къщата ни. Александър ме целуна дълго за лека нощ.

– Утре след залез слънце – напомних му.

– И нито секунда по-късно – отвърна той.

Александър ми помахаше, докато аз отварях вратата. Пристъпих вътре и се обърнах да му помахам за сбогом.

Но той вече бе изчезнал, точно както знаех, че ще стане.

Глава 14. Промени

– Минава полунощ – баща ми предупреди докато минавах на пръсти докато той гледаше ESPN в семейната стая.

– Тате, на 16 съм. И е уикенд.

– Но това е... – започна със строг глас.

– Знам, твоята къща. И аз съм твоя дъщеря, и докато не заживея сама ще живея по твоите правила.

– О, значи си обърнала внимание.

– Повтаряш ми го откакто бях на две.

– Започна да се криеш навън откакто проходи.

– Съжالياвам, няма да се случи отново – казах.

Подадох му содата, която стоеше на масичката за кафе и го прегърнах за лека нощ.

– Радвам се, че си се прекарала добре при Леля Либи – каза той. – Но също се радвам, че се сети да се прибереш.

– Аз също, татко. Аз също.

Изморена, се хвърлих в леглото без дори да си сменя влажните си дрехи. Изключих лампата си на Едуард Ножиците на нощното шкафче и облязах устните си. Целувките на Александър още лежах на тях. Прегърнах играчката ми Мики Злобаря, мечтаейки си, че държа Александър вместо нея. Като си легнах в леглото, се мятах и въртях. Нямах търпение да дойде утрешният залез.

Минути по-късно, усетих присъствие в тишината. Огледах се, но всички сенки бяха от мебелите. Проверих под леглото си; дори прилеп не би могъл да се скрие между боклуците. Отворих вратата на килера, но намерих само дрехи на закачалки или разпръснати по пода. Отидох до прозореца ходейки на пръсти и дръпнах завесите, оглеждайки навън в задния двор.

– Александър?

Видях тъмна фигура да си тръгва от къщата в нощта.

– Лека нощ, любов моя – казах, притискайки ръката си до прозореца.

Върнах се в леглото и заспах.

На следващата сутрин се събудих в шок. Вчерашната случка ми изглеждаше като сън. Когато осъмнах във втвърдилите ми се дрехи,

осъзнах, че вчерашните случки бяха истински.

– Защо още си с облеклото си от вчера? – заведе се майка ми като влязох в кухнята. – Не ви ли говорят за лична хигиена в час по здравно образование?

Избърсах изморените си очи и се спънах в банята. Свалих си вчерашните дрехи и влязох под душа.

Топлата вода премина през бледата ми кожа. Черният лак на ноктите на ръцете и краката ми изглеждаше странен срещу белотата на ваната и плочките, които ме заобикаляха. Отново бях в Дулсвил и Александър беше в имението си. Най-после можехме да живеем живота си заедно. Но гаджето ми беше вампир и неговите врагове щяха да дойдат и да го преследват. Никога не съм си мислела, че Дулсвил може да бъде толкова... не-скупчен. Целият ми живот се беше променил през изминалите няколко дни. Шестнадесет години живях по един и същ начин. Най-голямото ми откритие беше намирането на черен лак за нокти в един толкова безцветен град. Сега той беше изложен на слънцето сам, докато Александър спокойно си почиваше в Имението. Нямах да можем да караме колела следобед, да се чакаме след училище или да се мотаем през уикендите. Беше ми трудно да си представя, че нямаше да мога да споделям слънчевата светлина с него. Започнах да имам съмнения, дали ще се приспособя към този нов свят.

– Беше абсолютен бум! Купих го за теб, – казах и подадох на Беки пакет когато седнахме на люлките в Евънс Парк.

Тя отвори дневника на Здравей Китти.

– Яко. Благодаря!

– Имат най-яките магазини! И отидох до място наречено „Клуб Ковчег“. Срегнах този странен тип.

– Наистина? С Мат тъкмо ходихме на кино.

– Ако ти издам тайна, супер огромна тайна, обещавах ли да не казваш на никой?

– Може ли да кажа на Мат? – попита нетърпеливо.

Мат, Мат, Мат – на кой му пука за Мат когато бях на косъм да избухна и да и кажа за срещата ми със Джагър и истината за Александър.

– Защо говорим за Мат когато имам най-големите новини в живота си?

– Е, ти винаги говориш за Александър – изкашля се тя. Порцелановите й бузи пламнаха в рубинено червено. – И аз винаги те слушам.

Просто защото си отиде и вълнуващи неща ми се случиха, не значи, че не те слушам, също.

Изненадах се от избухването на Беки. Бяха минали само няколко дни откакто се беше уредила с Мат, но ако чувстваше същото каквото чувствах към Александър, трябваше да разбере напрегнатостта ѝ. Бека винаги е била толкова кротка. Сега си има обожател и беше станала по-уверена. Отношенията ни се бяха променили. Никога не бяхме си имали някой друг, освен нас самите.

– Добре – казах неохотно. – Права си. Радвам се че излизаш с Мат. Някой толкова невероятен, колкото трябва да бъде за да е твое гадже.

– Благодаря, Рейвън. Какво щеше да ми казваш?

Замислих се, чудейки се дали тя щеше да разбере вампирската ми информация.

– Мат ще се появи ли отново тук?

Тя кимна.

– Той е точно зад теб.

Предполагам получих отговора си.

– Е, Чудовищно момиче, как е Чудовищното момче? – чух мъжки глас след като напуснах парка. Огледах се за да намеря Тревър в неговата червено-бяла футболна униформа.

– Мислех че съм приключила с теб. Винаги ли ще ми се вреш в лицето? – попитах.

– Докато носиш черно, да. Направихте ли си Чудовищни бебета вече? – попита.

– Не, но когато си направим, ще кръстя някое на теб.

Тръгнах си, но Тревър продължи да ме следва.

– Как я караш? Играеш футбол, харчиш парите на баща си, дразниш хората, както обикновено? – попитах.

– Мога да направя повече от това да те ядосам, ако ми позволиш – каза той, срамежливо фиксирайки очите си върху мен.

– Значи този номер не минава с мажоретките вече?

Ако Тревър някога ме бе безпокоил, то сега беше нищо в сравнение с това, през което преминах последните няколко дни.

– Все още мисля, че има нещо подозрително в това Имение – каза той, непреклонно.

– О, я стига.

– Не мислиш ли че е странно, че Александър никога излиза по време на деня?

– Иска ми се теб да не те виждах през деня. Освен това, той учи

вкъщи.

– Майка ми каза че е забелязала икономът да се мотае при месарницата.

– Да. Това е странно. Икономът яде храна. Кой би предположил?

– Той моли за най-пресните, кървави меса, които имат.

– Предпочиташ да изпият твоята кръв ли? – пошегувах се.

Той ме погледна шокирано.

– Гледай си работата – казах. – Може би майка ти трябва да обърне внимание на теб, повече отколкото на клюките.

– Не намесвай майка ми...

– Наистина нямам време за теб или майка ти вече. Може би е време да си намеря нов най-добър приятел – казах и си отидох.

Глава 15. Кошмар

Пристигнах в имението преди залез нетърпелива. Мерцедеса на Джеймсън отново бе паркиран на пътя.

Седнах на грапавите стълби, късайки глухарчетата и плевелите, растящи между цимента. Вратата бавно се отвори.

Джеймсън ме поздрави.

– Радвам се, че се върна – казах аз, стискайки ръката му.

– Аз също, госпожице Рейвън! Липсваше ми Имението и любимата ни гостенка.

– И ти ми липсваше. И познавам една хубава дама, на която ѝ бе крайно неприятно, че ти си тръгна...

– Госпожа Руби? – попита той, а очите му се оживиха.

– Ще ѝ се обадиш ли? – попитах аз.

– След всичко, което направих? Не мога!

– Трябва да ѝ се обадиш! Освен това не бе твоя вината. Просто ѝ кажи, че неочаквано са ви повикали извън града.

– Тя никога няма да ми прости! А и не трябва!

– Руби обичаше цветята! А тази седмица има карнавал! Тя има нужда от среща! Както и ти!

Можех да видя как Джеймсън обмисляше решението, развълнуван от това да види Руби отново, но несигурен дали ще може да събере кураж да ѝ се обади.

Александър скочи на главното стълбище, носейки черни дънки и тениска на Н.И.М. Даде ми дълга целувка за здравей!

– Беше мило от твоя страна да се отбиеш снощи! – казах аз в прегръдката му.

– Не съм минавал! – каза той объркан.

– Не си ли? Видях момче в задния ми двор!

Александър изглеждаше загрижен.

– Обзалагам се, че е бил Тревър! – предположих аз. – Видях го след училище. Мисля, че все още ме вини за намаляващата му популярност.

– Ако искаш, мога да говоря с него!

Винаги сама съм се защитавала от Тревър. Хубаво бе най-накрая да имам някой, който да ме смени.

– Ти си моят супергерой! – възкликнах аз и го прегърнах.

– Намерих едно наистина страхотно място!

– Страхотно? В Дулсвил?

Той сграбчи ръката ми и ме поведе надолу по улицата.

– Каква ирония е, че слуховете, който Тревър пусна, се оказват истина! – казах на моето гадже-вампир.

– За мен или за теб? – подразни ме той.

– Имам предвид, в началото си мислех, че си... след това – не. Но след това пак си мислех. А след това, когато напълно бях сигурна, че не си, разбрах, че си.

– Сега ме обърка! Такъв ли съм? Или не съм?

– Това е въпроса! – стиснах ръката му.

– Просто не искам да те загубя или да те поставя в опасност!

– Обичам опасното!

Когато подминахме гробищата, се зачудих къде отиваме.

– Още малко остава! – увери ме той.

Бих ходила и до Китай с Александър до мен! Имаше толкова много въпроси, които ме изгаряха. Не знаех кой да задам първи.

– Заедно с Джагър ли израстна?

– Семействата ни бяха близки, когато сме се родили. Мисля, че ревнуваше от Луна. Живеейки с нея като човек, той знаеше какво изпуска – училище, спорт, приятели. Той е слаб, но мисля, че наистина искаше да бъде атлет като Тревър. Понякога го съжалявам. Той не успя да намери нещо, което да го забавлява, освен отмъщението. Но след това семейството ми си замина. Родителите ми бяха бохеми и ние никога не си паснахме с нашия вид. Ние бяхме така наречените вампири-вегетарианци.

– Готино! Е, как оцелявате? Връзки с касапина? – пошегувах се аз, сещайки се за разговора ни с Тревър.

– От къде разбра? – попита той изненадано. – Познаваме и семейство с връзки в банките за кръв.

– Ъ... просто предполагам – отговорих аз. – Родителите ми също бяха хипита. Те не биха яли нищо с очни ябълки. Но те замениха хипи дрехите и чанти за костюми Армани и куфарчета, и сега карат БМВ-тата си по пътя за работа.

– Изглежда родителите ни ще станат големи приятели.

– Точно като нас.

Александър хвана ръката ми отново.

– Понякога се чудя какво ли ще е ако ме промениш. Ще стоим цяла нощ, летейки в нощта, и свързани завинаги.

– Представял съм си какво ще е, ако се бях родил като теб. Щяхме да ходим заедно на училище, да лежим под слънцето, да си правим

пикници в парка. Щях да видя отражението си в огледалото заедно с твоето. Щях да напълня стаята си с снимки на нас на плажа.

– Споделяме еднакви мечти.

– Ти си човек, който иска да е вампир, а аз съм вампир, който иска да е човек.

Гледах Александър с разбиране. Не бях осъзнала, че се чувства толкова самотен в неговия свят, колкото и аз в моя.

– Ето там е! – каза той, посочвайки изоставен хамбар отвъд релсите.

Червения хамбар бе имал по-добри дни. Дъските от покрива и една-та страна липсваха, като зъби на пеленаче.

Престъпихме прага. Вратата липсваше, но дървените греди, който държаша хамбара цял, все още бяха непокътнати. Свободната конюшня бе от едната страна, а празната плевня – от другата. Александър грабна газов фенер, който висеше на кука на стената, и го запали. Той взе ръката ми и ме поведе към затъмнен ъгъл.

– Към плевнята ли отиваме? – попитах скромно.

– Следвай ме! – каза той. – Не се страхувай! Не хапят! – каза той през смях.

– Кои те? – зачудих се. Представях си цяло семейство вампири, криещо се в обора. Може би отдавна изгубени негови роднини.

Държах ръката му здраво докато той ме дърпаше към ъгъла на изоставения хамбар. Можех да видя две очи, взиращи се в мен, от ъгъла. Пристъпих към лунната светлина, за да открия бяла котка-майка с дузина новородени снежнобели котенца и там до нея бе малко, слабо черно коте.

– Тя е точно като мен! – извиках аз.

– Знаех, че ще я харесаш.

– Тя е най-сладкото нещо, което съм виждала! Искам да я взема с мен – казах аз с желание, заставайки на колене и гледайки котето.

– Намерих ги миналата нощ.

– Искаш да я задържа ли?

– Тя е спряла да суче. А майка ѝ не може да се грижи за всички.

Александър и аз седнахме на земята и гледахме как котетата мъркаха, а майка им заспиваше.

– Изненадана съм, че не ни съска – казах аз.

– Тя разбира, че не сме тук да я нараним, а да ѝ помогнем.

– Значи сега си нещо като Д-р Дулитъл, но хапещ! – той се намръщи на шегата ми.

– Искаш ли котето или не?

Кимнах нетърпеливо.

Александър взе малкото черно коте, което изглеждаше като малка топка прежда в красивите му ръце.

– Всичко е наред – каза той, подавайки ми я.

Държах най-малкото черно коте, което някога съм виждала. Тя облиза устата си и ме погледна, сякаш ми се усмихваше.

– Мога да я задържа?

– Искам да имаш нещо, което да ти напомня за мен.

– Да ми напомня?

– Да ти прави компания през деня.

– Това е най-сладкото нещо! – погледнах надолу към моя готически подарък, който ме гледаше с мънички зелени очи. – Ще я нарека Кошмар.

Глава 16. Вампирски посетител

– Откъде взе това? – попита Били, когато занесох Кошмар вкъщи.
– Александър ми го даде.
– Толкова е сладка. Но ще трябва да я криеш от татко. Знаеш какво мисли за животните.

– Знам, но този път не нося гушер вкъщи. Това е само едно котенце.
– Откъде взе това? – попита баща ми, слизайки по стълбите.
– Александър ми го даде.
– Не ме интересува, ако ще и самият президент да ти го е дал. Трябва да си отиде.

– Но, Пол, то наистина е сладко, – каза майка ми, галейки Кошмар по главичката – А и Рейвън вече е достатъчно голяма, за да може да поеме отговорността за едно котенце.

– Възрастта ѝ не е това, което ме притеснява – предупреди той.
– Татко, не се ли доказах достатъчно, докато работех в „Армстронг Травъл“? Вече не съм малко момиченце.

Той се спря замалко, докато държах Кошмар пред лицето му.

– Хубаво. Но ще стои в твоята стая. Не искам да бяга из цялата кухня и да си стърже ноктите по дивана.

– Благодаря ти, тате. – Прегърнах го силно и го целунах по бузата.
– Сега ще ти покажа новия ти дом – казах аз на Кошмар, докато я носех към стаята си.

Огледах се из стаята. Нямах никаква идея къде да я сложа.

– Имам един стар кашон в гаража, пълен с дрехи от колежа, който е просто перфектното легло за нея – каза мама, надничайки в стаята ми. – Над инструментите е. Донеси ми го, а аз обещавам да намеря друго място на дрехите.

– Мерси.

Докато затварях вратата на стаята си, видях че Кошмар ме следва.

– Веднага се връщам, бонбонче – казах, докато я поставях отново в средата на стаята. – Отивам да ти направя легло.

Ушите на Кошмар се изостриха, когато отиде да погледне през прозореца. Стрелна се на компютърния ми стол, после на бюрото ми. Заяпа се в прозореца навън и започна да съска. Хванах я и я поставих на леглото.

– Веднага се връщам. Засега си поспи тук.

Когато стигнах до вратата Кошмар отново бе в краката ми, присвила лимонено-зелените си очи. Съскаше и драскаше по ботушите ми.

Вдигнах я.

– Мама, ей сега ще се върне – целунах новото си котенце по нослето, сложих го отново на пода и бързо затворих вратата след себе си. Можех да чуя как драска по дървената врата, докато аз тичах надолу по коридора.

Стигнах до гаража накрая на пътеката ни. Стъпих на кутията за инструменти на татко, докато се протягах, за да достигна кашона. Долявах песента на щурците.

Дочух странно и настойчиво шумолене от дървото, което достигаше до стаята ми. Замръзнах.

Последва още шумолене. Можеше да е катерица. Или ако наистина бях видяла Тревър миналата нощ, вероятно можеше да е той, решил да украси прозореца ми с нещо като тоалетна хартия.

Изгасих лампата в гаража и отидох на пръсти до дървото. Но сега листата бяха неподвижни. Нямахте птица. Нито катерица. Нито футболен сноб.

Поех пак към гаража и тогава видях Джагър.

Ахнах.

– Какво правиш тук?

– Просто исках да те видя.

– Мислех, че си се върнал в Румъния – казах и отстъпих назад.

– Надявах се, че ще дойдеш с мен.

– Александър ме увери, че враждата между вас е приключила и ти си си заминал с добро.

– Това е нещо, което няма да му споменавах – каза той. – В противен случай не само твоята безопасност и тази на Стърлинг ще е под въпрос, но и тази на целия град.

– Целият град? – попитах.

– Не ме предизвиквай – каза и облиза устни. – Не исках да знаеш какво се случва, когато малко градче открие, че между тях живее вампир, които на всичкото отгоре се среща с дъщерите им.

Замръзнах. Спомних си колко Дулсвил беше въввлечен в слуховете, които Тревър бе пуснал, резултат само от малко клюки и графити. Ако градът имаше доказателство за истинската същност на Александър, не можеше да се предвиди какво биха сторили.

– Хубаво, няма да му казвам. А сега ме остави!

Джагър пристъпи към мен.

– Няма да се върна пак в гробището с теб – оспорих го и отстъпих назад. – Ще пища, ако трябва. Баща ми е вътре в къщата и е адвокат.

– Мисля, че няма да е нужно. Защо трябва да прекараш целият си живот, седейки в Имение до чувствителен художник и да гледаш как картините му съхнат, когато можеш да обиколиш света заедно с мен?

– Няма никъде да ходя с теб!

– Е, добре сигурен съм, че можеш да ме убедиш да остана в града. Всъщност, това място започва да ми допада.

– Не те искам! Враждата ти с Александър приключи. Връщай се къщи вече...

– Вражда? Вече си имам други неща, за които да мисля. Александър може и да е способен да отрича кой е всъщност, но аз не мога.

Синьо-зелените му очи се стрелнаха през мен. А аз отклоних поглед, уплашена, че се опитва да ме замае отново. Тогава започна да се накланя към мен.

– Рейвън! – извика ме Били от задната врата.

Брат ми се затича по стълбите с Кошмар в ръце. А Джагър отстъпи назад в сенките.

– Били! Влизай вътре. Веднага! – извиках, тичайки към него.

– Какво ти отне толкова време? – попита Били. – Кошмар изпадна в нервна криза. Намерих я да дращи по вратата на стаята ти.

Изпречих се на пътя на Били. Обърнах се обезумяла към него и се мъчех да стоя като щит, за да го предпазя. Но задният двор бе празен. Джагър си бе отишъл. Издърпах Били вътре и заключих вратата.

– Никога не съм била по-щастлива, че те виждам! – казах и гушнах силно малкото си братче и Кошмар, която бе в ръцете му.

– Какво ти има? – попита той и се сви все едно имах въшки.

– Мисля, че видях торбалан.

– Гледаш твърде много филми на ужасите – каза той.

– Понякога се чувствам така все едно участвам в тях – отвърнах.

Глава 17. Училищно привидение

Колкото и да не исках да се връщам на училище след пролетната ваканция, поне знаех, че дните на слънце ми носеха спокоен отдиш от Джагър.

Върнах се в училището в Дулсвил коренно различен човек – сякаш да бъде единствения готик в града не ме правеше достатъчно различна. Не можех да се фокусирам в час, знаейки че принадлежа на таен свят на вампири.

Съучениците ми продължаваха да забучват глави в учебниците и да очакват новия футболен мач, докато аз дундурках дневника си и не можех да дочакам до следващия залез.

Все още бях аутсайдер, но мисля, че съучениците ми си отвориха очите понеже Тревър беше свален от трона си. И въпреки, че не ме поздравяваха по коридорите или не ме канеха на партитата си, наистина получих честта да срежа панделката при отварянето на фонтана за пиене.

– Колко жалко, че Александър се учи в къщи. Щеше да е хубаво да яде с нас – каза Беки на обяд на бейзболните пейки.

– Да, това би било супер.

– Но все пак, ще трябва да направим нещо заедно.

– Какво ще кажете да отидем на откритото кино? – попита Мат, докато вървеше по пейките зад мен. – Днес дават „Целуващи се ковчези“. Билета е на половина цена, ако носиш костюм.

– Супер! Винаги съм искала да го видя на голям екран. Сигурна съм, че и на Александър ще му хареса.

– А аз ще мога да видя какво става с Джени – каза развълнувано Беки. – Мога да се облека като един от вампирите в града и да нося наметало.

– И зъби! – добавих.

Точно тогава Тревър прекоси полето с неговите приятели-сноби. Той погледна към Мат, който стоеше до Беки.

Колкото и да ме е тормозел Тревър и за колкото и жалък да го мислех, усетих леко съжаление към него. Беше дори още по-тъжен, защото сега нямаше и Мат. Наблюдавах как Мат предлага на Беки сандвича си.

– Радвам се, че дойде в нашия отбор – казах му, който затвори своята кафява чанта и ми се усмихна топло.

След училище, Беки и аз прегледахме в дрешника ми, за да ѝ намерим костюм за киното.

– Човече, наистина имаш много черно – каза тя, докато изхвърлях десетки поли и блузи, за нея, от които да си избере.

Беки пробва черен клин, черна мини пола, и копринен черен потник.

– Чудесно. Ти ще бъдеш една от членките на вампирската банда, която се опитва да промени Джени. Само ми трябва моя костюм.

Чух колата на майка да паркира на алеята, и с Беки се затичахме да я посрещнем.

– Може ли да ми дадеш по-рано джобните? – попитах бързо.

– Успокой се – посъветва ме. – Няма ли поне да получа „здравей“?

– Здравей – отвърнах. – А сега ще може ли да ми дадеш джобни?

– Надявам се не си заложила на тостер с „Здравей Прилепче“ отново. Мисля, че ти казахме...

– Искам да се изруся.

– Руса? – попита, шокирана. – Няма да ти позволя да развалиш прелестната си черна коса.

– Но тя трябва да е руса, за да довърша костюма ми.

– В пиеса ли ще участваш?

– Е, нещо такова.

– За училище?

– Не, просто имам нужда от помощта ти.

– Е, имам няколко перуки от колежа от кутията, която изпразних за Кошмар. Знаем, че са кестеняви. Може да има и руси.

– Може ли да отидем и да видим? – помолих се.

Майка ми постави чантата си на кухненската маса и с Беки я последвахме към спалнята.

Тя се разрови в стара пазарска чанта на Харод.

– Ето я! – възкликна, когато намери скритото си съкровище. Подаде ми избеляла руса перука. – Тази я носех в колежа. Баща ти я обожаваше! Завъртях очи.

– Също ми трябва и бяла рокля – признах.

Тя ме погледна, доволна, сякаш бунтарската ѝ дъщеря най-накрая ѝ иска перлите.

– Ще видя какво имам! – отвърна весело.

Извади чифт клош дънки с фалшиви диаманти от чантата.

– Вярваш ли, че това съм го носила? – попита, придържайки ги към плетената си пола Ан Тайлър.

– Имам бяла блуза – каза. – Ах. Ето тук има бяла пола с връзки.

– Перфектно.

Майка ми нахлузи перуката на главата ми, а аз поставих дрехите пред мен.

– Сякаш се виждам като тийнейджърка – каза тя.

Хвърлих блузата и полата за пране, и с Беки се върнахме в стаята ми.

– Ще бъдем перфектни! – казах. – Но все още ни липсва нещо, за да завършим костюмите си.

Прерових шкафчетата си, полиците в дрешника, и кутиите под леглото.

Хелоуин беше преди месеци, а в град като Дулсвил беше по-лесно да намериш изкуствена чанта Прада, отколкото изкуствени зъби.

Ядосана, почуках на вратата на Били. Той я отвори леко, подавайки главата си във формата на Чарли Браун. Едва можех да видя Хенри, пишещ на компютъра на брат ми.

– Да не си ми взел вампирските зъби!? – обвиних го.

– Защо ми е да искам гнусната ти плюнка по мен? – отговори ми Били, започвайки да затваря вратата.

– Е, не мога да ги намеря, а ми трябва за довечера – оспорих, притискайки вратата.

Хенри скочи към вратата.

– Аз имам. Никога не са използвани.

Хенри и Били отпращаха с колелата си, а аз и Беки ги последвахме на моето. Трябва да сме били изключителна гледка докато пътувахме към къщата на Хенри на ръба на Оукли Уудс – две готически момичета и двама загубеняци, рамо до рамо.

Паркирахме колелата си на алеята на Хенри и влязохме в петстайната къща в колониален стил.

Бяхме поздравени от икономката му, която сгъваше пране.

Изкачихме дървените стълби до спалнята му. Табела с надпис: НИКАКВИ ХИПИТА, висеше на вратата му.

– Харесва ми – казах.

Черна изтривалка лежеше на пода, а милиони ключалки обсипваха вратата му.

– Какво криеш вътре? Тайни рецепти за храната в училище? – попитах.

След като отключи външните ключалки, стъпи на килима. Вратата му се отвори автоматично.

Хенри имаше голямо легло с металическо син компютър отдолу. На тавана му бяха нарисувани звезди. Сигурна съм, че бяха в правилна астрономическа последователност. Макет на Слънчевата система висеше от тавана. До прозореца му имаше телескоп.

Той бутна плъзгащите врати на дрешника си и разкри прилежно подредени, чисти пластмасови кутии от обувки.

– Пет долара за всяка мостра – каза той и посочи кутиите.

Всяка от тях имаше надпис: АКНЕ, КРЪВ, ПЪПКИ, ПОВРЪЩАНО, БЕЛЕЗИ.

– Кой иска да има повече пъпки? – попитах.

– Имам и миризми. Тук – каза, отваряйки епруветка и навирайки я в носа ми.

– Ужас! – изпищях отвратена. – Мирише като банята, след като Били я е използвал.

– Млъкни! – каза брат ми.

– Ще ми се да го изсипя върху стола на госпожа Люис някога – каза гордо. – Огледай се. Всички са подредени в азбучен ред.

– Трябваше да се досетя.

Беки и аз дадохме парите си и напълнихме джобовете си с прозрачни чудесии.

Когато свършихме, Хенри извади кутия пред мен, която държеше сякаш бе Свещения Граал. Отвори я, разкривайки две перфектни копия на човешки зъби във формата на кучешки зъби.

– С лепилото, седем долара.

Знаех, че имам само шест в чантата.

– Пет долара и парче дъвка – предложих.

– Шест. И ученическата ти снимка – противопостави се.

Изгледах го строго, после погледнах Беки.

– Но ти ми я подари! – изписка тя.

– Моля – помолих се, правейки жален кравешки поглед.

Тя отвори портфейла си и подаде на Хенри снимката.

Аз му дадох парите и заминах, преди да си е променил решението.

Бях се насочила към Александър за срещата ни, когато намерих родителите си в кухнята, плащащи сметки.

– Ще съм навън до малко по-късничко днес – осведомих ги.

– Утре си на училище – каза майка.

– Знам, но ще ходим на открито кино – казах с усмивка.

– Защо не изчакате до уикенда – попита тя.

– Защото днес билетите са на половин цена, ако носиш костюм.

Беки и Мат също ще ходят.

– Беки? – попита майка ми учудена.

– Да, моята малка Беки. Ще ни бъде първата двойна среща. А и без това вече си написах домашните, и ще се прибера до вечерния час.

– Изглежда си си подредила всичките извинения – добави баща ми.

– Ще мия чинии цяла седмица – казах на мама. – И тате, ще ти измия колата.

– Последния път, в който ми ми колата, я налепи цялата със стикери Ненормална Вещица.

– Не може да отречеш, че беше готино.

– И последния път, в който ми чиниите, счупи чайника на баба – припомни майка ми.

– Добре. Значи имаме сделка – започнах. – Само ще отида на кино, и ще ви спестя проблеми като не върша задълженията ви.

– Как се случи това? – почуди се баща ми, докато се насочвах към вратата. – И когато приключиш с тази руса перука, майка ти ще си я прибере обратно.

Преметнах раницата пълна с аксесоарите ми за „Целуващи се Ковчези“ през рамо и взех консерва с чесън на прах от кухнята. Държах я здраво в ръката ми, сякаш държах кутийка със сълзотворен газ, докато вървях към имението. Ако Джагър ми налетеше, исках да бъде подготвена.

Усетих познато дебнещо присъствие, когато завих зад ъгъла към Хълма Бенсън. Чух шумолене зад храст и видях руси кичури да се подават през клоните. Поех си дъх и тихо отворих контейнера с чесън на прах и го хвърлих силно, точно към храста.

– Ох! – проплака мъжки глас.

Тревър изскочи от храста, придържайки челото си.

– Какво правиш? – изкрещях му.

– Видях те идваш по пътя и исках да те изплаша – каза, търкайки раната си.

– Не трябва да се криеш. Само лицето ти може да изплаши Франкенщайн.

Вдигнах кутията от земята и го пуснах в чантата си.

Тръгнах по пътя, а Тревър продължи да ме следва, докато се доближавахме до портата.

– Наистина нямам време за теб – казах. – Отивам на откритото кино – и минах през леко отворената желязна врата.

– Имаш много добра ръка. Трябва да се опиташ в бейзболния

отбор. И кажи на готическото си гадже – извика. – Ако иска да кандидатства, наистина имат нужда от бата.

Оставих Тревър и вървах през алеята на Имението, когато чух, че говори с някой пред портата. Погледнах назад и видях своя враг в гръб, стоящ до тип със сива коса.

Спрях. Джагър и Тревър? Опасен дует.

Прекосих внимателно алеята и се скрих зад храст близо до грубата желязна врата.

– Хей, внимавай, пич! – извика Тревър. Трябва да се е сблъскал с Джагър в тъмнината.

Можех само да си представя реакцията му заради шокиращата бяла, татуирана, многопродупчена кожа на Джагър, бродещ си сам из тъмните улици. Не бях сигурна дали Тревър ще го удари или ще офейка.

– Извинявай – каза Джагър със студен глас. – Не те видях. Много е тъмно наоколо – продължи той, местейки крака си.

– Да, мисля, че Стърлинг нарочно са счупили уличните лампи.

Джагър се засмя.

– Онова момиче, с което вървеше. Гадже ли ти е? – попита.

– Рейвън? Тя е кошмарът ми. Не, движи се с момчето, което живее в Имението. Никога не съм те виждал тук преди – каза, оглеждайки го.

– Просто посещавам. Приятел съм на Стърлинг.

– Приятел? Не мислих, че имат такива – каза, смеейки се. – Е, по-добре го хвани сега, преди да са отишли на откритото кино.

– Открито кино? – попита Джагър.

– Да. Построено е на старо гробище – прошепна, сякаш разкриваше тайна. – Чух, че късно вечер можеш да видиш духове, които ядат пуканки.

– Гробище? – почуди се на глас Джагър. – Перфектно.

– За какво? – попита Тревър, объркано.

– Ъ... за клуб – промърмори Джагър. – Но това е много специален клуб... може би за в бъдеще можеш да се присъединиш.

– Мерси все пак. Футболът заема цялото ми свободно време. И без това, Стърлинг не изглеждат като типа, който принадлежи към клубове.

– Той вече е член. Само трябва да убедя Рейвън да влезе. Може би ще ги изненадам там – каза Джагър. – Можеш ли да ме упътиш?

– Последвай ме – отвърна новият му съюзник. – По пътя ми е.

Когато двамата заминаха заедно, устата ми увисна невярващо.

Джагър планираше да проведе церемония за завета днес, на откритото кино, с мен като момиче на завета!

Трябваше ми план, бързо.

Поех си дълбоко дъх и се опитах да мисля. Ако откажех двойната ни среща, Джагър можеше да се върне в къщата ми, поставяйки не само мен, но и семейството ми в опасност.

Нямах много време да намеря начин да го задържа далеч завинаги, без да свърша като вечеря. Защо не можеше с Александър просто да се насладим на филм заедно? Като „Целуващи се Ковчези“, който отразяваше собствената ми ситуация – филм за вампира Владимир Ливингс-тън, който се опита да спаси невинната смъртна Джени от дълбините на черното Отвъдно.

А после ме озари.

Джагър планираше да ме вземе тази вечер на откритото кино? Но нямаше да може. Не и ако вече бях взета от някой друг.

Глава 18. Целуващи се Ковчези

– Трудно е, нали знаеш, без огледало – изкоментирах нетърпеливо в стаята на Александър, докато неловко се опитвах да залепя изкуствени-те зъби. Саундтракът на „Целуващи се Ковчези“ изпълваше стаята. – Добре ли са? – усмихнах му се със секси вампирска усмивка.

– Уау! – каза той впечатлен. – Сигурна ли си, че са изкуствени? – докосна ги с пръстите си. – Изглеждат толкова истински.

– Внимавай. Не са изсъхнали – сопнах се.

– Защо си толкова нервна? Това е само филм.

– Не, не е. Имам да ти казвам нещо. Обещай ми, че няма да се ядосваш.

– Добре. Да не включва друго момче?

– Да, но не в смисъла, в който си мислиш. Джагър е все още в Дулсвил.

– Откъде знаеш? – попита шокирано.

– Преди малко го видях – признах си.

– Къде?

– Пред Имението с Тревър.

– Тревър? Това е последният човек, с който би трябвало да си говори.

– Е, видях Джагър и вчера вечерта, в къщата ми. Но той ме предупреди, че ако ти кажа, ще съобщи на всички за теб.

– Бил е в къщата ти? – попита ядосано. – Нарани ли те?

– Не – уверих го. – Но го планира, тази вечер при откритото кино. Тревър каза на Джагър, че е построено на свещена земя и Джагър го убеди да го закара. Преди той ме искаше, само за да ти върне. Сега мисля, че ме иска за себе си, ако не се убеди, че вече съм взета.

– Но...

– Трябва да го убедиш.

– Но това значи...

– Също както Владимир спасява Джени във филма. Ще бъде толкова романтично.

– Не знам дали ще мога.

– Трябва да можеш. Нямаме друг избор.

Дарих го с убедителна целувка.

– Всичко ще е наред. Довери ми се.

Бухнах косата си. Обикалях наоколо и оправях костюма си.

– Как изглеждам?

– Като себе си, само че руса – каза, наполовина разсеян.

– А ти като Владимир – направих му комплимент, докато приглежах черния му костюм и изправях наметалото му.

– Изглеждаш точно като Джени – каза.

– Но искам да се уверя с очите си.

Взех чантичката си от леглото му, отворих я и бръкнах вътре, търсейки огледалцето на Руби.

Александър докосна стомаха си.

– Не се чувствам добре.

– Просто си нервен. Обещавам ти, всичко ще е наред.

– Наистина не се...

– Чакай малко – казах, търсейки ментолов бонбон.

– Какво е това? – попита той отвратно, когато му го подадох.

– Просто бонбон – отвърнах. – Нямате ли такива в Румъния? Успокоява стомаха ти.

– Махни го от мен – каза, отказвайки бонбона и отстъпвайки назад.

Тогавя помирисах нещо странно, идващо от чантата ми.

Пъхнах главата си вътре и видях проблема под портфейла ми и огромна опаковка с кърпички.

– О, не! Това е чесънът ми на прах – казах, държейки пластмасовата опаковка срещу него. Капачката бе отворена.

– Разкарай го оттук! – каза, придържайки стомаха си.

– Съжалявам! – отвърнах, мърморейки и отстъпвайки далеч от него.

– По-далеч. Като например в Юта!

– Не съм искала... – извиних се.

Призрачно бялото му лице побеляваше дори повече с всеки дъх, който си поемаше.

Отворих таванския прозорец и изхвърлих кутията колкото се може по-силно, далеч в нощното небе.

Александър все още се отдалечаваше от мен, а дишането му ставаше по-тежко.

– Ще си изхвърля и чантата, ако трябва.

Но той не каза нищо, докато се бореше за въздух.

– Джеймсън! – изкрещях, но саундтракът на „Целуващи се Ковчези“ бе прекалено усилен, за да ме чуе.

Изтичах от стаята и слязох по таванските стълби.

– Джеймсън! – проплаках. – Джеймсън! – нищо не чувах, докато се придвижвах през втория етаж. Стрелнах се по главното стълбище. Защо му беше да живее в такава голяма къща?

Влятах в кухнята и заварих Джеймсън да слага чиниите в миялната.

– Александър! – задъхах се. – Беше изложен на чесън! Звънни на 911!

Очите на Джеймсън се разшириха повече от обикновено, карайки ме да се паникюсам още повече. Но после се съвзе и отвори вратата на някакъв шкаф.

На полицата имаше противоотрова. Джеймсън ми подаде спринцовката.

– Трябва да му го забиеш в крака – нареди ми.

– Трябва? – изпелтечих шокирана.

– Докато се изкача по стълбите, мис Рейвън, може и да е прекалено късно.

Грабнах спринцовката от ръцете му и побягнах.

Сърцето ми прескачаше, докато изкачвах главното стълбище, изпълнена със съмнения, че ще стигна на време до Александър.

Влятах в стаята и намерих Александър, лежащ на леглото, кожата му посиняваше, а очите му подпухваха. Дъха му беше забавен.

Спомних си „Пулп Фикшън“. Нервният Джон Траволта нарани ръката си и заби спринцовка в спрялото сърце на Ума Търман. Чудех се дали може да съм толкова смела.

Поставих треперещата си ръка на бедрото на Александър и вдигнах спринцовката.

– Едно. Две. Три – прехапах устни и забих инжекцията в крака му.

Чаках. Но Александър не помръдна. Колко време отнемаше? Да не би да бях закъсняла?

– Александър! Кажи нещо! Моля те!

Изведнъж Александър се изправи, скован, очите му широко отворени. Пое си толкова дълбоко въздух, сякаш изсмукваше целия кислород в стаята.

Сетне издиша, а тялото му се отпусна.

Погледна ме с изморени очи.

– Добре ли си? – попитах. – Не исках да...

– Имам нужда от малко... – опита се да каже.

– Кръв? – попитах, притеснена.

– Не. Вода.

Точно тогава Джеймсън влезе в стаята с висока чаша.

Аз допях чашата до устните му. Александър я пресуши бързо. С всяка глътка очите му живяха все повече.

– Лицето ти отново изглежда почти розово – казах нетърпеливо.

Джеймсън и аз въздъгнахме от облекчение, когато Александър се възстанови.

– Защо носеше чесън? – попита най-накрая Александър.

– В случай, че Джагър ме посети отново.

– Джагър? – попита Джеймсън, притеснен. – Той е тук?

Александър и аз кимнахме.

– Тогава не трябва ли да тръгваме? Мис Рейвън в безопасност ли е? Хванах ръката на Александър.

– Батман ме спаси от злобните си врагове преди. И днес ще ме спаси завинаги.

Най-близко до откритото кино съм била, когато с Беки бяхме в основното училище. Седяхме отвън на оградата, гледайки филм в тревата, ядейки пуканки и сладки, които си бяхме донесли от къщи. Ако бяхме достатъчно късметлии, шефовете бяха усилили колоните на макс. Ако ли не, Беки и аз си измисляхме свой диалог и си говорехме докато охранител не ни изгонеше.

Никога, дори и в най-смелите си мечти, не си бях представила, че ще посетим откритото кино на Дулвил с две гаджета.

Когато започнаха слуховете, че киното на Дулвил е построено на гробище, то фалира. Но единственото нещо, което изследователите откриха в пръстта, бяха червеи, и киното отново се отвори наскоро. Миризмата на прясна боя се смесваше с аромата на нощта. Метални сиви колони висяха на стойки близо до пристигащите коли. Бяло-жълт бар и масички за пикник стояха на петдесет ярда зад последната паркирана кола.

Докато Александър ни прекарваше през паркинга, двойки носеха домашно направени наметала и зализани черни коси, докато малки деца носеха спортни пижами, а прилепски крила висяха от капациите и таваните на колите. Съученици от училището в Дулвил носеха черни тениски и джинси. Беше очевидно, че никой, освен мен и Александър, не беше гледал филма. Ние бяхме единствените, които дойдохме облечени като Владимир и Джени; всички само знаеха, че това е вампирски филм, затова просто носеха черно. Посетителите ни зяпаха, докато се придвижвахме през тълпата.

Намерихме място на края на киното и четиримата излязохме от

колата, за да изберем какво да ядем.

В ума ми имаше и друго освен пуканките. Докато трима дискутираха „с масло или без масло“, аз се разхождах из паркинга. Джагър можеже да е навсякъде, чакайки да впие зъби във врата ми.

Александър ме намери да душа из храстите.

– Ела тук – каза, водейки ме към колата. – Той развали достатъчно забавата ни. Поне трябва да се опитаме да се насладим един на друг. Огледай се. Днес не сме аутсайдери – каза той и ме прегърна. Беше прав. Огледах се из тълпата, по-голяма отколкото беше на партито за добре дошъл на Александър.

– Това е много готино – казах, за момент забравяйки за надвиснала-та заплаха.

Мат и Беки се върнаха с пуканки и напитки. Рекламите започнаха, а ние се върнахме в колата – Мат и Беки на задните седалки, а аз и Александър – отпред.

Веднага заключих вратите.

– Какво правиш? – попита Мат. – Това е открито кино.

– Държа публиката отвън – отвърнах.

Точно тогава момче със сладко, полепнало по зъбите, допря лице до прозореца ми.

– Видяхте ли! – казах, докато всички се смеехме. Наклоних се към прозореца, ококорих очи и оголих вампирските си зъби.

Устата на момчето се отвори, а сладките му паднаха на земята.

– Мамо! – проплака то и избяга.

– Това беше ужасно – сръза ме Беки.

– Но забавно – призна Мат.

Ние си хапвахме от пуканките и се гушкахме, докато рекламите течаха и филма не започна. През цялото това време с Александър плахо се оглеждахме за всякаква вампирска дейност.

– Не мисля, че мога да го направя – прошепна ми Александър, когато ме хвана да се фокусирам на пикник масичките вместо на филма.

– Разбира се, че можеш – можех да видя притеснението в очите му. Наклоних се и го целунах по устата.

– Хей, не виждаме – оплакаха се Мат и Беки.

Александър и аз се засмяхме, чудесно облекчение от напрежението, което се зараждаше между нас. Сгуших се в него и за малко забравих за Джагър. Отнесохме се в момента и двамата рецитирахме репликите от филма.

Почти на края на филма, когато вампирът Владимир носеше Джени

до гробището за сватбата, екрана пожълтя, а филма изгоря и се разпадна. Можем да чуем пляскащ звук.

Тълпата почна да вика:

– Ууу!

– Ох, човече – чух Мат.

– Всичко е конспирация, за да ни накарат да си купим още пуканки – казах.

Излязохме от колата и се разтегнахме.

– Една напитка ще ми се отрази добре. Вие искате ли нещо? – попита Мат.

– Мерси все пак – отвърнах.

– Ще дойда с теб – предложи Беки. Мат хвана ръката ѝ и отидоха до бара.

– Трябва ли да се притесняваме за тях? – попитах, чувствайки се притеснено.

– Джагър иска теб, не футболен мач.

Огледах се. Сърцето ми започна да прескача.

– Сега вече се притеснявам – казах.

– Защо не си починеш в колата. Аз ще пазя.

Отворих вратата на шофьора, скочих вътре и бързо се заключих.

Обърнах се да заключа и пасажерската седалка и въздъгнах.

Джагър седеше до мен!

– Мислеше си, че няма да те позная с руса коса – промърмори.

Опитах се да отворя вратата, но той хвана ръката ми.

– Дойдох да прибера това, което не бях прибрал досега – каза, поглеждайки в очите ми, зъбите му лъснаха. Избутах го далеч, точно когато чух почукване на прозореца ми. Погледнах нагоре и видях Александър.

Той се опита да отвори вратата ми, докато се мъчех да държа зъбите на Джагър далеч.

Ядосан, Александър изтича до другата страна, но Джагър автоматично заключи всичките.

– Помощ! – проплаках, бутайки го на една ръка разстояние.

Александър се върна на прозореца ми, приготвяйки юмрук, за да разбива стъклото, когато успях да препреча Джагър с краката си. Протегнах едната си ръка към прозореца, пръстите ми едва докосваха ключалката. С цялата си сила, успях да повдигна дръжката с безименния си пръст.

Вратата ми се отвори, но Джагър ме издърпа от пасажерската врата преди Александър да успее да ме достигне.

Той ме провлачи от колата към края на киното.

Но преди Джагър да стигне до изхода, Александър ни настигна и хвана ръката му.

– Пусни я – настоя той. – Преди да...

Джагър стегна ръката си около китката ми.

– Дойдох да направя това, което ти никога не можа – каза той.

– Какво иска да каже той? – попитах.

Александър оголи зъби на Джагър и застана между нас.

– Не ме карай да правя това пред всички тези хора – каза той, сочейки към няколко посетители, зяпайки ни любопитно.

Аз пристъпих назад, далеч от обхвата на Джагър.

– Това никога нямаше да се случи – продължи той. – Сестра ми просто искаше да е като всеки друг. Можеше да има някой. Но ние избрахме теб! А ти я изостави съвсем сама!

– Знаеш защо. Никога не съм искал да нараня нея или семейството ти – защити се Александър.

– Ще причиниш същото на Рейвън. Никога не си бил един от нас. Може и да отречеш кой си – изкрещя Джагър. – Но аз няма да отрека кой съм!

Той побягна към мен и хвана ръката ми, точно когато Александър хвана другата.

Сетне оголи зъби и скочи към врата ми.

– Твърде късно е! – извиках, навеждайки се. – Александър вече ме притежава – наведох се и го ухапах.

Изведнъж лампите на паркинга светнаха и филмът отново започна. Вампирът Владимир водеше Джени към гробището. Банда вампири ги следваха, опитвайки се всячески да спрат церемонията и да я вземат за себе си.

Джагър изви от болка, докато аз дърпах Александър към екрана.

Той се съпротивляваше.

– Къде отиваш? Не може да го зарежем.

Погледнах към екрана. Владимир водеше Джени към гробниците.

– Нямаме много време.

Но Александър зяпаше Джагър, чието бледо лице почервеняваше.

– Точно както планирахме. Моля те, довери ми се – умолявах го, дърпайки ръката му.

Александър погледна през рамо. Джагър беше плътно след нас.

Можех да видя Беки и Мат, идващи на паркинга с питиета в ръце.

– Хей, какво става? – попита тя, когато приближиха.

– Не мога да обяснявам сега, но влизай в колата и се заключвай! – наредих й.

Александър и аз побързахме към предната част на паркинга, където беше екрана.

Ядосан Джагър ни преследваше.

– Какво прави Рейвън? – чух как Беки пита, когато с Мат влязоха в Мерцедеса.

Александър и аз заставахме пред екрана, а сенките ни се отбелязаха по екрана.

Посетителите започнаха да шепнат.

– Какво става?

Погледнах в тълпата, но не можех да видя Джагър.

Тогава го забелязах, да се провира между семейство, само на петдесет метра от нас. Когато погледът му срещна моя, той се засили към нас.

– Побързай! – въздъгнах. – Нямаме много време!

Докато Владимир вдигаше своята любима Джени в ръцете си, аз поставих моите около врата на Александър, и той ме повдигна.

Тълпата викаше, пляскаше и бибиткаше, докато ние играехме филма зад тях.

Можех да видя с периферията на очите си, че Джагър бе вече на няколко метра от нас, идвайки за мен.

– Точно като на филма – прошепнах.

Александър плахо погледна в очите ми. Свих юмрук, подготвяйки се за това, което предстоеше.

– Ухапи ме, Александър! – проплаках. – Ухапи ме!

Джагър се протегна. Александър допря устата си до врата ми точно, когато вампира на екрана го направи с булката си. Усетих лек натиск върху кожата си. Хванах врата си и проплаках. Главата ми се отпусна назад, а тялото ми стоеше безжизнено в ръцете му. Сърцето ми прескачаше, сякаш дишах и за двама ни. Можех да усетя червената течност да се стича по врата ми, а миризмата на кръв да попива във въздуха около нас. Александър вдигна гордо глава, отразявайки вампира на екрана, държащ булката си в обятията си, червена река течеше от устите и на двама им.

Тълпата се радваше.

Погледнах към Джагър, чиито синьо и зелено очи бяха станали червени от яд. Александър нежно ме постави на земята.

Чувствах се толкова лека. Изправих се на крака, държейки червения си врат, докато течността се стичаше по дланта ми. Докато камерата

приближаваше лицето на Джени, аз погледнах към Джагър със зловеща усмивка, разкривайки вампирските си зъби.

Той започна да вие с такъв гняв, че тялото му се тресеше, но плачът му беше прикрит от публиката, радваща се и натискаща клаксоните си.

Нямаше какво да направи на Александър, какво да му отнеме.

Очите на Джагър почервенияха повече, мускулите му се стягаха, а той облиза зъбите си. Изплю се в тъмнината и избяга.

Глава 19. Нощ и ден

– Хареса ми как изиграхте филма снощи! – похвали ме Беки на следващия ден до шкафчетата. – Нямах представа, че сте планирали да направите това. Направо ме разбихте.

– Мерси. Просто трябваше да изчакаме правилния момент.

– Кой да знае, че Владимир само ще се престори, че ухапва Джени, така че вампирите да не пожелаат тя да стане една от тях.

– Той го прави така че вампирите да повярват, че Джени е свързана с него завинаги. Те са принудени да напуснат Лондон и да се върнат в Румъния, никога да не я наранят отново.

– Да, но ти би си помислила, че Владимир би искал да я направи вампир за себе си.

– Е, урокът е, че не всички вампири са лоши, – рекох аз с усмивка.

– Така ли? – попита Мат, стоейки точно зад нас.

– Да, точно като футболните снобари, – подкачих го аз.

– Е, мислех, че Александър наистина те е ухапал. Може ли да видя следите? – добави той.

– Това не е ли личен въпрос? – пошегувах се аз. – Освен това, Александър само се направи, че ме ухапва – точно както Владимир направи с Джени. Той направи роля, достойна за награда, – казах гордо. – Мисля, че всъщност му хареса да играе пред всички тези хора.

– Е, и кръвта изглеждаше истинска, – рече той.

– Приятелят-зубър на брат ми – Хенри – направи всички специални ефекти. От него взехме и тези вампирски зъби, – казах и ги оголих.

– Защо още ги носиш? – попита той.

– Не мога да ги сваля. Мисля, че Хенри ще ми иска двойно за премахването им.

Точно тогава две от първокурсничките мажоретки на Гимназия Дулсвил спряха до шкафчетата ни.

– Ами, можеш ли да ми кажеш къде мога да си намеря костюми като този, който ти носи снощи? – попита едната.

– Изглеждаше като Мерилин Монро, – рече ми другата мажоретка. – А ти изглеждаше като Елвира, – каза тя на Беки. – Искам костюм като на Елвира.

– Костюм? – Почудих се аз. Не бяха ли забелязали досега, че винаги се обличах така? Обмислих дали да ѝ кажа за Горещи Готици в

Хипстървил или да я поканя да дойде у нас, за да ѝ дам нещо назаем от гардероба си. Но мисълта за мажоретки от първи курс, облечени в готически дрехи, само защото мислят, че е готино, преобърна стомаха ми. Толкова време бях отхвърлена от всички, че ми беше трудно сега да ме приемат.

– Беше върха снощи, – поздрави ме приятелката ѝ. – Откъде намерихте кръвта?

Мислех си дали да ѝ кажа за Хенри, но реших да го запазя като моя тайна.

– Беше истинска, – казах.

– О, боже! – възкликнаха и двете и избягаха.

Трябваше да призная, че ми харесваше вниманието, което представлението в лятното кино ми донесе. Дори и ако знаех, че ще продължи само колкото вниманието около едно завъртане на обикновена мажоретка.

Звънецът би.

– В лятното кино ще има още една вечер с костюми, – добави Мат. – А хората вече говорят за изиграването на филма.

– Може би с Александър трябва да ограничим достъпа. Къде е агентката ми, когато ми трябва?

– Кое беше онова зловещо белокоeso хлапе, което дойде при теб до екрана? – попита Беки.

– Предполагам някое, което иска да изиграе един от вампирските гангстери, – отвърнах и тряснах шкафчето си. – Но реших, че не става, – добавих аз. – Изобщо не беше убедителен като зъл вампир.

Глава 20. Танци в мрака

В Дулсвил имаше ново момиче – аз. В крайна сметка, бях прекарала 16 години, живеейки монотонно. Сега Дулсвил вече не беше толкова скучен. На няколко пресечки от мен, на Хълма Бенсън, живееше любовта на моя живот – Александър Стерлинг. Моето гадже. Моят готически приятел. Моят вампир.

Отново бях с Александър и неговото отмъщение вече не бе намесено в животите ни. Налагаше ми се да се чудя какво е нормално за нас. Излизах с вампир. Щеше да се наложи да пазя тайна, която да не мога никога да споделя с Беки, родителите ми или който и да било друг. Да го запазя в живота ми – щеше да ми трябва катинар за черните ми устни.

С Александър щеше да се наложи да се срещаме винаги след залез. Никога нямаше да мога да закусвам или обядвам с него. Щеше да се наложи да отбягваме да седим близо до огледала в лъскавите ресторанти и да се уверяваме, че наоколо няма чесън в наличност.

И най-важното – чудех се дали можех да стана вампир, за да имаме някакво бъдеще.

Тази вечер се срещнах с Александър пред вратата на Имението, на рамото му висеше раница, а в ръката си държеше чадър.

– Да вървим, – рече той гордо, хващайки ме за ръка.

– Къде ме водиш тази вечер? В гробница?

– Ще видиш...

– Беше страхотен онази вечер. Всички в училище смятат, че си върха! За момент помислих, че наистина ще ме ухапеш.

– За момент наистина ми се искаше, – каза той, намигайки ми.

– Сигурно ти е трудно да устоиш на инстинкта си.

– И ти имаш инстинкти, на които устояваш, нали? – каза той игриво, погъделичквайки ме. – Защо при мен да е по-различно?

Изкикотих се.

След няколко пресечки спряхме пред кънтри клуба в Дулсвил.

– Шегуваш се. Това е мястото на баща ми.

– Ами, тогава той има добър вкус.

– Никога не съм мислела така.

Върху голф игрището имаше храсти, високи около осем фута, подредени в линия, оградени с ниска ограда от вериги.

Бързо се покатерихме през металната пречка и тръгнахме през голф

игрището на Дулвил. От всички места, в които се бях промъквала преди, това не бе в списъка ми.

– Ако ме хванат тук, – пошегувах се аз, – това може наистина да съсипе репутацията ми.

Нощем игрището изглеждаше мистериозно, призрачно и великолепно.

Вървахме през голф площадката, надолу към окосената пътека и върху зеленината, избягвайки пясъчната настилка и препятствията точно като топки за голф.

С Александър седнахме на тревата до третата дупка, която откриваше гледката на малко езерце и светъл фонтан. Няколко мокри върби, на които езерото изпъкваше, в тъмнината изглеждаха сякаш плачат сред черна коприна вместо сред листа. Игрището беше тайнствено тихо. Единствените звуци, които чувахме, бяха шурците и нежното разбиване на водопада.

– Обичам да съм заобиколен от красива природа, но ти засенчваш дори това.

Дарих го с бърза целувка.

– Също така обичам да танцувам на необичайни места, – той отвори раницата си и извади преносим CD-плейър. Пусна го и зазвуча Мерилин Менсън.

– Може ли един танц? – попита той, протегнал ръка.

Първоначално танцувахме бавно на тревата на фона на една мрачна бавна песен. Сигурно сме били страшна гледка – двама готици, танцуващи в мрака на голф игрище.

Когато песните ускориха темпото, започнахме да танцуваме един около друг и около флагшока, докато накрая не се изморихме.

Обиколихме езерото и потопихме ръце във водата. Светлината от фонтана ме отрази във водата. Това, което трябваше да е отражението на Александър, остана само като надиплена течност, задвижена от ръцете му. Погледнах нагоре към него. Той ми се усмихна радостно в отговор, сякаш не забелязваше липсата на отражението си. Почувствах нотка на самота към него, чудейки се какво ли е да живееш живот без никакви отражения.

Останами без дъх, се строполихме на зеленината и погледнахме към звездите. Небето беше чисто, с изключение на няколко далечни облака. Лежейки на откритото голф игрище без потрепващи дървета или светещи улични лампи, можехме да видим милионите блестящи звезди над нас.

Александър се поизправи и седна, извади две напитки от раницата си.

– Желирани червеи, паяци или гущери? – попита той, бъркайки отново вътре.

– Червеи, моля.

И двамата пиехме и дъвчехме ярко оцветените желирани насекоми.

– Какво е чувството... никога да не си видиш отражението? – попитах, като липсващият му образ все още бе в главата ми.

– Това е всичко, което познавам.

– Откъде знаеш как изглеждаш?

– От картини. Когато бях на пет, родителите ми накараха един от художниците им да ни нарисува. Окачили сме я над камината в дома ни в Румъния. Беше най-красивото нещо, което съм виждал. Как художникът беше уловил светлината, детайлите в трапчинките на майка ми, радостта в очите на баща ми, всичко това чрез нежните движения на четката му. Художникът ме накара да оживея, когато се чувствах самотен и страшен отвътре. Така ме беше видял този човек. Тогава реших, че това е нещото, което искам да правя.

– Хареса ли ти как изглеждаш?

– Сигурен съм, че съм изглеждал много по-добре, отколкото ако се бях видял в огледало – гласът на Александър се разпали, сякаш изразяваше за пръв път мислите си. – Винаги съм съжалявал хората задето прекарват толкова много време пред огледалото. Оправят си косата, грима, дрехите – най-вече, за да впечатлят другите. Но наистина ли се виждат в огледалата? Отражението това, което искат да видят, ли е? Дали ги кара да се чувстват добре или зле? И най-вече се чудя дали базират същността си на това, което виждат в отражението.

– Прав си. Наистина прекарваме много време в суетене около външния ни вид, вместо да се фокусираме върху това, което е отвътре.

– Художникът има силата да хваща това. Да изрази какво мисли за дадено нещо. Мислех, че това е толкова по-романтично от това да се види в студена гола стъклена повърхност.

– Значи затова рисуваш портрети? Като онзи – мен на Снежния бал?

– Да.

– Сигурно е трудно да си художник сред вампири.

– Точно затова никога не се вписвам. Предпочитам да създавам отколкото да унищожавам.

Александър внезапно погледна към луната. Той стана и хвана един

здрав клон, който бе паднал от едно от дърветата и лежеше до езерото. Свали колана си и свърза клона с дръжката на чадъра. Отмести флагшочка и заклеши чадър в третата дупка.

– Какво правиш? Искаш да задържиш луната настрани?

Изведнъж можех да чуя звука на включващите се пръскачки. Започна да ни залива вода като нежна буря.

Изсмях се, когато студената вода докосна краката ми.

– Това е върхът! Никога не съм знаела, че игрище за голф може да е толкова красиво.

Целувахме се под пръскащата се вода, докато не забелязахме светлина да проблясва в далечината.

Бързо събрах напитките и CD-плейъра, докато Александър разгъна чадъра.

– Съжалявам, че това беше така кратко, – рече той, докато се отправяхме към къщи.

– Шегуваш ли се? Беше идеално, – казах, прегръщайки го бързо. – Никога вече няма да гледам на голф игрище по същия начин.

Глава 21. Страховитият карнавал

През следващите няколко дена отивах на училище, излизах с Беки и Мат, избягвах Тревър, прибирах се в къщи и се грижех за Кошмар. След залез прекарвах цялото си време с Александър, гледайки филми, прегръщайки се и слушайки музика в тъмното.

До събота бях изтощена. Проспах деня и срещнах Александър по здрач в Имението. Беше нощта на Пролетния карнавал в Дулвил.

В миналото Беки и аз посещавахме карнавала заедно. Този път щяхме да пристигнем поотделно в ръцете на нашите момчета.

Александър и аз влязохме, вплели ръце, малко след залез слънце. Пристъпихме през двете арки, направени от многоцветни балони, бялата дървена будка бе отлясно. Александър приближи Стария Джим, който продаваше билети; Люк, верният му приятел, седеше до краката му.

– Два, моля! – поръча Александър, плащайки и за двама ни.

– Виждам, че си спала в един от свободните ковчези! – предупреди Стария Джим.

– Не съм спала в гробищата от месеци! – отговорих аз. – Може би...

Той ме погледна скептично.

– Е, ако те хвана, ще кажа на родителите ти, нали знаеш?

Александър хвана ръката ми и ме поведе далеч от Стария Джим през балонения вход. Карнавалът бе разпръснат по цялото футболно игрище на гимназията. Имаше щандове за домашно приготвени пайове, царевични кученца, фунийки сладолед, виенско колело и въртележки, Къща на Смеха, игри на морски шах, мятане на пръстени и... Във въздуха се носеше миризма на захарен памук и печена царица. Александър и аз вървахме през тълпата като принца и принцесата на мрака. Но той зяпаше всичко и изглеждаше като дете с широко отворени очи, което не знае от къде да започне.

– Никога ли до сега не си бил на карнавал? – попитах аз.

– Не! А ти?

– Разбира се!

– Ти успя! – чух познат глас. Беше татко.

Обърнах се, за да видя родителите ми да ядат хот-дог на маса за пикник.

Александър се здрависа с татко и учтиво поздрави майка ми.

– Искате ли да седнете при нас? – предложи майка ми.

– Те няма да искат да прекарат цяла нощ със нас – прекъсна я татко.
– Забавлявайте се! – каза той, отваряйки портфейла си и предлагайки ми двацет долара.

– Всичко е наред, господин Мадисън! – каза Александър.

– Харесвам стила ти – отговори татко, прибирайки парите в портфейла си.

– Все пак благодаря, тате. Ще се видим по-късно.

Докато вървахме между щандовете, посетителите и работниците ни гледаха, сякаш бяхме част от представлението.

– Хей, Рейвън! – извика Беки, когато я намерих да продава домашни пайове на щанда на баща ѝ. – Татко трябваше да изтича до вкъщи. Продадохме всички карамелизирани ябълки и останаха само два пая.

– Поздравления – похвалих я аз. – Но аз исках да си взема няколко.

– Ще ти запазим две, когато баща ѝ се върне – каза Мат докато подаваше парче ябълков сладкиш на клиент.

– Мисля, че намери призванието си – казах му аз.

Сбогувахме се с Беки и Мат докато се опитваха да се спасят от клиентите.

По пътя към увеселителните съоръжения, забелязах Руби, която стоеше между два щанда.

– Здравей, Руби! С Джанис ли си? – попитах аз.

– О, здравей, Рейвън! – каза тя прегръщайки ме приятелски. – Не, тук съм с приятел! – добави тя с намигване.

Точно след това Джеймсън без своята обикновена униформа, а с черен костюм и черна вратовръзка, идваше със син захарен памук.

– Здравейте, госпожице Рейвън! – каза той, нежно подавайки памука на Руби. – Радвам, се да видя Александър в добри ръце, след като тази вечер съм свободен.

Александър дари икономата с усмивка.

– Радвам се, че ти и Джеймсън отново сте в града! – каза Руби на Александър.

– Аз също – отговори той и стисна ръката ми. – Джеймсън добре ли се държи с вас? Знам, че понякога подивява! – пошегува се Александър.

– Той е идеалния джентълмен! – каза тя, но след това прошепна: – Да се надяваме да не е такъв, когато вечерта свърши!

Александър и аз се засмяхме.

– Ще ви оставим със захарния ви памук. Обещах на Рейвън да отидем на виенското колело.

Отдалечихме се от шандовете за храна и карнавалните игри.

– Рейвън! – извика Били зад мен.

Обърнахме се, а брат ми идваше към нас, носейки пластмасова кутия със страхотна риба вътре. Хенри го следваше със свой собствен плувилен подарък.

– Виж какво спечелихме току-що – извика Били.

– Готино – похвали го Александър.

– Голям сладур е – казах аз, почуквайки по кутията. – Просто го дръж далеч от Кошмар. Сега е малка, но ще порасне.

– Няма за какво да се страхуваш, ще направя защитен покрив за аквариума му. – Хенри гордо заяви.

– Сигурна съм, че ще го направиш – казах на загубеняка-приятел на брат ми.

– Свършиха ни билетите – застана Били. – Виждала ли си татко наоколо?

– Ето – каза Александър, доближавайки се до зданиа джоб на брат ми преди да отговоря. Той подаде на Били малко пари.

Очите на брат ми светнаха, сякаш бе спечелил от лотарията.

– Благодаря, Александър! – извика той.

– Да, благодаря ти, човече – каза Хенри и двамата се отправиха към шанда с златните риби.

– Беше мило от твоя страна. Не трябваше да го правиш – казах аз.

– Не се тревожи. Сега нека да се повозим на виенското колело – предложи той.

Обикновено мразех да чакам за въртележките и сякаш да се прередя, дърпайки Беки. Сега се наслаждавах на чакането, защото това означаваше, че ще прекарам повече време с Александър.

Скоро се изкачвахме към нощното небе. Бавно приближихме върха, когато колелото спря, пускайки возилите се на земята.

– Мислиш ли, че ще бъде различно след като и ние сме различни? – казах аз, гледайки двойките от долу.

– Ние си приличаме повече от другите.

– Притеснява ли те факта, че не сме еднакви отвътре? – казах аз, гледайки към него.

– Но сме еднакви тук – каза той сочейки сърцето си.

– Ако бях Луна, щеше ли да напуснеш церемонията?

Александър изглеждаше объркан.

– Какво имаш предвид?

– Искаш ли да стана...? – попитах аз.

Изведнъж колелото тръгна, прекъсвайки краткия ни разговор. Прегърнахме се, когато кабината ни накрая достигна до земята.

Александър ми помогна да сляза. Спряхме, затруднени от избора ни за храна, игри и въртележки, които все още ни чакаха.

– Нека хвърляме пръстени! – каза ми той като слязохме.

Александър и аз отидохме до щанда като разделена двойка, отдалечавайки се с празни ръце.

Гледах плюшените играчки, когато продавача със синьо-бялата униформа и черна шапка вдигна пръстените от земята.

– Те са фалшиви! Никога не печеля. Обикновено харча всичко, а дори не съм спечелила огърлицата – оплаках се аз.

Александър постави малко пари на тезгяха, продавача стана и му подаде три пръстена.

– По-трудно е, отколкото изглежда – казах му аз.

Александър се взираше в единствения дървен стълб като вълк, наблюдаващ нищо неподозиращ елен.

Той метна пръстените в бърза последователност като играч в казино. Продавача и аз бяхме изумени. Трите пръстена бяха на стълба.

Скачах нагоре, надолу.

– Ти успя!

Александър засия, когато продавачът му подаде голяма лилава мечка. Стиснах я здраво и целунах Александър.

Сияех докато държах мечката почти по-голяма от мен.

– Фунийките сладолед са от мен – заявих аз, когато се обърнахме, за да си проправим път през тълпата. Ходът ми бе спрял, когато се ударих в някой.

– Извинете! – казах аз и наместих мечката на бедрото ми, за да мога да виждам.

– Ей, чудовище, внимавай! – извика Тревър, държейки два билета. – Тръгнала си да си боядисваш лицето ли? – попита той. – Вероятно трябва.

– И аз се радвам да те видя – казах саркастично.

Хванах ръката на Александър и се насочихме към щанда.

– Хей, Луна! – чух Тревър да вика зад мен.

Александър и аз спряхме. Просто не можеше да беше казал това, което си мислехме, че каза.

– Луна! – повтори Тревър.

Александър и аз се погледнахме с учудване.

Луна? Не може да бъде! Сестрата близначка на Джагър? Какво ли

прави в Дулсвил?

Обърнахме се, за да видим Тревър, гледащ към Къщата на Смеха – голяма многоцветна правоъгълна сграда. От ляво на сградата имаше огромна клоунска глава, устата му бе входа към изложбата. От дясната страна посетителите излизаха през червените връзки на голямата кафява обувка на клоуна.

– Това е тя! – каза Александър, треперещо сочейки към дребничко момиче, стоящо близо до предната рампа, която водеше към входа. Имаше дълга бяла коса, бледа процеланово-бяла кожа и носеше пастеленорозова рокля и черни ботуши. – Все едно да видиш призрак. Последния път, когато я видях, бе в Румъния.

– Какво прави тук? – попитах аз. – Този град не е ваканционно селище.

– Това искам да разбера.

Подадох мечката на Александър и побързахме след нея, настигайки Тревър.

– Познаваш ли това момиче? – попитах Тревър, пулса ми се ускоряваше.

– Приятел на Александър ни запозна и ме помоли да я доведа тук. Тя е наистина готина – каза той в лицето ми. – Какво, ревнуваш ли?

– Джагър? Той е още тук? – попитах объркана.

– Ако сте наистина добри приятели, би трябвало да знаеш.

– Той не е приятел. Той е враг. Не можеш да му вярваш! – предупредих Тревър.

– Е, той е малко откачен като вас, но когато каза, че се е скарал с Александър, осъзнах, че това го прави готин.

– Той е говорил с теб и след онази нощ в Имението?

– Какво? Шпионираш ли ме? Той дойде на вечерния мач и каза, че сестра му идва в града. Попита ме дали искам да се срещнем. Трениорът нямаше да го пусне на игрището. Този пич имаше повече метал по лицето му от чифт бутонки.

– Джагър не може да замести Мат, знаеш! – опитах се да кажа на Тревър. – Той няма нищо общо с Мат. Джагър се опитва да те разиграва.

– Звучи сякаш някой ревнува.

– Той не е това, за което го мислиш! – предупреди Александър бързо.

– Вижте, беше хубаво да си побърбим, но имам среща! Освен това, по-добре е да с връщате в клетката. Мисля, че зоопарка ви обяви за изчезнали.

Той се изгуби в тълпата. Последвахме го, но пътя ни бе пресечен от едър мъж, държейки малко дете. Можех да видя Тревър и Луна да се качват на червената, подобна на език, рампа на Забавната Къща.

– Края на опашката е ето там! – дебелия мъж нареди, показвайки зад нас.

– Спешно е! – отговорих.

Взирах се далеч от раздражения клиент и видях Тревър, давайки билетите си на входа. Те стъпиха в устата на клоуна и изчезнаха.

Грабнах ръката на Александър и минахме покрай мъжа, докато той избърсваше сладоледа от устата на детето си.

Побързахме към рампата и около клиентите.

– Хей, не се пререждайте! – няколко деца започнаха да викат.

Когато стигнахме входа, продавача спря пред нас.

– Билетите, моля!

– Аз нямам... – бръкнах в джоба си, извадих пълна шепа стотинки и му ги подадох.

– Стигат само за един!

Александър извади пачка банкноти, бутна я в ръцете на продавача и остави мечката в краката му.

– Ще се върна за нея! – каза Александър.

Той сграбчи ръката ми и влязохме през устата на клоуна.

Стъпихме в стая пълна с многоцветни пластмасови топчета до коленете ни. Пробивахме си път между топчета, вървейки възможно най-бързо.

– С тази скорост няма да я намерим! – казах аз.

Когато най-после достигнахме края на стаята, видяхме от дясно на нас червена врата, а от ляво – черно-бял тунел.

– О, не! Това е лабиринт! – изстенах аз. – Дали не трябва да хвърлим монета?

– Нямаме време! – отвърна Александър.

Последвах го през големия черно-бял тунел, който се виеше около нас, докато вървяхме. Замаях се, спъвайки се, държейки се за парапета и Александър за подкрепа. Трябваше да преминем през стъклен мост. Можех да видя Тревър отдолу. Ударих по стъклото, но той не погледна.

На края на моста имаше червена пързалка. Пуснах се първа, а Александър бе след мен. Когато стъпихме на краката си, видях русата коса на Тревър на десет крачки от мен.

– Тревър! – извиках аз.

Но той зави, насочвайки се към следващата стая. Минах покрай

тричленно семейство и отворих петниста врата.

Александър и аз бяхме сами.

– Тревър? – извиках аз.

Светлините изгаснаха. Замръзнах. Можехме да чуем безумния смях на клоун докато слабата светлина бавно избледняваше. А след това Луна се появи пред нас.

Беше красива. Сини като океана очи, плътни розови устни, големи като на кукла черни мигли. Бледорозовата ѝ памучна рокля беше очертана от панделка. Слабите ѝ бели крака бяха обути в ниски, черни, високи до колената ботуши, пластмасова плашеща мечка висеше от ципа. На ръката ѝ имаше татуировка на черна роза.

Преди да проговорим стана пълна тъмница.

Александър хвана ръката ми, когато стаята бавно започна да се осветява, черните стени сега бяха стъкло. Луна все още стоеше пред нас.

Спрях рефлексите си. Стената не бе стъкло, а огледална зала.

Дузина Рейвън се отразиха. Александър, все още стоящ до мен, нямаше отражение. Имаше още едно отражение, което липсваше. Бях безмълвна.

– За какво си дошла? – предизвика я Александър.

– Луна! – можех да чуя Тревър, викащ от друга стая. – Къде си?

Луна се усмихна злонамерено, два кучешки зъба проблеснаха. Изстенах.

– Е, след като получи това, което искаш – да станеш вампир, – каза Александър, – тогава защо си тук?

– Джагър ме изпрати. Сега искам да живея живота, на който не бях способна преди. Джагър ми даде възможност да се махна от Румъния!

– А какво стана с вампира, който те ухапа? Не трябваше ли да си с него? – попита Александър.

– Той бе отрепка. След като ме напусна, разбрах, че мога да си намеря някой друг – който и да е – който да трансформирам и да намеря истинската любов по-късно.

– Можеш да го намериш и в Румъния! – съпротиви се Александър.

– Те не успя! – каза тя със злобен поглед. – Освен това Джагър ми каза, че е срещнал някой, който може да бъде идеален за мен.

– Тревър? – попитах аз. – Трябва да се шегуваш!

– Но ти не можеш да вярваш на Джагър! – каза Александър. – Не го интересуват твоите интереси, а неговите. Той е подтикнат от отмъщението.

– Сега, когато съм в твоя свят, виждам нещата по-различно. Видях

го през очите ти в гробището, Александър. И двамата искаме едно и също – каза тя. – Вампир или човек. Искам връзка, в която да впия зъби.

Светлините изгаснаха. Стиснах силно ръката на Александър. Придвижвах се напосоки. Трябваше да намеря Тревър преди Луна да го е сторила.

– Тревър! – извиках аз. – Не...

Светлините отново светнаха.

Луна я нямаше!

КРАЙ

© 2005 Елън Шрайбер
© 2009 Любители, превод от английски

Ellen Schreiber
Kissing Coffins, 2005

Превод от английски: MimzZz, reallovr, Prophecy_girL, ki6i, zara
Редакция: ki6i и Prophecy_girL
SFB редакция: maskara, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12530>]